



ДРЪЗКАТА

Весили фон Зигесар

ПАН

ТОП
ТИЙН

СЕСИЛИ ФОН ЗИГЕСАР ДРЪЗКАТА

Превод: Ирма Йорданова

chitanka.info

В колежа „Уейвърли“ започва война между най-готините момичета и доскорошни приятелки. Кели не може да прости на Джени, че ходи с бившето ѝ гадже — Изи. А пък Брет разбира, че Тинсли се среща с нейния приятел. Но дали Изи е забравил предишното си гадже? Какво ли ще се случи, когато се промъкне през нощта, за да се види с Джени, а завари Кели? И каква ли тайна крие от години Тинсли? Всичко може да се очаква от тези своенравни момичета. Но ето че сред тях се появява още една красавица — тя единствена дръзва да казва това, което мисли. С кого ще стане приятелка и на кого — враг, новата звезда? Защото в академия „Уейвърли“ само едно момиче може да бъде №1.

*О, каква фина паяжина плетем, когато
научим се да мамим!*

Сър Уолтър Скот

1

Един бухал от „Уейвърли“ не се целува с момчета на публично място

Студен сив дъжд се стелеше по високите стъклени витрини на студиото по приложни изкуства. Вместо да се концентрира върху огромния празен лист пред себе си, Джени Хъмфри установи, че размишлява върху любовната сцена от филма „Мач пойнт“, в която Джонатан Рийс Майърс почти погълна главата на Скарлет Йохансон, докато двамата бяха навън сред полята, под дъждовното небе. Естествено, ако зависеше от Джени, тази сцена щеше да включва сексапилния Изи Уолш, а в главната роля, разбира се, щеше да е самата тя. И определено щеше да е лято в английската провинция, а не леденостуден есенен ден в северен Ню Йорк. Да, Изи Уолш от Академията „Уейвърли“... който съвсем случайно е настоящото й гадже.

Миналата седмица г-жа Силвър, преподавателката им по приложни изкуства с вечно щръкнала във всички посоки коса, беше поканила Джени, Изи и Алисън Куентин да се запишат в курса по Рисуване на човешко тяло, всяка сряда следобед. Беше ги дръпнала встрани след часа по портретистика и с горд глас, придружен от искрици в сините очи, окръжени от бръчки, им беше заявила: „Вие сте моите звезди.“ После им обясни, че с участието си в групата ще получат възможност да усъвършенстват познанията си за човешкото тяло и да развият още повече впечатляващия си талант. Джени беше във възторг — нима не е абсолютно ласкателство да бъдеш избран от целия си клас само няколко седмици след започване на учебната година и да ти бъде казано, че притежаваш талант? А и мисълта за повече време, прекарано с Изи, никак не беше лоша, честно казано.

Когато пристигна в арт студиото, веднага след обяда, Джени се настани близо до вратата. В центъра на помещението беше разположен

висок подиум, върху който имаше един-единствен стол. Бюрата бяха наредени в полукръг около импровизираната платформа. Очите ѝ преминаха през присъстващите, с надежда да зърнат неустоимите тъмни къдрици на Изи Уолш. Разпозна някои от учениците: Паркър Дюбоа, третокурсникът от Франция (или Белгия?), вече популярен сред женското съсловие; високата индийка от отбора им по хоккей на трева; едно момиче, което двете с Брет наричаха Момичето в черно. Най-накрая забеляза и Изи, седнал в дъното на стаята, до хранилището за материали. Очевидно я бе наблюдавал през цялото време и сега ѝ помаха с ръка, от което сърцето ѝ запърха. Не, че не беше пърхало и преди това.

В моментите, в които не мечтаеше, зареяна през мокрото от дъжда стъкло навън, Джени си мислеше, че двучасовият урок по Рисуване на човешкото тяло е всъщност едно прекрасно предизвикателство. На всеки пет минути г-жа Силвър молеше различен ученик да се качи на подиума и да позира според указанията ѝ. Напълно облечен, разбира се. Нямаше нищо притеснително в задачата, но въпреки това Джени се потискаше от перспективата целият клас да рисува гигантските ѝ гърди. За щастие, не беше сред помолените, но пък Изи беше. Г-жа Силвър го накара да седне на стола и да се наведе, все едно връзва обувките си. Джени тутакси си каза наум, че би го рисувала далеч по-успешно, ако е без риза. Преди да свърши часът, г-жа Силвър обиколи стаята и подбра най-добрите скици за деня (на Изи, на Паркър и на Момичето в черно), които щяха да бъдат представени на петъчното ученическо изложение, което пък съвсем неслучайно съвпаднаше с годишната среща на Управителния съвет на „Уейвърли“.

Когато учениците излязоха, установиха, че вятърът навън се е развихрил почти до ураган. Джени остана доволна от решението си да обуе пъстрите гумени ботуши на цветчета „Джефри Кемпбъл“ — впечатляващо красиви, но и практични. В модното списание, с което уби един дъждовен следобед в библиотеката на „Уейвърли“ (вместо да зубри латинските спрежения), пишеше, че било много полезно за психиката да носиш ярки и цветни неща в отворотелните мокри дни. Тя взе този съвет присърце и го използва като оправдание за инвестицията в скъпите гумени ботуши и в червения дъждобран „Бенетон“, който намери онлайн и който, въпреки че беше детски

размер и ѝ беше възтесен в гърдите, я караше да се усмихва. В случай, че изобщо имаше нужда от друг повод да се усмихва. Джени стана и свали презрамките на училищната чанта от облегалката на стола си.

— Не забрави ли нещо? — чу тя нисък глас зад себе си и усети нежно сръчкване в гърба.

Завъртя се и застана лице в лице с Изи, размахал заплашително пред нея бледорозовия ѝ чадър като шпага за фехтовка.

— Искаш го назаем? — попита Джени и отстъпи, за да направи място на останалите ученици да излязат.

— Ами... не, благодаря, не е точно мой цвят — отвърна Изи и пусна сака си на земята, за да навлече униформеното червено-кафяво сако с емблема на „Уейвърли“. Според правилника на Академията, който Джени ревностно изяде с кориците, преди да постъпи в пансиона и да осъзнае, че всъщност никой не го взема насериозно, всички униформени сака трябва да бъдат в „подходящо поддържано състояние“. Каквото и да означава това. Джени беше сигурна, че сакоето на Изи — постоянно измачкано, с протрити ръкави и полуотлепена емблема — не би се вписало в изискванията на правилника.

— Не бъди толкова сигурен. Изглеждаш добре в керемидено, а в кръглата палитра на г-жа Силвър то е само няколко нюанса след розовото — пошегува се тя и взе чадъра си.

— А ти пък изглеждаш добре във всички цветове — конспиративно прошепна Изи, навеждайки се към нея. Джени се прокашля леко, за да разсее глуповатата доволна усмивка, която се канеше да превземе лицето ѝ. — Но най-много ти отива черно от въглен по бузите — Изи сложи ръка ниско на гърба ѝ и я поведе извън студиото.

— Какво?? — тя се взря в отражението си върху една от витрините със скулптури, наредени по коридора. Имаше голямо черно петно върху дясната буза. Чудесно. Ето я нея, прекарала часове, бленувайки за романтична среща насаме с Изи в празното арт студио, докато той се е чудил единствено кога ли тя ще забележи най-сетне мръсотията върху лицето си. Джени бързо грабна кърпичка от джоба на дънките си и започна да се трие. Трябваше да я навлажни малко, но за нищо на света не би я наплюнчила пред Изи. Гадост. Сви рамене и храбро прекрачи прага навън, към бурния следобед. „Дъждът ще го

отмие“, помисли си тя. Разтвори чадъра и го вдигна над главите им, докато двамата слизаха по стълбите на сградата по изкуства.

— Накъде си сега? — попита Джени. Вървеше на пръсти, за да остави достатъчно разстояние между главата на Изи и чадъра. Макар че вече усещаше щетите от влагата върху къдриците си, тя не можеше да не признае очарованието на хладния, напоителен дъжд. Дворът на „Уейвърли“ изглеждаше забележително, както винаги — тревата грееше в неестествено зелено, а искрящите червени и оранжеви багри на дърветата се обгръщаха от искряща сивкава мъгла. Пейзаж като от пощенска картичка. Картичка, в която Джени живееше.

Изи потупа предния джоб на тениската си в бяло и кафяво райе, която беше толкова износена, че след още някое и друго пране вероятно щеше да се разпадне. Джени изпита спонтанен порив да прокара ръце върху гърдите му... за да усети материята на тениската, много ясно.

— По-добре да отида до конюшните и да проверя как е Кредо. Тя се плаши от дъжда.

— Почерпи я с един морков от мен!

Денят, в който Джени се запозна с кобилата на Изи — Кредо — беше също и денят, в който язди за първи път. И в който целуна Изи Уолш за първи път. Времето в „Уейвърли“ наистина лети! Едва преди десетина дни Изи се бе прибрал по-рано от бостънското парти на „Кафе Съсайъти“ — тайния клуб на Тинсли Кармайкъл — след което я бе измъкнал от леглото, за да посрещнат заедно залеза върху скалите. Говориха си, целуваха се, прегръщаха се. Беше... божествено. Едно от онези неща, които не очакваш да ти се случат в този живот. Особено ако си ниската, ужасно къдрава и ужасно едрогърда второкурсничка Джени Хъмфри.

Изи се усмихна надолу към нея и подритна една от лампите в тревата, предназначени да осветяват декоративно подрязаните в най-различни форми храсти, обрамчили ъгъла на сградата.

— Искаш ли да дойдеш? — попита той, а по закачливо-срамежливото му изражение Джени отгатна, че в мислите си той гали и някой друг в конюшните, освен Кредо. Тя завъртя игриво чадъра над главите им. Още един дъждовен следобед, прекаран с Изи в конюшните... в пълно усамотение? Звучеше *прекалено* изкушаващо. Джени поклати бавно глава и отвърна:

— Знаеш, че бих дошла с удоволствие, но може би не днес. Имам гигантско домашно по английски за петък и наистина трябва да се уединя с лаптопа си в библиотеката за известно време.

Не искаше да звучи като пълно дърво, но в момента се радваше на добри оценки в училище и държеше да не изостава. Джени сложи свободната си от чадър ръка върху китката на Изи. От допира до кожата му усети прилив на адреналин, все едно е отново на спортния терен и тъкмо отбелязва първата си точка срещу отбора на противника. *Един момент...* отказва на Изи, за да отиде да учи! Да не би да е откачена?

— Предполагам, че мога да почакам — Изи отново заложи на неустойимия си кентъкски акцент, — ако много настояваш.

Тъмносините му очи срещнаха погледа на Джени и по гърба ѝ сякаш премина ток, който се спусна чак до върха на дръзките гумени ботуши.

— Ще си измислим нещо наистина яко за този уикенд — обеща Джени, докато вървяха по чакълестата пътека към общежитието „Дъмбъртън“, — ще отидем да яздим в петък и после да вечеряме някъде. Може дори да пробвам лек тръс този път, а?

— Отлично! — ухили се Изи. — Ще предам на Кредо, че вече си готова за предизвикателства.

— Не, не съм! — извика Джени и с бедрото си избута Изи изпод чадъра навън, към бурята.

— Последния път предизвикателствата бяха предостатъчни.

Изи се шмугна отново при нея и я обгърна с ръка:

— Тогава да те изпратя до стаята?

Самото споменаване на думата „стая“ я накара да се скове. Причината за нейната ученолюбивост се криеше частично (или дори изцяло) в ужаса ѝ от хипотетичната възможност да остане насаме с новата си съквартирантка, Кели Върнън. Дори старата прашна библиотека ѝ се виждаше по-приятна алтернатива.

Отначало Джени делеше четворна стая в общежитието с Кели, Тинсли и Брет Месършмид, но след като Кели и Тинсли бяха заловени да се промъкват в „Уейвърли“ след тайното парти в президентския апартамент на „Бостън Риц-Брадли“, декан Меримаунт ги раздели. Първата седмица след преместването на Брет и Тинсли на долния етаж, от стая 303 в стая 121 на „Дъмбъртън“, беше най-кошмарната в

живота на Джени. По-конфузна дори и от седмицата на първия ѝ цикъл, когато беше на къмпинг с баща си в пустошта на Върмонт и се наложи да носи древните, подобни на памперс превръзки, които се продаваха в близкия магазин. Кели притежаваше таланта да гледа Джени по един особено унизителен начин, с който сякаш не само я игнорира, ами ѝ внушаваше, че не съществува изобщо. Може би това помагаше на Кели да преодолее факта, че новата ѝ съквартирантка е завладяла сърцето на старото ѝ гадже. Дали се е случило с лоша умисъл или пък не, нямаше никакво значение за нея. Важно беше само, че *се е случило*.

Една вечер Джени се беше прибрала от библиотеката и бе заварила Кели да прибира току-що изпраните си и изгладени дрехи в гардероба (много богатите ученици в Академията даваха прането си в локалното химическо чистене и Джени се чувстваше като истински плебей, задето все още използва пералната машина с монети на приземния етаж). Забеляза, че дългата ѝ руса коса с ягодовочервени кичури е скъсена до раменете и оформена на елегантни пластове. След известно колебание, беше казала: „Уау, косата ти изглежда супер!“ и действително си го мислеше. Но Кели само се прозина отегчено и заоглежда зъбите си в огледалото за следи от червило. Единственият път, в който фактически ѝ проговори от бостънския уикенд насам, беше доста неприятен, меко казано. „Това нова рокля ли е?“, бе попитала Джени един следобед. Както обикновено, не очакваше отговор, защото, в крайна сметка, въпросът беше напълно безсмислен — откак се раздели с Изи, всичките дрехи на Кели бяха нови. Разкъсани опаковки с лого на скъпи магазини се трупаха на купчини в боклука всеки ден, а до гардероба ѝ се издигаше планина от неотворени кутии с обувки „Мисони“ и „Майкъл Корс“. Само че тогава Кели се бе обърнала — след всяко нейно движение косата ѝ падаше на мястото си така идеално, сякаш е родена с тази прическа — и царствено беше отвърнала: „Да. И ако имаше някакъв шанс да ти стане, бих се притеснила сериозно да не ми откраднеш и нея.“ След това се изнесе от стаята и остави Джени със зяпнала уста.

Ето защо Джени реши да се махне от очите на Кели, за да ѝ осигури пространството, от което се нуждае. Изгради си навик да става рано сутрин, да взема душ, да се облича и да изчезва навън, още преди Кели да е свалила алената си копринена маска за очи и да е

станала от леглото. Този разбойнически начин на живот обаче се оказа доста изтощавач и Джени вече започваше да се уморява от усилията си да отгатва кога Кели ще напусне стаята, за да може да се вмъкне тя.

— Добре ли си? — Изи вдигна яката на сакото си, за да се защити от плющиящия дъжд.

Капките трополяха върху върховете на ботите му „Док Мартенс“ с неопределен цвят. Черни? Бордо? Или просто мръсни? Един прокъсан жълт конец се отдели от подметката им и се провлачи в калта, когато той зарови крак в камъчетата по алеята. Дори обувките му бяха сладки.

— Мисля, че да — Джени внезапно свали чадъра си и вдигна лице към дъждовното небе, за да позволи на капките да се разляят върху кожата ѝ. Ню Йорк ѝ липсваше, съвсем малко. Новите гумени ботуши щяха да са просто идеални за цапане в локвите, които сигурно точно в този момент се оформяха пред дома ѝ между „Уест Енд Авеню“ и „Улица 99-та“.

Изи като че ли нямаше нищо против неочаквания душ. Той пристъпи по-близо до нея и когато тя се обърна, видя срещу себе си очите му, проблясващи между дъждовни капки и под прогизнали къдрици, напластени върху челото му.

— Ти си толкова невъобразимо готина! — Изи се наведе към нея и нежно потри мокрия си нос о нейния, преди да я целуне.

Истината беше, че ако сега се наложи Джени да гледа Изи с друго момиче, със сигурност би се почувствала като Кели. Не можеше да я упрекне. Независимо от великолепната си нова прическа и модерните си нови дрехи, Кели все още страдаше за Изи, но Джени не можеше да ѝ помогне. Изи беше страхотен и ако трябваше да загърби приятелството си с Кели, за да е с него, то тогава нека бъде така. Той определено заслужаваше подобна жертва.

— Звъниш — измърмори меко Джени, след като усета вибрацията през джоба на сакото му телефон.

— Нищо не чувам — усмихна се Изи, обгърна я през талията с двете си ръце и я придърпа отново към себе си.

— Ами ако е нещо важно?

— По-важно от това в момента? — промърмори той. — Не е възможно.

Те останаха така цяла вечност, целувайки се под дъжда, пред стълбите на „Дъмбъртън“. Джени се бе качила на най-долното стъпало и въпреки това трябваше да повдига брадичката си, за да погледне Изи в очите. За милионен път прогони мисълта, че за Кели е било много по-лесно да го целува, защото беше поне двацет сантиметра по-висока от Джени. И все пак... ако Джени не успяваше да се въздържа от спонтанни мисли за Кели и Изи, въпреки че е *тази, която е с него в момента*, би могла само да предполага как се чувства Кели. Дали не беше по-добре да си имала Изи веднъж и да си го изгубила, отколкото да не си го имала никога?... Джени не беше сигурна, но и нямаше желание да разбере.

OwlNet instant Message inbox

АлънСтЖирар: Тъкмо видях декан Меримаунт — пиеше чай, един доста напрегнат чай, с г-ца Роуз. Тя ли е мацката, с която сте го хванали да палува в „Риц“?

ТинслиКармайкъл: Много си сладкодумен, но не, не е тя.

АлънСтЖирар: Ма що не кажеш коя е, да го вземат дяволите?

ТинслиКармайкъл: Щото тайните струват повече от клюките, глупчо. А и имам предчувствието, че това инфо ще ми бъде от полза някога.

АлънСтЖирар: Нещо мръсно за мен знаеш ли?

ТинслиКармайкъл: Ха. Само ако имаше идея... Просто стой на моя страна, котенце.

2

Всеки бухал от „Уейвърли“ трябва да се възползва от щастливото стечение на обстоятелствата

— Хей, принцесо! — извика Хийт Феро, докато влигаше през вратата на стаята си на втория етаж в общежитието „Ричардс“, която делеше с Брендън Бюканън. Подгизналите му от дъжда сини маратонки „Пума“ шумно жвакаха върху доскоро чистия светъл дъбов под. — О! — възкликна той, като видя спуснатите завеси и Брендън, свит под ослепително чистото си и сякаш неизползвано плюшено одеяло в блед прасковен цвят. — Нима Спящата красавица *все още* спи?!

„Задник“, прокле наум Брендън и зарови лице във възглавницата си. Човек с нормална степен на умствено развитие би влязъл в стаята, би забелязал спуснатите завеси, устройството за спокоен сън, включено на режим „Лятна нощ“, тялото под завивките и вероятно би допуснал, че не трябва да блъска наоколо като слабоумен. Всичко това обаче беше твърде сложно като мисъл, за да се очаква от Хийт.

— Майната ти, Феро — изръмжа Брендън и вдигна глава от възглавницата си достатъчно високо, за да успее да му хвърли гневен поглед. Проблемът на Хийт — или по-скоро *един* от проблемите му — беше, че е твърде погълнат от себе си, за да се вълнува от дреболии като дали съквартирантът му спи, учи или се дави в самосъжаление. Личността на Хийт притежаваше едно-единствено измерение — шум.

— Що не си на тренировка, пич? — Феро щракна ключа на лампата и мракът на стаята се разсея от флуоресцентната светлина. Брендън дръпна одеялото върху лицето си.

Тренировка. Да, имаше тренировка. И понеже беше младши капитан на отбора по скуош, сигурно трябваше да се напъне и да се яви на терена. Но самата мисъл да премята глупавата гумена топка с

още някакъв потен младеж го отблъскваше — не беше в настроение за това днес. Съвсем нетипично за него, Брендън беше решил да пропусне последните часове за деня — сивото дъждовно време го депресира и го накара да мечтае единствено за уютното си легло, в което да заспи задълго. Или завинаги?

Прекалено нездравно и мрачно желание, да, но той не беше на себе си от последния уикенд насам, когато Кели го унизи пред всички на партито в „Риц“, предлагайки му да погледа гей порно в стаята си. Вярно, държа се малко по-покровителствено с нея, отколкото беше необходимо, но тя се правеше на пълна глупачка в желанието си да не остане по-назад от Тинсли — беше се качила на някакво бюро и късаше дрехите си в алкохолно опиянение. Брендън винаги се дразнеше от ниското самочувствие на Кели и от несъществуващите предимства, които тя непрестанно приписваше на социопатичната Тинсли. Просто не успя да се въздържа — беше му непоносимо да гледа как Кели се държи като неин безмозъчен клонинг. Беше ѝ предложил да отидат в стаята си и да поговорят насаме, а защо не и нещо повече... Но Кели му се подигра. Беше крещяла насреща му да я остави на мира. Добре, ако това иска — добре. Брендън беше изтощен от болезненото си влечение по Кели. Освен това, тя определено все още си падаше по артистичния тъпак Изи Уолш. Брендън можеше да се обзаложи, че Кели се изтъпани върху онова бюро и започна нелепия си стриптийз, само защото видя, че Изи се възхищава от тялото на Тинсли. Това я беше сразило. Лично той намираше и Изи, и Тинсли за противни, но, разбира се, Кели боготвореше точно тях. Нямаше намерение да губи повече време, чакайки я да осъзнае що за бездушни твари са те и да се върне при него. Но поне да имаше нещо друго, с което да запълва времето си сега...

Брендън отметна ултрамекото одеяло и спусна босите си крака на студения дървен под. Беше облечен в екипа си за тренировки — тъмносин анцуг „Адидас“ с оранжеви черти отстрани и една от белите тениски „Пакост“, които купуваше на дузини. Обичаше да тренира с тях, но когато под мишниците им се появяваха потни петна, ги изхвърляше.

— Не преекспонирай, Феро. Просто си дремнах.

— За бога! Ти употреби „преекспонирай“ и „дремнах“ в едно и също изречение!! — Хийт маниакално се разсмя, съблече мократа си

от дъжда тениска „Дизел“ с надпис отпред „В морален шок“, сви я на топка и я запрати към главата на Брендън. Не го уцели и тениската се скупчи върху бюрото на Брендън. *Супер*. Беше му трудно да си представи шокирания морал на Хийт, тъй като той по принцип не притежаваше морал.

Брендън прекоси стаята и отиде до гардероба си; въздъхна, когато настъпи калните отпечатъци, оставени от Хийт, и извади чифт от спретнато подредените в едно чекмедже бели чорапи „Адидас“. Хапливият му отговор беше осуетен от вибриращия върху дъбовата маса телефон. *Кели?* Брендън отвори капачето и видя номера на баща си. Потискайки стона си, той отговори:

— Добър ден, баща ми.

— Звучиш сънено — плътният силен глас на г-н Бюканън съдържаше стаена обвинителна нотка. — Надявам се, че не те будя. Макар че не се сецам за причина да спиш насред учебния ден.

Точно така. Днес звучеше по-агресивно-пасивно от обикновено. Сигурно двайсет и няколко годишната мегакучка, която се беше омъжила за него по сметка, пак го беше вбесила за нещо.

— Пригответях се за тренировки. Има ли нещо?

Г-н Бюканън изглеждаше много по-възрастен на вид за годините си, но според Брендън всеки би се състарил преждевременно, ако реши да си играе на младоженец, след като официално се присъедини към клуба на пенсионера. А и кошмарните полубратя на Брендън, близнаците Закари и Люк, бяха десет пъти по-досадни и от най-досадното нещо. Не беше никак чудно, че баща му прекарва толкова време на работа.

Г-н Бюканън игнорира въпроса на сина си или пък изобщо не го чу.

— В петък ще обядвам с декан Меримаунт. Искам да дойдеш. Вземи и Кели.

Декан Меримаунт? Кели? Какви, по дяволите, ги говореше баща му?!

— Ти ще идваш... тук? — попита объркано Брендън. Г-н Бюканън въздъхна. Брендън долови звука на влак — сигурно баща му пътуваше от града към Гринуич, както обикновено.

— Брендън, надявам се, че слушаш по-внимателно учителите си там, отколкото мен. Имам ангажименти в „Уейвърли“ през целия

уикенд заради Срещата на Управителния съвет. Казах ти преди месеци.

— Уикендът на Попечителите, да — повтори Брендън. — Извини ме, забравил съм — добави той, въпреки че беше сигурен, че баща му изобщо не го е споменавал. Винаги беше за предпочитане да поеме вината върху себе си, отколкото да очаква баща му да признае своя грешка. Но, по дяволите, вечеря с декан Меримаунт? Заслужаваше ли такова наказание? А и Кели? Явно не беше единственият с къса памет. — Ъм, татко... може би пък ти си забравил, че скъсах с Кели? Преди година?

— Никога не ми споделяш нищо — изломоти г-н Бюканън след кратка пауза. — Добре тогава, доведи някой друг. Не искам да сме само ние тримата. Би било... някак неловко, не мислиш ли?

Да мисля?

— Да, окей. Ще взема някого. — *Родителите са такива откачалки!* — Виж, тате, бързам за тренировка...

— Добре, надявам се да спечелите. Направи резервация за осем в онзи ресторант, френския. — Г-н Бюканън затвори, преди Брендън да успее да повтори, че има тренировка, а не състезание. Кой печели тренировки?

— Наистина ли произнесе магическите думи? — попита Хийт в секундата, в която Брендън запрати телефона си в черния спортен найлонов сак. Хийт се хилеше насреща му като петгодишно дете, дочуло звънчетата на камиона за сладолед.

— Ъ?

— *Уикендът на Попечителите?* — повтори Хийт, а възторженото изражение вече превземаше цялото му лице. Все още не беше си облякъл риза и стоеше насред стаята само по чифт футболни шорти „Найк“, осеяни с петна от трева. — Нали знаеш какво означава това?

— О, да, знам. Тълпа самодоволни богати старчета идват в града и принуждават бедните си отрудени синове да се тъпчат с жабешки бутчета във френски ресторанти, в компанията на проклетите декани. Означава мъчение.

— Не, идиот такъв — прекъсна го Хийт, грабна футболна топка и професионално я балансира върху коляното си, — означава друго: тълпа самодоволни богати старчета идва в града и всички са толкова заети да им се подмазват, че дори не забелязват какво правят много-по-

умните-им-от-колкото-предполагат ученици. А това — Хийт пак широко се ухили, — означава ПААА-РТИИИ! — Той наблегна на думата, като запрати топката към рафта на Брендън, разпилявайки цялото му съдържание на пода.

Брендън завъртя отегчено очи. Феро беше нетърпим от уикенда в Бостън насам, когато тайното общество на Тинсли беше взело брилянтното решение да го направи следващата си мъжка цел. Сякаш гигантското му его се нуждаеше от допълнително подхранване. Брендън се беше оттеглил рано от купона, след публичното унижение от страна на Кели, но после дочу слухове за продължението му. Говореше се, че Кели, Тинсли и Хийт се били качили на покрива, където танцували голи, но изглежда никой не знаеше нищо повече. Всичко, което останалите твърдяха със сигурност, беше, че когато се събудили сутринта, полуголи и полупияни, тях тримата ги нямало. Брендън се съмняваше, но точно сега отношенията му с Кели не бяха особено приятелски, та да я пита, пък и последното нещо на света, което искаше да чуе, е, че тя е направила нещо толкова тъпо, като да спи с Хийт Феро. Защото тя не би го направила. Нали така?

Хийт грабна Блекберито си и натисна бутон за бързо избиране.

— Вече си търсиш мацка за уикенда? — саркастично отбеляза Брендън, докато навличаше яркожълтото си водоустойчиво яке. Всъщност самият той се нуждаеше от мацка. Кой, за бога, щеше да вземе със себе си на вечерята с баща си и декана?

— Ха! Като че ли някога ми се налага да търся — срязва го Хийт. — Звъня на едно френдче от бара в Ринклиф. Какво е едно парти без освежаващи питиета?

OwlNet Instant Message Inbox

СейджФрансис: Смейл отмени ли тренировката?

БениКънингам: Тъкмо си проверявах имейла... събираме се в „Ласел“, точно в 16.00.

СейджФрансис: Пу аз да тренирам на фитнес-стълбата, с най-чудесния изглед към пичовете от футболния отбор!

БениКънингам: Изобщо нямам идея как може да те възбужда противният, вмирисан на пот спортен салон...

СейджФрансис: Нямах идея, защото никога не си го правила под душа в мъжките бани.

БениКънингам: О, така ли? Кога, с кого?

СейджФрансис: Предполагам, че ще се наложи да изчакаш следващия мач, за да разбереш.

3

Един бухал от „Уейвърли“ не трябва да рови в нещата на съквартиранта си, защото не се знае какво ще намери

Дъждовните дни винаги действаха на Кели Върнън непоносимо приспивно и тя едва успя да държи очите си отворени по време на часа по американска история — нещо, което трийсет и няколкогодишният педантичен преподавател, г-н Уайлд, изглежда не забеляза. Дълбокият му баритонов глас обикновено успяваше да задържи вниманието ѝ, но не и когато два часът следобед беше като девет вечерта — толкова мрачно и противно бурно беше навън. Тренировките по хокей бяха отменени, което звучеше добре, но само привидно. Тренировката беше заменена със среща в „Ласел“, старомодния фитнес център на „Уейвърли“, което означаваше поне час потене на кардиомашините, които Кели ненавиждаше. Колкото и да мечтаеше да бъде слаба, не понасяше идеята да тича на едно място, а наоколо всички да кудкудякат по момчетата в залата от другата страна на стъклото. Да не говорим за ужасяващата воня на крака в „Ласел“. В ден като този всички останали тренировки на открито също щяха да бъдат отменени и залата щеше да е пълна до пръсване с готини, но потни и вмирисани момчета.

Г-н Уайлд разпусна класа си. Кели, която примигваше учестено, за да се разсъни, го подмина в коридора, а той ѝ се усмихна съучастнически и подхвърли: „Някой май се нуждае от дрямка.“ Това минава за официално учителско позволение да се пропусне тренировка, нали? Или най-малкото, да се позакъсне за нея.

И така, един час по-късно, когато Кели се събуди от следобедната си сиеста — дума, която майка ѝ я беше научила да употребява вместо „дрямка“, за да се избегне смисъла на леност и мързел — тя се прозя и изскочи от леглото, облечена само в спортлото си бельо „Келвин

Клайн“. Можеше да се разхожда наоколо гола, колкото си иска, тъй като практически живееше сама. Откакто Тинсли и Брет се изнесоха, Кели почти не беше мяркала Джени. Събуждаше се всяка сутрин сама в стаята и вечер си лягаше отново сама, след обичайния пилатес ритуал. Целият ѝ ден най-често преминаваше, без да се засече с гърдестата си миниатюрна съквартирантка. И точно така трябваше да бъде. Понякога подозираше, че Джени прекарва нощите си някъде другаде — мисъл, която я подлудяваше от ревност. *Малката Джени, която се вмъква всяка нощ в мъжкото общежитие и прави див, страстен, необуздан секс с Изи Уолш.* Но, за щастие, всяко утро беше пропито с аромата на мед и женшен от лосиона за къдрици на Джени, служещ за доказателство, че зловредната ѝ, крадяща гаджета съквартирантка, е спала в леглото си. Просто беше по-ранобудна. Или пък наистина се страхуваше от нея. И определено имаше защо.

Не, че животът на Кели не беше по-хубав без Изи Уолш. Откакто бяха скъсали (тя упорито се убеждаваше, че раздялата им е била по взаимно желание и че не е зарязана безцеремонно), Кели успя да получи най-висока оценка на последния тест по биология, да отбележи шест точки в последните две хокейни игри и да флиртува с почти всяко готино момче в кампуса. Миналия четвъртък получи специално позволение да отиде с влака до Манхатън, по „неотложни медицински причини“, и беше прекарала целия следобед по магазините, плюс шест посещения на разпродажби на мостри. Когато слезе от влака обратно в Ринклиф, ръцете ѝ едва побираха марковите торби с покупки, на краката ѝ грееха нови секси еспадрили „Кристиан Лобутин“ с бродирани пеперуди на пръстите, а косата ѝ, в нова и по-къса прическа, още уханна на скъп салон, нежно се плъзгаше по раменете. Кели се чувстваше някак... по-леко. И свободно! Макар че би се почувствала още по-леко, ако Изи не ходеше със съквартирантката ѝ. И още по-добре, ако не ходеше с никого.

Кели се погледна в огледалото и разтърси глава, наслаждавайки се, на начина, по който косата ѝ се плъзга покрай лицето. Можеше да се обзаложи, че Изи би я харесал. *По дяволите.* Толкова е трудно да се потиснат чувства, живи и пулсиращи в продължение на повече от година! И то, само защото Изи внезапно бе решил, че предпочита глупавата дребна и розовобуза новачка с хиперогромни гърди. Нима Кели би могла просто така да се примири? Трудно. Цели дванайсет

месеца бе ставала сутрин и лягала вечер с мисълта за Изи. Видеше ли красива бяла сватбена рокля в някой магазин, си представяше, че я облича за Изи. Тя въздъхна. Искаше го отново при себе си след половин секунда.

Кели почувства, че бузите ѝ пламват. Тинсли беше единствената, на която можеше да сподели болката и тъгата си от тази раздяла. И вместо да се отегчава от приказките ѝ, Тинсли сякаш я слушаше с удоволствие. Дори изглеждаше по-ядосана на Джени, отколкото самата Кели беше.

Навън дъждът поутихна. Кели се прозя още веднъж, реши да се стегне и да отиде във фитнес залата. Физическите усилия стимулират отделянето на ендорфин, най-натуралният и ефективен антидепресант. Ако не можеше да докопа някое от хапчетата на майка си, Кели винаги се качваше на бягащата пътека. Тя извади чифт панталони на Стела Маккартни за „Адидас“ от претъпканото чекмедже, отредено специално за спортни екипи, хоккейни униформи и други гнусни неща, и ги навлече.

Ластик, ластик, мислеше си Кели, докато оглеждаше шкафчето си. Винаги губеше ластиците си за коса. Къде по дяволите отиваха всички те? Погледна гузно към шкафчето на Джени — почти толкова разхвърляно, колкото и нейното. Може би ако Джени не беше се оказала толкова коварна и готова да забие нож в гърба ти крадла на мъже, щяха да са добри приятелки.

Без да се колебае, Кели отиде до шкафчето на Джени и се пресегна за бурканчето, пълно с ластици. Ръката ѝ застина във въздуха, когато зърна сгънато парче хартия с инициалите Дж. Тя докосна буквите и те се размазаха. *Въглен*. Сърцето ѝ ускори ритъма си десет пъти. Кели грабна хартията и проучи внимателно познатия почерк на Изи, досущ като на осемгодишен ученик. Само той можеше да направи буквите Д и Ж невъзможни за разпознаване. Кели постоя така за миг, обзета от морални размисли върху посегателството над чужди лични бележки, но после любопитството ѝ надделя.

Разгъна листа; вътре нямаше думи. Само рисунка с химикал. Карикатура на момче с гигантска глава и тъмна, чорлава коса, облечено в износени дънки с дупки на коленете и тениска със знака „мир“ отпред. Не беше трудно да се разпознае кой е. Изи. Отправяше въздушна целувка към някого.

Преди да осъзнае какво прави, Кели смачка хартията на малка, плътна топка. Съзерцава я в дланта си няколко секунди, преди да я пъкне в джобчето на панталона си, в което обикновено прибираще ключа за шкафчето си в спортната зала. Очите ѝ обходиха яростно стаята, търсейки нещо, което да счупи, скъса или да запрати по стената... спряха се на бурканчето с ластици. Кели грабна шепа от тях и започна да ги изстрелва като с прашка един по един, във всички посоки. Неистовият ѝ гняв изчезваше с всеки следващ ластик, който политаше и потъваше някъде из купчините дизайнерски дрехи, струпани на пода. Кели грабна спортния си сак и се втурна навън. Слезе два етажа надолу, към стаята на Тинсли и Брет — отчаяно се нуждаеше от някой, веднага!, който да ѝ каже, че е сто пъти по-красива от онова джудже Джени и че Изи ще съжалява до края на живота си, задето я е зарязал. Веднага след ъгъла обаче ѝ се наложи да спре. По дяволите! Точно пред вратата на Тинсли и Брет беше застанала Джени, в тесни тъмни дънки, пъкнати в чифт божествени гумени ботуши, наметната с модерен, червен винилов дъждобран. Кафявата ѝ къдрава коса беше залепнала покрай лицето, а бледата ѝ кожа блестеше, безупречна и мокра. Би могло да се каже, че не е в най-добрия си вид, ако бузите ѝ не грееха така свежо и червените ѝ устни не бяха разтегнати в толкова щастлива и доволна усмивка. В ръката си държеше маркер, с който тъкмо се канеше да напише нещо на дъската за съобщения, окачена на вратата на Тинсли.

— О, здравей! — вдигна стреснато очи Джени. — Аз... тъъ... исках да оставя бележка на Брет. — Страните ѝ пламнаха още по-силно, а Кели просто стоеше срещу нея, без да пророни нито дума.

Тинсли сигурно ги беше чула отвътре, защото само след половин секунда — преди Кели да успее да изрази пренебрежението си към Джени — вратата се отвори и Тинсли застана пред тях, облечена само в черни йога панталони и черен спортен сутиен. Тя проучи обективно пейзажа пред себе си, после се ухили на Кели и накрая фиксира виолетовите си очи върху Джени, която сепнато отстъпи крачка назад, все още с маркер в ръка. Тинсли наклони глава на една страна, като че ли се опитваше да отгатне какво би търсила Джени пред нейната врата.

Джени буквално се топеше под смазващата тишина и пълните с ненавист погледи на двете по-големи момичета.

— Ами... ще се видим във фитнеса... предполагам — тънкият ѝ гласец заглъхна, докато тя се оттегляше колебливо към стълбите.

— Това моят маркер ли е? — попита хладно и невъзмутимо Тинсли.

— О, да, съжалявам — Джени се върна и подаде маркера на Тинсли, отдръпвайки ръката си бързо, сякаш от страх да не се опари. — Може ли да предадеш на Брет... тъъ... няма значение... — поправи се тя, когато изведнъж се подсети, че Тинсли и Брет също не си говореха, — по-добре да тръгвам.

Кели и Тинсли гледаха след нея, докато се скри зад ъгъла. После Тинсли постави длан върху тънката, фина ръка на Кели.

— Не се безпокой. Ще си получи заслуженото — дяволитите виолетови очи на Тинсли проблеснаха. Тя беше конспиратор и откъщенията бяха любимото ѝ забавление. И очевидно вече имаше план как да „хване“ Джени.

Но Кели не се вълнуваше от това. Истината е, че нямаше никакво желание да хваща Джени.

Единственото, което искаше, беше Изи да се върне на мястото си. Да се върне там, където би трябвало да бъде.

OwlNet Email Inbox

To: BriannaMesserschmidt@eile.com
From: BrettMesserschmidt@waverly.edu
Date: Сряда, октомври 2,16:04
Subject: Щастие!

Бри,

Не съм те чувала отдавна. Надявам се, че шефът ти не се държи с теб като с горкото момиче от „Дяволът носи Прада“. Нещата тук, в стария „Уейвърли“, са супер — въпреки това обаче имам намерение да съм един бухал предател този уикенд и да викам за отбора на Джеремайя. Всъщност ще викам персонално за него. Той е наистина страхотен напоследък и планирам скоро да го възнаградя...

Ще те държа в течение. Не се тревожи, винаги ще си
остана Малката ти сис J

4

*Спортната зала е достъпна по график за
бухалите от „Уейвърли“, които искат да
тренират на закрито*

Брет Месършмид нямаше време да провери имейла си по време на следобедните часове, защото все още не беше завършила превода от латински на „Метаморфози“ на Овид. Тя беше в група за напреднали и допреди три седмици се проклинаше, задето не се е записала в групата за начинаещи, водена от сексапилния г-н Далтън. *Минало време.* Поради неприемливи сексуални взаимоотношения с ученичка на име Брет, той беше уволнен и вече не беше наличен за интимни, подсилени с вино срещи „учител-ученик“. Сега Брет беше благодарна, че настоящият ѝ учител е асексуалният, четирийсет и няколко годишен г-н Грейвър, а не някой, с когото почти — *почти* — беше правила секс. И все пак, последните десетина дни и много влюбеният в нея Джеремая бяха успели да заличат до голяма степен спомените за историята ѝ с г-н Далтън и за това, че се размина на косъм с най-голямата глупост в живота си. На косъм.

След часовете Брет грабна зеления си дъждобран и забърза към спортния салон. Надяваше се да успее да поупражнява малко ударите си, преди останалите от отбора по хоккей на трева да са дошли. Но на тежките метални врати имаше закачена бележка, че ще се събират във фитнес залата „Ласел“. Ъххх. Да измине целия този път обратно през кампуса в съсипващия косата дъжд? Брет натисна вратата — беше отключена. Тя се усмихна доволно и извади телефона си.

Трийсет и пет минути по-късно лежеше на един от огромните сини спортни дюшеци с Джеремая до себе си. Бяха се изтегли на най-мекия, най-кралския матрак на света; телата им буквално потъваха в дунапрена. Спортният салон, в който всички отбори на „Уейвърли“

складираха екипировката и уредите си, сега изглеждаше призрачен и романтичен.

— Никога не съм влизал тук — Джеремая погледна към високия осветен таван, докато лежеше с ръце под главата си. Дъждът трополеше неуморно върху алуминиевия покрив. Брет се обърна с лице към него. Беше благодарна, че е облякла страхотната си пола с цигански мотиви, тъй като моделът ѝ беше поначало намачкан. Къс кичур червена коса — точно този, който винаги успяваше да падне върху лицето ѝ, независимо от всички барети, с които се опитваше да го прибере — висеше пред очите ѝ и тя гледаше към Джеремая като през ефирна червена завеса.

Преди да го срещне, Брет не си падаше особено по колежанските спортисти. Чувстваше се привлечена от по-възрастни мъже — добре облечени, изискани, а защо не и европейци — като Гюнтер, швейцарецът, когото бе срещнала по време на една ски почивка и на когото уж бе отдала девствеността си. Или поне така разправяше. Но сега, след като нещата с Джеремая вървяха толкова добре, ѝ се искаше да няма тайни и недоразумения помежду им.

Когато започнаха да излизат миналата година, след пролетния купон в имението на родителите на Хийт Феро в Уудсток, тя не беше напълно искрена с него. Джеремая беше останал с впечатление, че Брет е космополитно, зряло, опитно момиче, каквото тя се преструваше, че е, още откак бе дошла в „Уейвърли“. Тази презумпция включваше и факта (по-скоро не факта), че не е девствена. Не беше направила усилие да поправи лъжата, дори след като *той самият* ѝ беше признал, че е девствен. Брет знаеше, че е глупаво и незряло да се прави на нещо, което не е, но така се чувстваше по-уверена във връзката им. Харесваше ѝ да бъде този от двамата, който определя правилата, който поставя границите, а също и този, който е бил тук и там, и е правил това-онова. А и не беше истински готова да каже на Джеремая истината за своята девственост. Или пък да я загуби. Но вече всичко се беше променило.

— Няма ли да имаш проблеми, ако пропускаш тренировка, за да се целуваш тук с гаджето си? — срамежливо попита тя и прокара нежно пръстите си по широките гърди на Джеремая. Той беше толкова... изкусителен. Брет го докосваше леко, тъй като вече цяла седмица след футболния мач тялото му продължаваше да е осеяно със

синини и драскотини. Като звездата — куотърбек на „Св. Луций“ тази година трябваше да понася доста противникови атаки върху себе си. „И като говорим за атаки...“, помисли си Брет и се изтърколи върху него.

— Окей е — синьо-зелените му очи преминаха по лицето ѝ. — Теренът се наводнява, когато вали така. Трябваше просто да прекараме няколко часа във фитнеса тази вечер.

— Да, и аз трябваше да съм там — направи физиономия Брет. — Макар че дяволски много го мразя. Всички тези похотливи колежански спортистчета — не се обиждай — които точат лиги по момичета в къси шорти „Пума“. Тъпо е.

— Ей, чакай — попита Джеремай в иронична изненада, — нима ме мислиш за „колежанско спортистче“?

— Ти си най-добрият куотърбек, скъпи. Това не те ли прави автоматично колежански спортист? — Брет сведе шия и докосна устните му със своите, без да го целува. — Но пък си готино колежанско спортистче.

— Е, така е по-добре — отвърна малко по-настойчиво на целувката ѝ той, — пък и ми харесва като ме наричаш „скъпи“. — Джеремай произнесе думата провлечено, с натуралния си бостънски акцент. Нима би могла някога да се умори да му се наслаждава? Говореше толкова екзотично и секси — Брет беше решила, че и Джон Ф. Кенеди сигурно е говорил така. О, да. Кланът Кенеди. Джеремай на практика беше от същото тесто. Е, без скандалите със секс и наркотици. Семейството му беше прекалено благоприлично и разумно за подобни неща.

— Хей — приглади тя поотрасналата му дълга червено-кафява коса зад ухото, — какви са плановете за този уикенд?

— Оо, бейби! — Джеремай извади ръцете си изпод главата и доволно ги потри над гърдите си. — Ще бъде жестоко! Първо ще наричаме задниците на „Милфорд“ на терена, а после ще купонясваме като истински рокзвезди.

— Като рокзвезди, а? — ухили се Брет. Звучеше забавно. Беше учила усилено напоследък и като че не беше зле да се отпусне с някое парти. Още ѝ беше тъпо, задето пропусна оня купон в „Риц-Брадли“, защото Тинсли я изрита от ексклузивния си женски клуб. Е, факт е, че си беше прекарала доста по-забавно с Джени и, разбира се, с

Джеремая, който се беше вмъкнал тайно в „Дъмбъртън“. Принудителната размяна на съквартирантки, заради която Брет сега делеше стая с Тинсли Кармайкъл, бившата си най-добра приятелка, я беше накарала да напише много повече домашни, отколкото обичайно би написала. Отначало се опитваше да избягва стаята, колкото е възможно повече, прекарвайки вечерите си в библиотеката, но после осъзна, че по този начин Тинсли печели двубоя. Ето защо започна да пише домашните си в стаята, в присъствието на Тинсли, като и двете през цялото време се преструваха, че взаимно не се забелязват. Ситуацията беше идиотска, но Брет нямаше намерение да отстъпи. В крайна сметка, Тинсли отмъкна г-н Далтън под носа ѝ! Разбира се, накрая това се оказа повече късмет, отколкото нещастие, но да сваляш най-нахално този, по когото приятелката ти си е изгубила ума, си оставаше гнусно предателство, което заслужава най-сурово наказание. Да, партито на „Св. Луций“ определено беше перфектна възможност за разпускане.

— Да, може и да се включа.

— Естествено, че ще се включиш — съгласи се Джеремая. — Ще бъдеш най-яката мацка там.

Той беше толкова сладък. Брет го дари с още една целувка.

— Е, в такъв случай май е по-добре отсега да започна да обмислям тоалета си. — Брет беше развълнувана от потенциалната възможност да се запознае с някои от приятелите на Джеремая. Дали пък няма да успее да уреди Кели с някого от тях? О, не, какво си въобразяваше... та Кели дори не ѝ говореше вече. Брет беше официално обявена за предател, заради приятелството си с Джени. И ако можеше някак да мине без Тинсли Кармайкъл, която, откак се бе завърнала от южноафриканското си лято, беше станала по-непоносима, зла и противна отвсякога, то Кели ѝ липсваше. Липсваше ѝ дори нейното мърморене насън — понякога тя водеше дори цели разговори със себе си, докато спи дълбоко — стаята стана прекалено тиха без нея.

— Би ли понесла една вечеря с моите родители? — Джеремая попита плахо, все едно нямаше начин Брет да поеме такова тежко бреме.

— Майтапиш ли се? — почти изписка тя и седна. — Та аз обожавам семейството ти!

Щеше да си сложи перленото колие, с което миналата седмица се сдоби в пристъп на шопинг треска и което всъщност беше прекалено семпло за нейния ексцентричен вкус. Беше завлякла Джени в бутика „Пимпърнелс“ — пробваха ужасно скъпите рокли, които нямаха намерение да купуват и пренебрегнаха ядните погледи на русата продавачка, която очевидно не одобряваше бухали от „Уейвърли“. Освен такива като Кели, естествено, които имаха открити сметки там.

Перлите не бяха сред любимите неща на Брет — твърде скромни и невинни за нея — но тези бяха малко по-готини и с интересна форма. Представяше си как модна икона като Сиена Милър например би ги сложила небрежно около врата си, за да освежат някоя отегчителна, стара черна рокля. Всъщност бяха просто идеалният аксесоар за вечеря с Мортимърови, тъй като самите те бяха супер изискани, но същевременно ненаатрапчиви и нестандартни.

— Значи нямаш нищо против старците? — Джеремая се завъртя на дюшека и придърпа Брет по-близо до себе си. Тя със сигурност нямаше нищо против това. — Най-малкото ще се порадваме на супер храна покрай тях.

Брет сложи малката си ръка със златен пръстен върху Джеремая и се наведе над него.

— А после може да се поразходим и да... ами, да се позабавляваме...

Джеремая я целуна по бузата и задържа устните си там, за да може тя да почувства с кожата си думите, които ще изрече:

— Харесва ми как звучи това.

Боже, той беше толкова готин. Брет искаше да му се нахвърли. *Не. Не сега*, напомни си тя. Цялото ѝ тяло тръпнеше в очакване. „Св. Луций“ щяха със сигурност да спечелят мача, а Брет щеше да стои на страничната линия и да вика за Джеремая, облечена в нещо, което да накара всяко едно момиче от „Св. Луций“ да позелене от завист. След печелившия тъчдаун на Джеремая всички фенове щяха да се изсипят на терена, а тя самата щеше да се втурне през тревата (бележка: не носи токчета!) и да обгърне с ръце огромните, подплатени рамене на Джеремая. Той ще я вдигне и завърти във въздуха, в една от онези продължителни и драматични целувки, с които завършват филмите. После щяха да вечерят със семейството му в най-скъпия възможен ресторант, а Брет щеше да впечатлява Мортимърови със знанията си за

текущите световни проблеми (бележка: прегледай изданията с новини в библиотеката!) и да се опитва да не задържа прекалено дълго сексапилните, неустойими погледи, които Джеремая ще ѝ отправя през масата. След целувки по бузата за довиждане с г-н и г-жа Мортимър, двамата с него щяха да си намерят някое уединено, романтично място. Подходящо място, на което да изгубят едновременно девствеността си.

Брет зарови глава в рамото на Джеремая и когато той ѝ отвърна с прегръдка, тя отново изпита неистова благодарност към съдбата, заедно не ѝ позволи да спи с г-н Далтън. Джеремая беше този, за когото Брет се пазеше. И трябваше да се пази само още няколко дни.

OwlNet Email Inbox

From: HeathFerro@waverly.edu
To: beerdude101@hotmail.com
Date: Сряда, октомври 2,18:49
Subject: Доставка на стоката

Бро,

Мерси, че се ангажира — шест половинки ще са идеални за старт на купона. Помниш ли къде ги остави предния път? Сега иди малко по-нататък — шестата сграда от страната на пътя е „Дъмбъртън“, прекрасното женско общежитие. Ще те чакам отзад. В полунощ, хо хо хоо.

X

OwlNet Instant Message Inbox

ДжулиънМаккафърти: Хм, каква услуга?

ХийтФеро: Услугата да не ти сритам задника, заедно ми се правиш на наперен новак!

ДжулиънМаккафърти: Ха-ха, много смешно. Какво искаш?

ХийтФеро: Молбата ми включва прибиране на няколко кега бира, оставени зад „Дъмбъртън“. Може да си късметлия и да свариш мацките да купонясват по бикини на лунна светлина.

ДжулиънМаккафърти: Е, поставено по този начин...

ХийтФеро: Знаех си, че няма да устоиш. Чакай ме долу в полунощ, освен ако не е много след часа ти за нанкане.

ДжулиънМаккафърти: Споко, ще си взема одеялцето.

5

*Един бухал от „Уейвърли“ винаги ще
подаде ръка на приятел в нужда*

Тинсли Кармайкъл отвори прозореца на стаята си на първия етаж и потрепна, когато той изскърца шумно, но после осъзна, че не ѝ пука, че е полунощ и че Брет може да се събуди. Погледна към неподвижното спящо тяло на съквартирантката си, заровено под ярката завивка в цикламено и червено, и почти се усмихна при спомена как навремето се бяха научили да спят дълбоко, като в кома, покрай бълнуването и хъркането на Кели.

Тинсли въздъхна и се настани на перваза на прозореца, оставяйки единия си крак, обут в копринена пижама, да виси отвън. Облегна се на рамката зад себе си и извади цигара от чисто новия пакет „Марлборо Ултралайт“. Да пушиш след поредната дълга и напрегната вечер беше великолепно. В момента сигурно беше единственото будно момиче в общежитието. Малко по-рано, след като си беше измила зъбите и бе тръгнала обратно към стаята, се сблъска със срамежливото дребно момиче от съседната стая, облечено в грозен кафяв халат за баня и праметнало дебела черна хавлия през рамо. Хм, добре. Това беше може би дванайсетия път, в който засичаше това момиче към банята в безумно късен час — очевидно можеше да се изкъпе, само когато цялото общежитие заспи. И това ако не е странно... Пардий никога не бе споменавала нищо за това момиче, което без съмнение често нарушаваше вечерния час за изключване на осветлението в общежитието, така че то или знаеше нещо за Пардий (може би Тинсли не беше единствената, която я беше хванала да се заиграва с женения декан?) или пък Пардий ѝ позволяваше това умишлено, защото, да речем, само така можеше да я спаси от лудницата.

Съжителството между Тинсли и Брет съперничеше по неловка атмосфера единствено на съвместното пребиваване на Кели и Джени. Брет беше попаднала в настоящия списък с врагове на Тинсли, след две непоносими обиди, които автоматично изключваха всякакво приятелство. Първо, беше се сдружила с Джени Хъмфри. Все едно Джени ѝ беше спасила задника миналата година, поемайки еднолично вината за инцидента с хапчетата „Екстази“ на хокейния терен. И второ, цялата онази история с г-н Далтън. Брет едва не бе преспала с него, без да си направи труда да ѝ сподели! Просто нямаше начин да устои на изкушението да ѝ го отмъкне под носа. Липсата на лоялност в едно приятелство я побъркваше. И може би затова се чувстваше малко зле — не виновна, а просто зле — заради начина, по който сагата Далтън завърши. Всичко, което Тинсли очакваше, бе Брет да я посрещне обратно в „Уейвърли“ с отворени обятия. Нима е много човек да очаква подобно нещо от уж най-добрите си приятелки? Студенината на Брет я нарани и затова бе реагирала по този начин. Малко по-остро, да. Но пък и не беше нужно Брет да приема всичко толкова сериозно. Нали нямаше намерение да се жени за този г-н Далтън... да не говорим, че именно благодарение на намесата на Тинсли в аферата „Далтън“, Брет се върна при Джеремайя. Така че, в крайна сметка всичко се беше наредило чудесно и Брет трябваше да ѝ благодари на колене!

Целият настоящ конфликт помежду им до известна степен се харесваше на Тинсли, особено напоследък, когато Брет започна да се защитава открито. Отначало тя избягваше стаята им, но после сякаш разбра, че губи по точки или нещо такова, и започна да се навърта наоколо по-често, да си пуска музиката по-силно, да разговаря с Джеремайя или със сестра си по телефона, очевидно за да предизвика у Тинсли някаква реакция. Веднъж дори беше докарала в стаята смотаната си учебна група по химия, с която часове наред разиграваха флаш карти с химични уравнения и символи. Тинсли просто стоя мълчаливо на бюрото си и не им обръщаше внимание, докато те декламираха Закона на Фарадей за електролизата или реакцията на монозахаридите. Боже! Тази вечер например и двете с Брет бяха прекарали на бюрата си, на пет крачки една от друга — пишеха есета на лаптопите си, всяка заслушана в „Айпод“-а си. Брет си легна първа. В мълчание, разбира се.

Тинсли всмука дълбоко дима. Всичко това беше игра. И Брет беше длъжна да се предаде първа. В този момент отвън нещо помръдна. Тинсли изтърси пепелта в храстите под себе си и примижа — беше почти сляпа без контактните си лещи. Като че ли имаше две фигури долу на пътя, които свиха зад „Дъмбъртън“ и останалите женски общежития, и се насочиха към нещо, което приличаше на малка ескадрила от лъскави летящи чинии. Това... Хийт ли е???

Сърцето на Тинсли започна да бие по-бързо. Нещо ставаше. Тя хвърли поглед назад, към почти заспалата Брет, а после взе ключодържателя си, на който висяха платиненото ѝ „Зипо“ и свирката за спешен сигнал (която баща ѝ я беше накарал да се закълне, че ще носи навсякъде, макар и да не беше вече в Южна Африка, а в „Уейвърли“). Тя я притисна към устата си и подсвирна за кратко. Силуетите подскочиха, но преди да успеят да избягат, Тинсли помахаше с бледата си дълга ръка.

— Това ти ли си, ХФ? — силно прошепна тя в хладната тъмна нощ, докато Хийт галопираше към нея. Тинсли присви по-силно очи към този до него. Приличаше на готиния, супервисок новак, който винаги се мотаеше с момчетата. Джулиън? Отлично. Ноцта ѝ определено се оформяше добре.

— Бейби! — извика Хийт с глас, малко по-силен от шепот. — Радвам се да те видя!

— Какво правите тук, момчета? — попита Тинсли и плахо сведе очи. Чувстваше се много секси така, седнала на перваза на прозореца си, облечена в бяла копринена пижама и с цигара в ръка. Досуц като в пиеса на Тенеси Уилямс. — Вечерният час май отдавна мина.

— Обичаме опасностите — отговори Джулиън с прозявка. Тинсли обърна глава, за да го погледне. Беше точно толкова готин, колкото го помнеше, макар и леко замъглен пред очите ѝ в момента.

— Така ли? Отново ли издирвахте от онези „специалните“ гъби? — Тинсли удари с висящия си крак стената на „Дъмбъртън“ и захвърли угарката от цигарата си в тревата долу.

Хийт я настъпи с гуменката си и я смачка в земята.

— Виж сега, имаме си проблем — обикновено невъзмутимото лице на Хийт имаше загрижено изражение. Той посочи към летящите чинии. — Имаме шест кегчета бира^[1], които се нуждаят от дом.

Тинсли се вторачи в лъскавите сребристи буренца. Шест?

— За какво си ги домъкнал тук?

Джулиън се ухили и прокара ръка през рошавата си руса коса.

— Като подарък за теб? Като предложение за дружба?

— Би ли си спестил глупостите за секунда, сладурче? — Хийт изглеждаше като злоупотребил с кофеин или с нещо подобно. — Какво ще кажеш да поработим върху казуса и да оставим флиртовете за после, а?

— А защо просто не ги качите на покрива? — невинно предложи Тинсли, сви рамене и посочи към противопожарната стълба в ъгъла на сградата, която водеше нагоре. Би било безкрайно забавно да се наблюдава такава едно мероприятие. — Никой няма да ги намери там.

— Брилянтно! — Хийт се плесна по челото. — Знаех си, че ще измислиш нещо.

Той бутна Джулиън към кеговете и каза:

— Хайде, вземи един-два. Ще ги качваме по противопожарната стълба.

Момчетата са толкова глупави. В пълно неверие и с прекалено голямо удоволствие Тинсли ги загледа, докато отчаяно се опитваха да се покатерят с кеговете върху паянтовата стълба от ръждясало желязо, без да вдигат шум. Тя се изкикоти. Надрусани ли бяха, или просто идиоти? Когато двамата се завърнаха отново долу при нея, Тинсли вече беше сменила настроението си.

— Слушайте, току-що чух смахнатото момиче от съседната стая да влиза в банята. — *Може би от смотлата, която се къпе само посред нощ, ще има някаква полза все пак. Каква чест за нея.* — Защо да не ви пусна през задната врата и да ги скриете в нейната стая? Тя е в единична. Обзалагам се, че ще се съберат под леглото ѝ.

Тинсли бавно обу пантофите си „Ъгс“ (мразеше ботушите на тази марка, но чехлите бяха добри) и застъпва меко през фойето и мраморните стълби към задния вход на „Дъмбъртън“. Хийт и Джулиън я чакаха, задъхани от тежестта на кеговете.

— Момчета, в лоша форма сте — прошепна Тинсли и се притисна към вратата, за да им направи път да минат, всеки от тях понесъл по няколко кега с бира.

— Ами що не ни помогнеш тогава? — злобно ѝ прошепна Хийт, а мокрите му от росата гуменки скърцаха по пода.

— Мисля, че вече направих *повече* от достатъчно. — Тя ги поведе през фойето и докато преминаваха, отбеляза наум, че откъм баните все още долита шум от вода.

— Кой се къпе по това време? — Хийт се огледа наоколо към затворените врати на стаята, като че ли си представяше голите спящи момичета зад тях. Беше забравил, че е сърдит и в настоящия миг изглеждаше обзет от щастие.

— Никой, който да искаш да познаваш.

Под вратата на стаята на Къпещото се момиче се процеждаше светлина и Тинсли я отвори. Помещението беше толкова малко, че преди сигурно е била използвано за склад, но беше спретнато и подредено, почти като килия на отшелник. Леглото се издигаше над земята на високи метални крака, така че под него имаше доста място.

— Яко — прошепна Хийт, като плъзна ръцете си по меката покривка на леглото с голяма щампа със Супермен. Или Батман? Тинсли ненавиждаше всички тези глупости със супергероите, но Хийт изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се метне върху покривката и ще започне да се въргаля върху нея. Тинсли махна ръката му от леглото.

— Престани да точиш лиги по Жената котка и започни да действаш смислено. Нямах ли кегчета за прибиране?

Тя вдигна ъгъла на одеялото и се наведе, за да надникне под леглото. Напълно празно. Уау, това момиче нямаше никакви вещи.

— Тук е празно, ще се съберат.

— Жената котка? — каза Хийт, докато нежно полагаше металното буренце на земята и го буташе под леглото. — Тази има прилеп на циците, това е Лейди Батман!

— Имаш предвид, като Алиша Силвърстоун? — Джулиън се изправи, след като прибра и своя кег.

— Неее — изстена Хийт, — образът на Алиша е жестока подигравка с истинската Лейди Батман, която притежава гениален интелект, супер хакерски умения, владее бойни изкуства...

Тинсли и Джулиън се спогледаха. Тинсли грабна Хийт за ръката и го повлече към вратата.

— Знаеш колко обичам да слушам поетичните ти излияния за анимационни герои и прочее, но това момиче вероятно вече отми и шампоана, и балсама си, защо не се фокусираме върху същественото?

— Точно така — Хийт тръгна към вратата, като отправи един последен поглед, пълен с копнеж, през рамо. Джулиън изглеждаше видимо развеселен. Всъщност Тинсли беше забелязала, че той носи това изражение на лицето си постоянно, сякаш животът като цяло го забавляваше. Докато стъпваха на пръсти обратно към фойето долу и към задната врата на общежитието, лъч лунна светлина попадна на бузата му и Тинсли тутакси забрави ревността си от заплесването на Хийт по нещастницата от първия етаж и ужасното ѝ супергероично одеяло. Всичко, върху което можеше да се съсредоточи в момента, беше желанието ѝ да предизвика за първи път сериозно изражение в очите на Джулиън. Въпреки че беше само един новак, тя щеше да го накара да се влюби в нея.

OwlNet Email Inbox

From: JLWalsh@lockwoodwalshbarristers.com
To: EasyWalsh@waverly.edu
Date: Четвъртък, октомври 3, 8:12
Subject: Вечеря

Изи,

Опитвах се да ти звънна, но ти не вдигаш. Ще бъда в града за Уикенда на Попечителите. Ще се видим на вечеря в петък, в „Малкия петел“, точно в 20.00. Правя резервация за трима. Вземи Кели.

Дж.Л.У.

[1] Кег — метална опаковка за наливна бира. Има мини кегове за около 5 л. — Б.р. ↑

6

Един бухал от „Уейвърли“ никога не забравя кое е гаджето му

В четвъртък сутринта Изи Уолш вървеше през двора на Академията, като от време на време поглеждаше надолу към локвите, останали от вчерашния дъжд, които кафяво-жълтите му спортни обувки едва успяваха да избегнат. Очите му бяха приковани в тетрадката, в която записваше лекциите на г-н Уайлд. Проблемът беше там, че по време на тези лекции той обикновено предпочиташе да рисува онова, което се вижда през прозореца — тлъста катерица, която се опитва да напъха носа си в празна опаковка от цигари; момичета в къси потничета, които играят на фризби; Хийт Феро, който чете списание „Пийпъл“ — вместо да слуша учителя си и онова, което има да каже той за империалистическата експанзия или за създаването на Конфедерацията. Изи прехвърли страниците, нашарени със скици и със собствения му труден за дешифриране почерк, и въздъхна. Двайсет минути зубрене преди теста определено нямаше да го спасят този път и да му донесат добра оценка.

Въпреки че знаеше за теста от две седмици, Изи просто не беше способен да се накара да учи. Имаше прекалено много други важни неща. Как би могло да се очаква от него да седне и да учи, когато листата сменяха цвета си? Когато Кредо усещаше лекия повей на есен и почти му се молеше да я изведе на езда? Настъпи ли зима, ще стане прекалено студено, за да рисува на тайното си място в гората. Трябваше да се възползва от възможността сега. Не можеше да разбере хората, които цял живот правеха само това, което *мислеха*, че трябва да правят — те надали са способни да познаят истинското щастие. Затвори тетрадката и запали цигара „Марлборо Ред“. Сутрешният имейл от баща му го беше раздразнил повече, отколкото му се искаше да признае. Все още не беше му казал, че е скъсал с Кели. Не, че

някога му се доверяваше. Изи беше пълна противоположност на баща си. Джеферсън Линфорд Уолш, възпитаник на „Уейвърли“, „Вандербилт“ и „Йейл“; партньор в престижна адвокатска кантора, баща на четири момчета, три от които достойни негови последователи... само най-малкият, отвеният артист, прецакваше идеалната картина и нямаше да успее да вземе дори първия си по-сериозен изпит по история. Изи грабна телефона си и натисна бутона за личния номер на баща си.

— Джей Ел слуша — прогърмя гласът на баща му, чийто кентъкски акцент беше по-осезаем от този на Изи.

Изи издиша кълбо дим и се загледа в плавния му полет към дърветата.

— Татко, здрасти.

— Хм, струва ми се, че пушиш — отбеляза баща му, прескачайки традиционните формалности като „Как си? Добро утро! Радвам се да те чуя, сине!“.

— И аз се радвам да те чуя — Изи хвърли цигарата си на земята. Г-н Уолш въздъхна.

— Надявам се, че не ми се обаждаш, за да се оттеглиш от уговорката за вечеря в петък?

Да се оттеглиш от уговорката? Никога не си вземайте адвокат за баща.

— Не, вечерята е окей — Изи се излегна върху близката дървена маса за пикник. Топлото слънце я беше изсушило след вчерашните дъждове, но все пак усещаше леката влага през дънките и якето си. Определено беше по-лесно да говориш с Дж.Л., докато лежиш. — Но искам да ти кажа, че вече не съм с Кели. Виждам се с...

— Шегуваш ли се? — гласът на баща му винаги остро се покачваше с една октава, когато беше обезпокоен. Изи почувства как тялото му се стяга и мозъкът му изпраща думи на извинение към устните му, преди да успее да ги спре. За щастие, баща му даваше някакви нареждания междувременно и Изи осъзна, че той говори по-скоро със секретарката си, отколкото слуша него.

— Е, ами тогава може просто да дойде като мой гост, нали така? — продължи баща му с вече овладян глас. Изи чуваше как пише нещо върху прословутите си жълти адвокатски листи. — Аз харесвам Кели. Бих се радвал да я видя.

— Татко...

— Ще се срещна с вас точно в осем. Нещо друго?

Нещо друго?! Изи нямаше желание да се вълчи в детайлна дискусия по въпроса, тъй като знаеше, че колкото повече протестира, толкова повече баща му ще настоява. По-добре просто да остави нещата така. А впоследствие Джей Ел можеше да недоволства заради отсъствието на Кели, колкото си иска, докато поглъща порцията си.

— Няма друго. Ще се видим тогава — Изи затвори телефона и го върна в джоба на широките си дънки „Ливайс“. Намести се пак върху масата и затвори очи, поемайки дълбоки глътки свеж есенен въздух и преживявайки собствената си нещастна съдба.

— Дрямката преди тест помага ли на паметта? — женски глас неочаквано изтръгна Изи от дълбоките му размишления. Той се изправи на лакът и примига. Кели беше застанала до масата, облечена в бял пуловер върху синя рокля с къси ръкави и у-образно деколте, което със сигурност би изглеждало евтино върху някое друго момиче, но върху Кели и нейните почти изчезнали от недояждане гърди стоеше много добре. Беше се покачила върху обичайните си скъпо изглеждащи и заострени обувки с ток, а новата ѝ прическа я правеше някак по-свежа и младолика, отколкото Изи беше свикнал да я вижда преди. Той примигна. За какво беше дошла — за да го тормози? Бяха заедно в класа по история, но в него имаше и още много други ученици. Кели винаги сядаше напред с останалите момичета, които искаха директен изглед към г-н Уайлд, който беше Популярния готин учител, преди мазния Далтън да го измести. Изи предпочиташе да се вмъква малко по-късно и да изчезва след втория час, особено сега, когато се стараше да отбягва Кели. Раздялата им беше се превърнала в кошмар и дори седмици по-късно той не можеше да контролира желанието си да не я среща по никакъв повод — не толкова заради себе си, колкото заради нея самата. „Уейвърли“ беше малко място, прочуто с невъзможността да отбягваш разни хора, но въпреки това Изи полагаше усилия да осигури на Кели пространството, от което тя се нуждае. Може би така щеше да преодолее гнева си и да не го мрази чак толкова. Или пък щеше да спре да мрази така силно Джени, която беше последният човек на този свят, когото да мразиш. Кели ставаше страховита, когато се ядоса. Веднъж Изи беше пропуснал да отбележи датата, на която се навършваха шест месеца от началото на връзката

им, и Кели беше взела книгата му и беше откъснала всяка пета страница от нея... Но ето я сега — застанала пред него... *усмихната*?

Изи седна и спусна краката си под масата.

— Не. Мисля, че съм прекалено безнадежден случай.

— Ако искаше да впечатлиш г-н Уайлд толкова силно, колкото искам и аз, щеше да си подготвен за теста, предполагам. — Кели премяташе скъпата си на вид чанта в меден цвят от едната ръка в другата.

— Всички вие не научихте ли вече урока си за последиците от свалки с наперени недорасли даскалчета? — завъртя очи Изи.

— Г-н Уайлд е *женен*. И има две малки дъщери — отбеляза Кели. — Освен това, той е *стар*.

На трийсет и пет или нещо такова...

Изи се разсмя, без да иска — нещо, което му дойде добре след изнервящия разговор с баща му. Колко хубаво, че вижда Кели в добро настроение, различно от обичайното. Беше свикнал тя или да му държи сметка, че флиртува с друго момиче, или че играе на „Ексбокс“ с момчетата, вместо да е с нея, или пък да слуша брътвежите ѝ за най-новите покупки от „Барнис“. Но сега бе станала някак... по-мека, държеше се по-зряло. Може би щяха да успеят да останат приятели, в крайна сметка? Наистина е тъпо да си прекарал толкова време с някого и после изведнъж да не си проронвате дори дума. Беше му приятно отново да си говори с нея.

— На трийсет и пет човек не е стар — Изи прокара ръка през лицето си, — пробвай с четирийсет и осем. Тогава мъжете са стари. И твърдоглави.

— Ъ? — Кели доби озадачено изражение. — Да не би случайно да си говорил с баща си наскоро?

— О, да. Очарователен, както винаги. — Непокорна къдрица падна пред очите на Изи и той я отметна отривисто. — Ще бъде в града този уикенд, заради срещата на Управителния съвет. И той... ъмм... те покани на вечеря с нас в петък — изплъзна се бързо от устата му, неочаквано дори за самия него.

— Покани мен?! — Кели звучеше изненадано, но доволно. — Не мога да повярвам, че даже си спомня името ми!

— Ами, явно си му направила силно впечатление. Сигурно му е повлиял южняшкия ти чар.

Кели наистина можеше да бъде магнетична, ако поиска. Когато миналата пролет родителите му се запознаха с нея, бяха напълно завладени от мекия ѝ джорджийски акцент, от увереното ѝ поведение, от дългата руса коса с червеникави кичури, и от способността ѝ блестящо да води разговор, вметвайки най-подходящите думи дори в неловки ситуации. Изи знаеше, че тя е свикнала на това от малка — всички ужасяващо сухарски политически вечери, балове и социални събития на майка ѝ, губернатора, бяха дали добър тренинг на Кели в общуването. Изи беше убеден, че докато родителите му припадаха по Кели, са били обзети от възжеления за голяма, пищна сватба с изискани облекла в губернаторското имение. *Да, благодаря, друг път.*

— Искаш ли... — Кели понечи да попита нещо, но спря и прехапа ярко розовата си долна устна — имам предвид, ако с това ще направя нещата по-лесни за теб, с удоволствие бих дошла. — Лешниковите ѝ очи излъчваха искреност, без помен от задни мисли. — Стига да нямаш нищо против, разбира се...

Това беше наистина... мило. За секунда Изи си представи как би протекла вечерята с баща му насаме — безкрайни въпроси за всеки един предмет, който изучава в училище; дебати върху оценките, които е получил; подробен разпит за подготовката му за тестовете; обсъждане на плановете му за колеж, кариера, за Бъдещето. А после си представи и Кели там, при тях — успяла да очарова баща му, както винаги, го разпитва как е кантората, разказва му смешни анекдоти за политическата кампания на майка си и може би дори съумява да го разсмее и да го накара да се държи като човешко същество. Да, беше очевидно, че не разполага с особен избор.

— Ами, хм, щом си съгласна... това би било... въъ... наистина чудесно.

— Супер — усмихна се Кели. — Ще се радвам да видя стария Джей Ел отново. — Тя хвърли поглед към часовника, инкрустиран със сребро и диаманти, който висеше хлабаво около тънката ѝ китка, и кимна към „Фармсуърт Хол“ — сградата, която се мержелееше зад тях като призрак. — Май трябва вече да сме там. Скоро ще раздадат тестовете.

Изи изстена и се изправи. Тестът. Той грабна зеленикавия си войнишкия сак и го плъзна през рамо.

— Чудно, нямам търпение за един тест.

— И още нещо, Изи... Не се безпокой, няма да кажа на Джени. — Кели прокара ръце през дългата си до раменете коса и Изи си заповяда да не зяпа елегантната ѝ шия, внезапно обзет от вина. *Джени. По дяволите!* През цялото време, докато говореше с Кели, не се бе сетил за нея нито веднъж. Не е ли супер идиотско да води бившето си гадже на вечеря с баща си, вместо настоящото? Да. Да. Определено е супер идиотско. Миг по-късно обаче Изи си представи как малката сладка Джени е на една маса с баща му, полага усилия да отговори на хилядите въпроси, с които той я бомбардира в типично адвокатския си стил и накрая избухва в сълзи от безсилие. Джени нямаше идея какъв задник е Джей Ел. Със сигурност ѝ беше нужна продължителна подготовка, преди да бъде подложена на нещо толкова обременително и трудно, като вечеря с него. Докато Кели вече го познаваше и знаеше отлично как да се справя с грандиозните му изисквания. А и нали двамата с нея сега... бяха отново приятели. Какво нередно има в това, да похапнеш с баща си в компанията на приятел?

И все пак, докато заемаше мястото си на задните редове в учебната зала, Изи усети, че стомахът му започва да се свива, но го отдаде на предстоящия тест по история, на който ей сега щеше да се издъни.

Owl Net Email Inbox

From: TinsleyCarmichael @ waverly.edu
To: CallieVernon@waverly.edu;
BennyCunningham @ waverly.edu;
VerenaArneval @ waverly.edu;
CelineColista@waverly.edu;
SageFrancis@waverly.edu;
AlisonQuentin@waverly.edu
Date: Четвъртък, октомври 3,17:55
Subject: Пригответе си обувките за парти!

Уважаеми дами,

Вследствие щастливо стечение на обстоятелствата, нещо много специално кацна в скута ни. Или по-точно казано, на покрива ни, ето защо трябва непременно да се възползваме от невероятния си късмет!

Алкохолно парти, „Дъмбъртън“, 20.00 часа. Шшшт... Пардий си е поканила приятелки на гости тази вечер — видяхме ги с няколко бутилки много евтино червено вино — така че знаете какво означава това. Мисля, че спокойно можем да я обявим за отсъстваща.

Моля, предайте на Емили Дженкинс, че присъствието ѝ е желателно — смятам, че е време да приемем нов член в тайното ни общество „Кафе Съсайъти“ ххх,

Тинсли

В случай, че не е поканен на парти, бухалът от „Уейвърли“ си прави парти сам

— „Крейзи Дейзи“ или „Малибу“? — попита Брет, докато държеше две ярки на цвят шишенца с лак за нокти пред Джени, за да може тя да си избере. Двете момичета бяха седнали на пода на „Дъмбъртън“ 303, облеgnати на леглото, което доскоро принадлежеше на Тинсли Кармайкъл. Походното легло на Джени се върна във влажния склад и тя се настани на старото легло на Брет — идеята да спи там, където доскоро Тинсли бе спала, ѝ причиняваше дискомфорт. Около себе си бяха разпръснали всичко необходимо за домашен маникюр — купички с топла сапунена вода, в която да омекотят кожичките на ноктите си; стик за маникюр от портокалово дърво; мек лосион за ръце; купчина памучни тампончета; шишенца с прозрачна основа за нокти; лакочистител. Все едно се намираха в истински професионален салон или поне в най-близкото до професионален салон, което можеше да се намери в „Уейвърли“.

По-рано през деня Брет беше предложила маникюрен следобед и Джени посрещна идеята с възторг. Звучеше ѝ като нещо, което Брет, Тинсли и Кели са имали навик да правят постоянно и затова сега изпита задоволство, че Брет я чувства достатъчно близка и ѝ позволява да ги замести. Но Джени допускаше, че техните следобеди за маникюр далеч не са били обвити в настоящата ведра атмосфера на неподправена искреност. От всичко, което беше разбрала досега за взаимоотношенията им, можеше да предположи, че между тях винаги е тлеело скрито напрежение; били са в невидима конкуренция. Долавяше отчаяния стремеж и на трите да се докажат като колкото е възможно по-готини и по-изтънчени една от друга. Джени лесно би си представила как дори Брет се поддава на стремежа си да надскочи Тинсли и Кели.

— Хм, „Малибу“ е прекалено крещящ за мен — сбърчи недоволно нос Джени към блестящото синьо шишенце, — не мисля, че мога да се възприема със сини нокти.

В момента пръстите на краката ѝ, с един от онези ужасно неудобни разделители за пръсти, бяха боядисани в яркочервено. Ванеса Ейбърмс, гаджето на брат ѝ Дан от колежа, която сега обитаваше старата стая на Джени в жилището на баща ѝ на Уест Енд Авеню, беше точно от този тип момичета, които биха изглеждали добре с тъмносини нокти. Даже нещо повече — те биха били едно напълно естествено допълнение към обръснатата ѝ глава и черните ѝ дрехи. Ако на Ванеса изобщо ѝ пукаше за маникюр и педикюр, разбира се.

— Предполагах, че от артистичните натури се очаква да бъдат дръзки — закачливо каза Брет и притисна малкото шишенце в дланта на Джени, като внимаваше да не развали прясно нанесената върху ноктите ѝ прозрачна основа. Джени го взе и щателно го проучи. Понякога беше ужасяващо консервативна. Защо пък да не опита нещо ново?

— Мислиш ли, че свети в тъмното?

— Не знам. Трябва да останеш насаме с Изи, за да провериш.

Брет вече беше лакирала ноктите на краката си в синьо и сега щастливо ги развяваше.

— Утре ще излизаме на вечеря — призна Джени, притисна малката четчица към нокътя на палеца си и критично загледа как лакът се разлива по него. Не много фрапиращ като цвят и по-скоро с боровинков блясък, така че не беше зле. — Ще бъде хубаво, знам. Имам чувство, че не сме се виждали достатъчно напоследък с него.

— И колко точно е „достатъчно“? — поинтересува се Брет и отметна кичур от дългата си буйно червена коса, паднал върху лицето ѝ, като се опитваше да не използва ръцете си. В същия момент вратата се отвори и в стаята влезе Кели, облечена в зашеметяваща светлосиня рокля „Майкъл Корс“ и бежови сандали „Джими Чу“, които сигурно още не бяха успели да се явят на страниците на „Вог“. Джени и Брет се спогледаха сконфузено, но Кели явно бе решила да се преструва, че не е чула произнесеното само преди секунда име на бившето си гадже. Всъщност, колкото и шокиращо да беше за Джени, Кели като че ли я удостои с поглед! Не точно топъл и дружелюбен поглед, но не и

напълно пренебрежителен, тип Ти-не-съществуващ, с какъвто я гледаше през последните няколко седмици, откак се разбра за връзката между Джени и Изи. Дали не се беше поуспокоила вече?

— Охо, Кей — каза Брет, докато гледаше как Кели ги заобикаля и се насочва към гардероба си, — роклята и обувките са страшни! Нови ли са?

Кели отвори вратите на гардероба и застина в дълбок умисъл отпред, сякаш не бе чула въпроса на Брет.

— Какво, какво? — отвърна тя няколко мига по-късно, съблече роклята си с едно движение и после я захвърли безцеремонно върху рафтовете, които доскоро принадлежаха на Тинсли и които Кели превзе в секундата, в която нещата на приятелката ѝ се преместиха на долния етаж. — Тъъъ... о, да, да. Нови са.

Брет и Джени отново се спогледаха. Кафявите очи на Джени се разшириха от почуда и тя прошепна безгласно към Брет: „Всичко е ново!“. Брет кимна загрижено. Очевидно Кели вече беше известна с импулса си да харчи, когато е нещастна. Миналата година, след като я скъсаха на финалния изпит по химия, надхвърли лимита на платинената си кредитна карта „Виза“ в онлайн магазина „Сакс“, въпреки че този лимит практически беше невъзможен за надхвърляне. Джени забеляза, че очите на Брет пробягаха крадешком по издигнатите на купчини кутии за обувки. Достатъчни на брой, за да се построи цяло село от картон. Ако комунистическо-анархистичният баща на Джени видеше това, щеше да поклати глава и да каже нещо саркастично за разточителната консумация на съвременното общество. Въпреки всичко, Джени тайно си мислеше, че е много екзотично да третираш депресията си по такъв екстравагантен начин. Тя се облегна на леглото и се загледа в Кели, която се обличаше пред гардероба си — беше отслабнала повече отвсякога. Явно не ѝ се налагаше да се безпокои от затлъстяване в състояния на депресия. Кели извади една ефирна светлолилава рокля с все още окачен на ципа етикет.

— Ще ме закопчаеш ли, Би? — попита тя разсеяно и погледна над голото си рамо, а ягодово-русите кичури се плъзнаха гладко по шията ѝ. Невероятно, но докато Брет закопчаваше ципа на роклята ѝ, Кели отправи към Джени някакво подобие на бледа усмивка.

— Чакай, все още си с етикетите — Брет се наведе и взе нокторезачката, която лежеше в краката на Джени. — Готина рокля.

Къде отиваш?

Тънките сребърни нишки проблеснаха на светлината, когато Кели се завъртя.

— О — тя се огледа в голямото огледало до претъпкания си гардероб. Сбърчи нос уж виновно, но стана ясно, че определено не *изпитва* вина. — Съжалявам. Сбирката е само за членовете на тайното общество.

Точно така, помисли си Брет и нежността ѝ към Кели внезапно се изпари. Щом ролята на подгласничка на Тинсли толкова ѝ допаднаше — моля, нека продължи. Само че ще се наложи да закопчава сама проклетите си дизайнерски рокли. Брет седна отново на пода до Джени, като се опитваше да не показва раздражението си. Прозя се.

— Приятно прекарване — каза тя с възможно най-безразличен тон, все едно обсъждаха часа по латински, а не предстоящ купон.

Един момент... Стъпки *по покрива* ли се чуват??

— Бих ви поканила — вметна Кели и взе чифт дълги обици от бяло злато от сатенената си кутия за бижута, а гласът ѝ вибрираше от изкуствено дружелюбие, което дори най-асоциалният и глух първобитен човек би разпознал, — но... — гласът ѝ заглъхна.

— О, много мило от твоя страна — Брет отвори шишенцето „Крейзи Дейзи“ и си пое дълбоко въздух. Не би позволила на Кели да я ядоса и *едновременно* с това да развали маникюра ѝ. Джени се правеше на тотално погълната от полагагането на лак върху ноктите на краката си, но на Брет ѝ се стори, че едва удържа смеха си. — Ние и без това сме малко заети.

Кели не вдигна поглед, защото тъкмо си слагаше виолетова очна линия „Диор“, но каза:

— Да, разбира се. Маникюр. Давайте смело — тя примигна в огледалото, а после шумно върна капачката на очната линия на мястото ѝ.

Зелените очи на Брет се присвиха, но игривата нотка в гласа ѝ не изчезна, дори когато капка прасковен лак падна върху голото ѝ коляно.

— Да... признавам, че не е като да танцуваш в скута на Хийт Феро или нещо също толкова забавно и изтънчено — добави тя делово, с открит намек за последното парти на „Кафе Съсайъти“, — но поне ще имам красиви нокти сутринта.

— Добре, забавлявайте се — Кели отвори вратата и отвън нахлу денс музика, — до после! — Гласът ѝ затрептя от престолен ентузиазъм, след което тръшна вратата зад себе си.

— Този път мина добре — изкиска се Джени, — искам да кажа, че Кели поне ме *погледна*.

— Не знам... — Брет изведнъж се почувства нервна, — просто се надявам, че тя най-сетне ще спре да се прави на някой, който не е, нали разбираш?

Кели все повече подражаваше на Тинсли и се държеше като нея, а мисълта за две Тинслита в кампуса беше наистина ужасяваща.

Owl Net Instant Message Inbox

ИвонСтидър: Ей, какво става на покрива? Предстои ми голям концерт. Не мога да чуя саксофона си!

КараУолен: Тинсли и така нататък. Бира или нещо подобно.

ИвонСтидър: Бира на покрива? Яко! Там съм!

КараУолен: Успех. Но е само за специални кучки.

ИвонСтидър: Как така, нали и ние живеем тук все пак!

КараУолен: Нима?

OwlNet Instant Message Inbox

СейджФрансис: Качвай се на покрива незабавно, ти, късметлийска кучко.

ЕмилиДженкинс: Кога? Какво да си облека? „Марк Джейкъбс“ става ли?

СейджФрансис: Каквото и да е. Само не забравяй да целуваш задника на Тинсли.

ЕмилиДженкинс: Момчета ще има ли?

СейджФрансис: Хм, не. И Паркър Дюбоа не. Но както и да е, той и без това не си пада особено по теб.

ЕмилиДженкинс: Все тая. Идвам!!!!!!!!!!!!!!

8

Бухалите „Уейвърли“ никога не кацат на училищни покриви

Вечерта беше топла и веднага след като слънцето се потопи зад хоризонта, партито на покрива започна да набира скорост. Тинсли бе наглеждала кега с бира на покрива цял ден, като се уверяваше, че е добре скрит в сенките и подменяше стопения лед в охладителя. Сега, докато стоеше под откритото небе в златистите си металически ботуши „Джузепе Заноти“, копринена пола в млечен цвят с ръчно тъкана дантела по края и обикновена бяла тениска, а лек ветреца дуплеше коприната около бедрата ѝ, тя се чувстваше спокойна и омиротворена. Или в превод — отегчена. Покривът на „Дъмбъртън“ — забранена за учениците територия — се оказа неочаквано скучен. Тухлените стени правеха момичетата невидими за всичко друго наоколо, освен за върховете на няколко дървета, чиито ярко оцветени листа изглеждаха великолепно, докато изчезваха в настъпващия мрак. Великолепно и скучно.

Тинсли се облегна на пластмасовия си шезлонг — един от шестте, които Сейдж и Селин бяха откраднали от склада в мазето — и отпи глътка студена бира. Всички момичета от тайния клуб „Кафе Съсайъти“ бяха тук. Тинсли почти бе забравила, че едно време дребната Джени Хъмфри и кучката Брет също бяха част от клуба. Почти. Дразнеше я, че изключването на Брет от обществото им не ѝ се отрази по никакъв начин. Беше очаквала, че след като вестта за обявената вражда между тях двете се разнесе, бившата ѝ приятелка ще бъде игнорирана от всички в „Уейвърли“. Само че нищо подобно не се случи. Брет като че ли си прекарваше чудесно. Виждаше се с останалите момичета, когато не бяха заедно с Тинсли, и изобщо, все едно не бе попаднала в черния ѝ списък. Тя не спираше да се надява, че някой ден Брет ще се хвърли на земята, ще целуне върховете на

ботушите ѝ и ще я умолява да започнат отначало. Но Брет изглеждаше някак... над тези неща. Може би защото отново беше влюбена в Джеремайя. Естествено, че гаджето на звездата-куотърбек ще е популярно — поне докато са заедно.

Металната врата на покрива издрънча и се отвори, прекъсвайки рязко мислите на Тинсли. Кели се появи, облечена в една от невероятните си нови рокли.

— Туземците долу не мирясват — каза тя на Тинсли, докато деликатно прескачаше парчета сгур под краката си. — Всички се натискат за партито. Е, без Джени и Брет — поправи се с горчивина Кели, а устните ѝ се нацупиха в красива розова муцунка, — те са в стаята ми и си правят маникюр.

Тинсли нагласи полата около талията си и вдиша дълбоко. Проучи детайлно пейзажа около себе си — Алисън Куентин и Верена Амивъл танцуваха под звуците на музиката от „Айпод“-а ѝ. Бени Кънингам и Селин Колиста клечаха пред кега с бира и се опитваха да изобретят нова игра с надпиване — някоя, която да не е играна вече десет хиляди пъти. Сейдж Франсис си говореше с Емили Дженкинс, най-пряското попълнение на „Кафе Съсайъти“ — нещо, за което Тинсли съжали в секундата, в която Емили цъфна на покрива, облечена като за евтин абитуриентски бал през 1991-ва. Тинсли въздъхна тежко. Не ѝ се искаше да го признае, но партито беше... тъпо. А тя беше отегчена. Отегчена. Отегчена. Отегчена.

— Е, добре, добре — изправи се Тинсли, — добре тогава. Нека ги поканим, щом толкова искат.

— Ти сериозно ли? — Кели зяпна от почуда.

— И защо не, по дяволите? — Тинсли остави бирата и безгрижно се отправи към вратата.

— Защото... Ами, представи си само: Ивон, мухлата от британската музикална група, и онова момиче с щръкналата коса, дето има плакат на Джуъл на стената, и... разни такива...

— Не бъди сноб, скъпа — Тинсли потупа Кели по бузата, а виолетовите ѝ очи проблеснаха от възбуда. Можеше пък да стане интересно. — Има предостатъчно бира за всички.

— О, както и да е... — завъртя очи Кели.

Чувствайки се непредсказуема и възвишена (дума от тестовете, с която Тинсли никога не би допуснала, че може да опише себе си), тя

отвори скърцащата метална врата. Няколко момичета не проявяваха интерес към купона им, но пък други чакаха с огромно нетърпение и надежда в сърцата. Е, защо да не бъде щедра и да не им направи малък подарък?

— Ехей, момичета — очите на Тинсли познавачески обходиха смътно познатите физиономии, които вероятно бе срещала в часовете, в кафенето или дори в банята, докато са мили зъбите си в съседство. Момичета, чиито имена не знаеше, но и не беше особено мотивирана да узнава. Разпозна Ивон, задръстената музикантка от класа ѝ по италиански. Със слабото си тяло като на птичка и с дългата си руса коса, това девойче би могло и да изглежда добре, стига да не носеше така ужасяващо отблъскващи дрехи. *Възвишена*. Тинсли симулира с усилие усмивка върху червените си блестящи устни.

— Защо не се присъедините към нас? Нощта е толкова приятна.

— Наистина ли? — почти изписука Ивон. — Можем ли? Нямаш нищо против?

„За бога“, помисли си Тинсли. „Трябваше ли да се моли така?“

— Разбира се — процеди през зъби тя. — Заповядайте. Поканете и другите — ще си спретнем нещо като тийм билдинг на общежитието.

Веднага след това Тинсли се сети, че Кели беше споменала нещо за Брет, Джени и маникюр-партито им — ритуал, който те трите имаха преди, в по-добрите времена. Времена, в които все още разговаряха помежду си. Проклетата да е, ако позволи тези две предателки да стъпят тук, на този купон, независимо, че цялото общежитие беше поканено.

— Аз ще кажа на момичетата от третия етаж — добави Тинсли.

Ивон и още няколко от смотаните ѝ приятелки се затичаха надолу по стълбите, нетърпеливи да разпространят новината на другите задръстенячки в „Дъмбъртън“. Тинсли се усмихна вътрешно, докато вървеше към фойето на третия етаж, целенасочено подминавайки стая 303. Не успя да устои на порива си обаче и поспря за секунда пред вратата, за да чуе дали вътре не говорят за нея. Стаята беше притихнала, с изключение на слаб далечен шум от сешоар. Какво разочарование.

Час по-късно, приблизително двайсет и пет момичета се бяха събрали на покрива и развълнувано разговаряха помежду си, изтегнати върху шезлонгите. Колкото повече пиеха, толкова по-тиха им се струваше музиката, така че копчето за усилване на звука на „Айпод“-а

бавно и уверено се местеше напред. Всички те обаче бяха прекалено щастливи и заети да унищожават съдържанието на бирения кег, както и да танцуват около шахтата на централния климатик, за да обръщат внимание на това. Звездите бяха изгрели, а Тинсли ги съзерцаваше, легнала до Кели върху един от тапицираните лаундж столове.

— Трябва да признаеш, че това беше добра идея — гласът на Тинсли звучеше замечтано; тъкмо си мислеше, че партито би било още по-интересно, ако наоколо се навъртаха и момчета. И по-конкретно: високи, сексапилни момчета с тъмноруси коси, дълги до брадичката. Перверзна усмивка плъзна по устните ѝ, докато си представяше Джулиън. Кели понечи да ѝ отговори с нещо саркастично, но така и не стана ясно с какво, защото в този миг отдолу, някъде около главния вход на „Дъмбъртън“, долетя внезапен вик:

— Стой! Кой е там горе?

Момчетата спряха да танцуват, смразени от ужас.

— Никой да не мърда! Качваме се!

В същата тази секунда, все едно беше избухнал пожар или бяха обявили разпродажба в „Нойман Маркус“, момчетата отвориха вратата и се втурнаха панически надолу по стълбите, отчаяни в стремежа си да се върнат по стаите, преди декана или г-жа Пардий, или който и да е, по дяволите, друг, да успее да ги види. Тинсли, с почти ликуващ вид, грабна „Айпод“-а си и се присъедини към тълпата, устремена към задните стълби. Зад себе си остави единствено полупразния кег, тъй като не остана време да го скрие.

OwlNet Instant Message Inbox

ЕмилиДженкинс: Наистина ли беше декан Меримаунт? Прецакани ли сме?

СелинКолиста: Тотално.

ЕмилиДженкинс: Първото ми парти на клуба и Тинсли покани всички останали скапанячки? Ехо?

СелинКолиста: Ехо... Три часа по-рано и ти беше сред скапанячките!

ЕмилиДженкинс: Не ми напомняй.

OwlNet Instant Message Inbox

ИвонСтидър: Просто да кажа, че Меримаунт и Пардий чукаха на всички стаи на първия етаж. Питаха защо ти и Брет не сте в стаята си и аз казах, че сте горе при Кели. ОК?

ТинслиКармайкъл: Питаха ли нещо за партито?

ИвонСтидър: Всъщност не. Пардий изглеждаше съсипана. Мисля, че Меримаунт беше провалил и нейното среднощно женско парти.

ТинслиКармайкъл: Интересно...

OwlNet Email Inbox

To: Обитателите на „Дъмбъртън“
From: DeanMarymount@waverly.edu
Date: Четвъртък, октомври 3,22:16
Subject: Дисциплинарна комисия

Скъпи обитатели на общежитието „Дъмбъртън“,
Крайно съм разочарован да ви съобщя, че тази вечер, след като учител докладва за неприемлив шум в „Дъмбъртън Хол“, открих бирен кег на покрива на общежитието.

Всички резиденти на „Дъмбъртън“ ще се явят пред Дисциплинарната комисия. Срещата ще се състои в стая 3 на първия етаж на „Стансфийлд Хол“, утре сутрин, в 10 часа.

Присъствието задължително.

Декан Меримаунт

9

*Бухалът от „Уейвърли“ приема
наказанието си с достойнство и вдигната глава*

Брет беше раздразнена от тази неочаквана среща на Дисциплинарната комисия, въпреки че точно тя щеше да я измъкне от безумно глупавия час по химия на г-н Фрай. В десет без петнадесет, точно когато останалите ученици нахлузваха предпазните си пластмасови очила и химически устойчивите си престилки, Брет, Бени и Селин си събраха нещата, а проф. Фрай им кимна разсеяно, с ръце, вече пълни с дрънчащи епруветки.

— Предстои ни супергадост — измърмори Селин веднага, след като вратата на лабораторията се затвори зад тях, — но поне отървахме пластмасовите очила. — Черната коса на Селин се плъзна пред очите ѝ и тя докосна маслинената си кожа с върха на пръстите си. — Тези неща оставят отпечатъци по лицето ти за най-малко час.

— Днес беше мой ред да си партнирам с Лон Баруза в химическите опити — изстена Бени, — знаете, че чакам това от векове! — Тя сграбчи правата си кафява коса с ръце и я затегли отчаяно.

— Мхм, Лон има наистина готин задник — Селин бутна вратата на научния център и трите момичета се отправиха надолу по стълбите към „Стансфийлд Хол“, — но ти можеш да го изследваш отблизо и без да си му партньор в лабораторните експерименти — добави тя с насмешка.

Брет завъртя отегчено очи; мислите ѝ бяха на друго място. Както изглежда, цялото откачено общезитие е купонясвало на покрива снощи. Не, че *държеше* и тя да е била сред присъстващите, но все пак щеше да е добре, ако някой поне я бе поканил. Както и да е. Сега поне нямаше да има проблеми. Докато Бени и Селин бръщолевеха невротично край нея, Брет беше олицетворение на спокойствието.

Знаеше, че е като самата невинност в бледорозовата си кукленска рокля, комбинирана с черен клин и бледосиви балетни пантофки. Усмихна се на себе си. Дори ноктите ѝ бяха перфектни.

Щом влязоха в конферентната зала на „Стансфийлд Хол“, Брет се насочи към тази страна на огромната маса, която обичайно беше отредена за членовете на Комисията, а Бени и Селин заеха места отзад. Момичетата, седнали в редици от неудобно изглеждащи сгъваеми столове, гледаха Брет от другата страна на стаята — коленете им бяха благоприлично прибрани, а униформените сака — закопчани идеално. Количеството обвиняеми пред Дисциплинарната комисия този път беше впечатляващо — обикновено имаха пред себе си един или двама заблудени нарушители и само веднъж разглеждаха случая на цялата актьорска общност на „Уейвърли“, след прословутото им представление на „Нашият град“ с костюми, състоящи се единствено от прозрачен найлон.

Декан Меримаунт влезе в залата и веднага застана пред Брет и останалите момичета от Комисията, чинно заели предназначенията за тях страна на масата. Вратовръзката му беше обсипана със слънчогледите на Ван Гог.

— Дами — той направи знак за тишина с ръцете си, — моля да се преместите при останалите обитатели на вашето общежитие — и след тези думи ги погледна смразяващо, сякаш им казваше без думи, че те знаят по-добре от него защо.

Челюстта на Брет увисна и тя погледна безпомощно към Бени, която изглеждаше не по-малко изненадана.

— Сър... — промълви Брет, — но ние... аз...

Меримаунт я прекъсна:

— Вие също сте от „Дъмбъртън“, нали така? — той не изчака за отговор, седна начело на масата и започна да прехвърля някакви листи през ръцете си.

О, добре тогава. Бузите на Брет станаха алени като косата ѝ. Тя се изправи отривисто и се насочи към Джени, седнала на първия ред отсреща. Тръшна се на празното място до нея.

— Та ние дори не бяхме на тъпото парти... — изръмжа приглушено Брет, а Джени я потупа по ръката.

— Всичко ще бъде наред, успокой се. Какво могат да направят? Да ни забранят да си лакираме ноктите в стаята?

— Ще видим — отвърна Брет скептично.

Шоколадовите очи на Джени започнаха да излъчват смътна тревога, докато стаята пред тях се изпълваше с момичета. За Брет беше изключително необичайно да стои от *тази* страна на масата. Ученичките гризяха добре оформените си нокти и потропваха с върховете на обувките си върху блестящия дървен под, шепнейки една на друга малко по-силно от необходимото.

„Задник!“, дочу Джени някъде отзад. На голямата конферентна маса Райън Рейнълдс и тези членове на комисията, които не бяха от „Дъмбъртън“ — основно новаци и първокурсници — бяха седнали от двете страни на миниатюрната г-ца Роуз от Департамента по английски, която беше заела позицията на временен заместник на г-н Далтън след неговото уволнение. С черното си поло, облечено под униформеното сако с вероятен размер нула, и с черната си коса, пристегнатата в гладка опашка назад, г-ца Роуз можеше съвсем лесно също да мине за новачка.

— Ще започваме ли? — Меримаунт изглеждаше уморен; кръглите очила с телена рамка смаляваха сините му очи още по-силно. Той продължи да прелиства хартиите в ръцете си, които според Брет нямаха нищо общо с бирения кег от снощи. Просто ги използваше за повече авторитет.

— Г-н Уайлд, вие сте били първият, забелязал... хм, това събиране, докато сте се разхождали покрай „Дъмбъртън“ миналата нощ — така ли е?

— Да, така е.

Г-н Уайлд, чиито маниери бяха меки и ненатрапчиви, изглеждаше неловко в ролята си на блюстител на реда. Беше един от онези учители, за които действително има значение дали учениците им по история ги харесват или не, а стените на кабинета му бяха облепени с плакати на обложки на музикални албуми — „Ауткаст“, „Колдплей“, „Интерпол“. В момента изглеждаше така, сякаш ужасно съжалява, че е тук и че създава проблеми на учениците си. Не преставаше да подръпва нервно яката си.

— Прибрах се от библиотеката и чух някаква... ами... силна музика. Стори ми се, че на покрива на общежитието виждам хора, които танцуват.

Меримаунт тропна със сребърната си химикалка върху махагоновата маса.

— И какво направихте после? — настоятелно попита той.

— Извиках охраната — призна г-н Уайлд с извинителен тон, — а после извиках на момичетата да останат там, където са. В това време почуках на вратата на г-жа Пардий — той направи пауза и почервеня, а из тълпата момичета настъпи раздвижване, защото всички знаеха, че Пардий е имала гостенки снощи, на пижамено парти с вино, — и докато ние двамата с нея се качим на покрива, всички момичета вече се бяха прибрали по стаите си.

Меримаунт прочисти гърло и попита:

— Тоест не е ясно колко и кои са били там, така ли е?

— Така е — потвърди г-н Уайлд, — но след себе си бяха оставили полупразен бирен кег и найлонова торба за боклук, пълна с пластмасови чаши. — Той отпи от кафето си.

— Много ли бяха чашите?

Брет скрита крака на Джени. Какво значение имаше това?

— Торбата беше почти пълна.

— Благодаря ви — Меримаунт фиксира поглед върху обвиняемата група момичета за първи път, откак бе влязъл в стаята. — Момичета, уверен съм, всички сте наясно, че консумацията на алкохолни напитки е поведение, което не се толерира в „Уейвърли“. — Брет имаше чувството, че той се опитва да погледне строго в очите всяко едно момиче поотделно, но се отказва по средата и се вторачва в масата. — Инцидентът се случва в особено неподходящ момент, в който тече усилена подготовка за посрещането на Управителния съвет на Академията този уикенд, ето защо няма да имаме възможност да ви надзираваме като малки деца. — Меримаунт въздъхна. Брет беше забелязала, че го прави често по време на срещите на ДК, може би за да създаде впечатление, че е ужасно нещастен от непосилната си отговорност за тях. — И за съжаление, по тази причина и тъй като не е ясно кои са основните виновници за инцидента, ще се наложи да накажем всички вас.

— Няма начин, мамка му! — задъха се от гняв Брет.

Сред тълпата се разнесе ропот, който Меримаунт незабавно пресече, продължавайки на висок глас:

— Считано от утре, след вечеря, всички вие ще бъдете под домашен арест в рамките на целия уикенд и ще бъдете заключени в „Дъмбъртън“ до понеделник сутринта. Храната ви ще се доставя на място, а всяка от вас, видяна да излиза, ще търпи сериозни последствия.

Сериозни последствия? Като например да не присъства на домакиния футболен мач на Джеремайя? Или на вечерята с родителите му? Или на партито на „Св. Луций“, на което да покаже на всички местни момичета, че Джеремайя е извън техните сметки? Или да не успее да се раздели с девствеността си?

— Това е страшно нечестно! — извика силно Брет, въпреки че гласът ѝ се изгуби във всеобщите възклицания и оплаквания на още две дузини момичета.

Меримаунт отново властно се прокашля и тропна с кокалчетата на пръстите си върху масата. *Нима ги чака и още?*

— Знам, че някои от вас не са присъствали на това кег парти и съм сигурен, че за тях това ще е несправедливо наказание — надигна се всеобщ шепот на съгласие и Меримаунт бързо продължи, — *само че...* Да сте наясно, че в общежитието се извършва нарушение и да не подадете сигнал е равносилно на самото нарушение от административни гледна точка. — Той погледна директно към Брет при тези си думи и лицето ѝ се изчерви от гняв. Да не изключариш, че съквартирантите ти имат кег с бира е равно на това, да вкараш алкохол в общежитието и да се натряскаш? Сигурно се шегува!

Г-ца Роуз заговори за първи път и тънкият ѝ глас прозвуча неочаквано респектиращо:

— Комисията реши, че в добавка към домашния арест, момичетата от „Дъмбъртън“ ще трябва да представят до понеделник писмено есе на тема: „Как да бъда отговорен бухал“. Райън Рейнълдс, който по време на цялата реч на декана се блещеше очаровано срещу г-ца Роуз, сега започна да полага неистови усилия да прикрие усмивката си, очевидно развеселен от ситуацията. Той срещна погледа на Брет през вазата с огромни карамфили, поставена по средата на масата, и ѝ намигна. Правеше ѝ се на интересен на всяка среща на Дисциплинарната комисия, а сега сигурно беше крайно възбуден от факта, че тя, префектът на класа, неочаквано се е оказала между обвиняемите.

Но Брет беше прекалено заета с гнева си в момента, за да обръща внимание на Райън. Всичко това беше лудост. Не само проваляха уикенда ѝ, но я караха да седне и да пише идиотщини за това, какво било да си отговорен бухал?! Майната им.

— Не желая подобно нещо да се случва отново — Меримаунт се изправи. Изглеждаше по-отвратен от всеки друг път, в който го бе виждала Брет. Като че ли не можеше да понесе да ги гледа нито минута повече. Изведнъж Брет се почувства засрамена. Деканът беше глупак, много ясно, но тя държеше той да има високо мнение за нея. А сега я смяташе за същата като останалите, без да е направила абсолютно нищо! — Свободни сте и можете да се върнете в час.

Отговорен бухал? *Отговорният бухал казва на всички истината за Тинсли Кармайкъл.*

OwlNet Instant Message Inbox

КелиВърнън: Оххх. Това е кофти.

Тинсли Кармайкъл: Ей, я не се депресирай. ХФ докара шест кега... а те намериха само един на покрива.

КелиВърнън: Нееее, не е истина. Къде са скрити другите?

ТинслиКармайкъл: Под леглото на депресарката от съседната стая... обзалагам се, че ще ни дойдат добре идния уикенд.

КелиВърнън: Да бе, нямаме ли вече достатъчно проблеми?

ТинслиКармайкъл: Отговорният бухал не позволява такава възможност да се пропилее!

10

Един истински бухал от „Уейвърли“ би забелязал маникюра на приятелката си, дори и мислите му да са другаде

Петък беше потискащо студен и сив ден, като че ли Меримаунт беше заповядал и на времето да накаже момичетата от „Дъмбъртън“. Все едно да си заключен в общежитието не е достатъчно наказание. Или достатъчно нечестно.

— Меримаунт е гадняр — измърмори Алисън Куентин, докато с Джени вървяха към арт студиото, след току-що приключилия обяд. Второто хранене от общо три, които им остават като свободни жени, помисли си Джени. Уикендът вече се усещаше, надвиснал над тях като неизбежна смъртна присъда. Да, наистина, това беше само един уикенд, но все пак... Джени се беше надявала да прекара повече време с Изи и по-малко — в стаята си. А сега се очертаваше точно обратното. Налагаше се да остане с Кели повече от четирийсет и осем часа в ограничено пространство. Това вече щеше да е истински купон, няма спор.

— Нелепо е да се санкционират по този начин всички наред! — продължи Алисън. — Подобни действия не са ли запазена марка на диктаторите?

Джени се въздържа от саркастичен коментар. Алисън, все още официален член на „Кафе Съсайъти“ и специален гост на всички организирани от Тинсли мероприятия, определено се беше почерпила с няколко бири на покрива, докато Джени и Брет дори не бяха припарвали на купона. Но така или иначе, да накажеш всички, само защото шепа директори ще идва в града, беше действително ужасяващо престъпление.

— Как изобщо се озоваха кеговете там?

— Нямам идея — Алисън спря, за да махне едно жълто дъбово листо от петата на червените си кожени мокасини, — но чух, че Хийт Феро планира някакво голямо парти и за този уикенд.

— Боже, нима би могъл да купонясва без нас?

Всеизвестно беше, че момичетата от „Дъмбъртън“ са най-готините в кампуса. Или поне се държаха като такива, бе забелязала Джени. Не, че тя самата имаше нещо против — беше й хубаво поне веднъж да мисли за себе си като за готина, вместо да се вглежда критично във въображаемите си недостатъци.

— Това казвам и аз — въздъхна тежко Алисън, когато двете завиха зад ъгъла и видяха сградата на арт центъра пред себе си. — Някой май те чака — тя сръчка Джени в ребрата, точно където имаше гъдел. Джени се завъртя и избяга със смях.

Изи се беше облегал на една от бетонните колони на входа. Вместо капители, на върха на колоните имаше дупки. Те били всъщност — според думите на красивата брюнетка, която ги бе развеждала с баща ѝ на предварителния оглед в Академията — „иронични“ колони. Руфъс, който се радваше от сърце на всяка една шега на света, се бе смял толкова много, че Джени се беше притеснила да не си докара аневризма. Скицникът на Изи лежеше разтворен в скута му. Той вдигна очи и поздрави двете момичета.

— Джиизъс — процеди Алисън едва чуто, — ти си такава проклета късметлийка.

И Джени не можеше да не се съгласи. Чувстваше погледа на Изи върху себе си, докато двете с Алисън се приближаваха към него. Очите му се плъзнаха по вишневата ѝ блуза, тъмната дънкова пола с дълга цепка в средата и стигнаха до високите до коляното велурени ботуши. Най-обикновен поглед, нищо специално, но в очите на Изи винаги изглеждаше така, сякаш си Пепеляшка, облечена в най-прекрасната бална рокля.

— Чу ли новините? — попита го Алисън, докато се изкачваха по стълбите. Очите му продължаваха да следят Джени. — Всички сме под домашен арест този уикенд.

Изи погледна най-накрая към Алисън, след като Джени седна на стъпалото до него и той небрежно обгърна с ръка раменете ѝ.

— Чух нещо такова, да. Вярно ли е? — той леко притисна раменете на Джени и сърцето ѝ започна да препуска. Алисън я стрелна

с очи и лекичко ѝ намигна, а после се отправи към вратата.

— За съжаление, да.

Джени потропа с пръсти върху скицника на Изи, разтворен на една гигантска рисунка с химикал на дъб, който вместо листа, имаше катерици.

— Да, истина е — поклати главата тя. Надяваше се Изи да не забележи, че лосионът ѝ за къдрици е свършил и сега, в това влажно време, се разхождаше с наелектризирана като от електрически удар коса. Днес категорично беше ден за вързана опашка, но сутринта не беше успяла да намери нито един от ластиците си.

— Цял уикенд?

— Считано от днес, след вечерния час — Джени погледна към часовника си, все още разполагаха с няколко минути до започването на часа. Толкова ѝ беше хубаво да седи така, с Изи на стълбите, и да гледа как всички сноват наоколо в петъчния следобед, оживено обсъждайки плановете за почивните дни. Всички, освен момичетата в „Дъмбъртън“. — Страшно несправедливо е, но се притесняват заради срещите на Управителния съвет и нямат време да ни надзирават поотделно, предполагам. Все пак можем да поюздим следобед и да се видим за вечеря, а?

Изи се прокашля и Джени усети, че е някак стегнат. Да не би да беше казала нещо нередно?

— Ами... — Изи се обърна към нея, — баща ми ще идва тук, в „Уейвърли“, за срещата на съвета, и аз май ще трябва да вечерям с него. — Тъмносините му очи гледаха обезпокоено и Джени изпита прилив на съчувствие. Колкото и да беше смущаващ нейният собствен баща, тя никога не би се чувствала така зле, ако трябва да вечеря с него. Той дори ѝ липсваше малко. — Така че ще се наложи да отложим срещата си за другия уикенд.

— Хей, няма проблем! — Джени импулсивно го целуна по бузата. — Разбирам напълно.

— Наистина ли?

— Естествено.

— Ти си толкова невероятно сладка, знаеш ли? — поклати удивено глава Изи.

— Не, просто съжалявам, че общуването с баща ти те изпълва с напрежение — сви малките си рамене Джени, — но поне ще вечеряш

навън, което не е лошо.

— Мда, може да бъда възнаграден дори с малко вино, ако баща ми е в щедрото си настроение — Изи взе една от къдриците ѝ и я нави около пръста си. — Разбира се, придружено с пет-шест лекции.

— Лекции за какво? — засмя се Джени.

Изи изкриви красивото си лице в престорена „бащинска“ физиономия: „Прекалено много време губиш за изкуство. Прекалено много време пилееш в езда.“ Размахваше назидателно пръст при всяка фраза. „Не учиш достатъчно. Не мислиш достатъчно за бъдещето си. Не ядеш достатъчно зеленчуци със зелени листа.“ После сви пръстите си в юмрук и добави: „И така нататък, и така нататък“.

— Ако това ще бъде някакво успокоение за теб, аз най-вероятно ще бъда в стаята си и ще уча, докато ти се наслаждаваш на чашата си вино. Ето, че може да бъде и по-зле, както виждаш.

Изи я погледна продължително и плъзна химикала зад ухото си.

— Права си — прехапа устни той, с все още нервен вид.

Горкият Изи! Искаше ѝ се да може да отиде с него — сигурно щеше да се чувства много по-спокоен, ако имаше опора до себе си. Но Джени се въздържа да му го предложи; може пък това да е нещо лично; нещо, с което Изи иска да се справи сам и без отлагане. Като ходенето на зъболекар.

— Май трябва вече да влизаме — Джени погледна към вратата и неохотно се изправи на крака. Изи бавно я последва, но преди да вземе чантата си, хвана ръката на Джени и се наведе, за да я целуне по челото. Тя затвори очи, за да се наслади на момента и на устните на Изи върху кожата си. Само ако можеше да спре времето и да изживява този миг пак и пак, завинаги! Или даже по-добре, ако имаше как да отвлече Изи и да го държи заключен при себе си целия уикенд... нима отговорният бухал не би взел в ръце собственото си щастие?

OwlNet Email Inbox

Date: Петък, октомври 4,13:18

Subject: AAAAAA!!!

Джеремая,

Трябва да ти съобща най-лошите, най-потресаващите и най-разтърсващо нечестните новини на Земята — заради снощното бирено парти на мегаучката Тинсли Кармайкъл (колко тъпа трябва да е?), цялото общежитие е прецакано и всички сме наказани с домашен арест този уикенд. Натоварена съм със задачата да събера есета от момичетата в „Дъмбъртън“, посветени на въпроса как да бъдем потговорни бухали. Майната им. Почти съм на път да напусна Дисциплинарната комисия заради това.

Толкова много, ужасно много съжалявам, че ще пропусна мача ти — знаеш колко си секси за мен, когато съсипваш отбора на противника. Съкрушена съм, че ще пропусна и вечерята със семейството ти, и нямам търпение да празнуваме след няколко дни. Сами.

Ще успеем ли да си откраднем малко време скоро?

Обичам те,

Брет

OwlNet instant Message inbox

ХийтФеро: СПЕШНО!

ТинслиКармайкъл: Говори, ХФ. Не ми губи времето.

ХийтФеро: Мяу! Котенце, имам нужда от помощта ти, за да взема кегчетата от стаята на онова девойче тази нощ.

ТинслиКармайкъл: Помощта ми?

ХийтФеро: Бюканън, татенцето му и МакКафърти ще вечерят с декана тази вечер в 20.00 — една чудна възможност за нас да си приберем стоката.

ХийтФеро: Считай го като компенсация за кегчето, което вие, дами, излочихте.

ХийтФеро: ЕХОООО??????

OwlNet Instant Message Inbox

ТинслиКармайкъл: Би, чувам, че ти и Джулиън ще вечеряте с декана тази вечер?

БрендънБюканън: Мда. Но какво общо има това с теб?

ТинслиКармайкъл: Просто исках да те уведомя, че имам желание да се присъединя, за да добавя малко Х-хромозоми към групичката ви.

БрендънБюканън: О, благодаря, но няма нужда. Сигурен съм, че У-хромозомите ни ще си прекарат добре и без теб.

ТинслиКармайкъл: Един разговор никога не губи, ако в него се включи и красива жена. Не се безпокой, няма нужда да ме каниш два пъти. Ще бъда там в осем.

БрендънБюканън: Все едно...

OwlNet Instant Message Inbox

ТинслиКармайкъл: Сори, ХФ. Няма да съм наоколо за вечеря, така че, предполагам, няма как да вземеш кегчетата...

ХийтФеро: Само не започвай да ме дразниш...

ХийтФеро: Майтапиш се, нали?

ХийтФеро: Върни се веднага!!!

*„Уейвърли“ бухалът винаги елегантно
закъснява*

„Малкия петел“, изисканият и уединен ресторант — единствен в центъра на Ринклиф — беше разположен в непретенциозна двуетажна селска къща близо до края на главната улица. Къща, в която навремето вероятно е живяла нечия баба. И тъй като останалите кулинарни опции в града включваха няколко пицарии, един павилион за сандвичи с имена на починали рок звезди, индийски ресторант с размера на килер и един „Събуей“, „Малкия петел“ се явяваше естествен избор на всички родители при техните визити в Академията. Учениците от „Уейвърли“ едва ли биха дошли тук по своя воля, но присъствието на родители в града винаги криеше такава заплаха.

— Престани да се държиш невротично! — Тинсли сръчка Кели, докато двете се приближаваха към стълбите на ресторанта. През ефирните завеси на прозорците се виждаха сенките на добре облечени жени и на мъже в тъмни костюми, осветени от свещите на масите пред себе си. — В крайна сметка не ти ще вечеряш с декана!

— В крайна сметка не ти ще вечеряш с бившето си гадже и с баща му! — контрира я Кели и се поспря на долното стъпало, за да нагласи двете шноли от черупка на костенурка, които придържаха косата ѝ отстрани, макар че шнолите всъщност нямаха нужда от нагласяне.

— Така е — призна Тинсли. Беше облечена в черна рокля от копринен жоржет, разкопчана отпред достатъчно, че да разкрива необходимото. Кашмирен шал в цвят слонова кост беше професионално праметнат през раменете ѝ. Тя тропна с върховете на високите си кожени обувки „Фенди“. — Но това не е оправдание да късняваш.

Кели пое дълбоко прохладния вечерен въздух и обви ръце около себе си. Изглеждаше забележително елегантна в тясната си права пола и блуза в цвят бордо, с изрязано деколте отпред и фино шалче около шията, с което тя не преставаше да си играе. Определено беше много нервна.

Тинсли въздъхна. Знаеше, че тази вечеря означава много за Кели. Не бяха го обсъждали, но според Тинсли Кели се надяваше, че с нея ще направи първата стъпка към връщането на Изи при себе си. И като никога Тинсли не знаеше какво да я посъветва. Изи сигурно беше наясно, че поканата към Кели за скъпа, интимна вечеря с баща му, усложнява собствената му ситуация. А и не беше казал на Джени? Какво му ставаше на това момче? Тинсли усети, че започва да го харесва дори повече... Тя сграбчи ръката на Кели, която тъкмо се канеше да загризе ноктите си.

— Изглеждаш съвършено, скъпа. Ще си съсипеш маникюра. — Тинсли я целуна бързо по бузата и стисна влажната ѝ длан.

— Влизай вътре... Аз ще постоя тук само още няколко минути, за да се стегна — усмихна се неловко Кели. — Някак съм сигурна, че поне ти ще си прекараш страхотно.

Тинсли пристъпи във вестибюла на ресторанта и сканира залата, за да открие своите компаньони за вечеря. Както можеше да се очаква, в 20.05 часа, петък, Уикенда на Попечителите, мястото беше претъпкано. Сивокос сервитьор с фалшив френски акцент я попита дали търси някого и я поведе към масата ѝ. Подът беше леко напукан и скърцаше при всяко движение, а стените бяха покрити с тъмnochервен брокатен тапет, какъвто вероятно Мария Антоанета е имала в спалнята си. Целият първи етаж беше разделен на десетки малки сепарета, всяко от тях с интимна, уютна атмосфера. Мястото беше доста старомодно — позлатени огледала в баните, тежка миризма на люляк, пропита във въздуха — но Тинсли го харесваше.

— Воала, мадмоазел — каза сервитьорът, когато заведе Тинсли до малката кръгла маса, която беше заета от г-н Бюканън, декан Меримаунт, Брендън и Джулиън. Те станаха, за да я поздравят.

— Извинете ме, че закъснях — сервитьорът беше сложил стол за Тинсли между Джулиън и г-н Бюканън, и тя седна, опиянена от удоволствие, че толкова много мъжки очи са фиксирани върху нея. Г-н Бюканън изглеждаше точно така, както Тинсли си представяше, че

Брендън би изглеждал след трийсетина години — хубав, мургав, стегнат; изиграл всеки ден по няколко тенис сета между престижните си бизнес срещи. Светлокафявата му коса беше започнала леко да оредява на темето, а на лявата си китка носеше платинен „Ролекс“. Беше облечен във фин светлосив костюм „Армани“, със синя копринена риза отдолу — без вратовръзка, най-горното копче разкопчано. Тинсли протегна ръка към него:

— Тинсли Кармайкъл. Приятно ми е да се запозная с вас, г-н Бюканън.

Той се ръкува с нея с увереността, която имаше всеки възрастен мъж, чиято жена е млада. Тинсли беше чула, че се запознал с втората си съпруга, още докато тя била в колежа.

— За нас е удоволствие, че се присъедини към нас тази вечер, Тинсли — изумруденозелените му очи проблеснаха в ъглите и на Тинсли ѝ се стори, че долавя следи от флирт. — Винаги е много по-приятно, когато в компанията има красива жена.

Тя се усмихна. *Разбира се, че е така.*

— Благодаря ви! Беше много мило от страна на Брендън да ме покани.

Брендън се прокашля и я погледна озадачено, сякаш се опитваше да проумее какво изобщо, по дяволите, прави там тя, а после добави:

— Удоволствието е изцяло мое.

— Благодаря ти, наистина — Тинсли му се усмихна сладко-сладко, а бледорозовото блестящо червило ѝ придаваше вид, по-невинен от всякога.

— Декан Меримаунт, и с вас ми е много приятно да се видим отново извън кампуса — тя грациозно подаде ръка на декана, който беше облечен, разбира се, в кафявото си сако „Уейвърли“ и с връзката на слънчогледи Ван Гог, с която беше сутринта на срещата на Дисциплинарната комисия. Хммм, в Академията тази вратовръзка беше едно, но навън, сред хората?! Лицето му леко се изчерви, докато се ръкуваха — сигурно си припомняше как Тинсли го беше сварила само по халат и с г-жа Пардий под ръка, на балкона на бостънския хотел преди по-малко от две седмици. Или пък си припомняше, че самата Тинсли тогава беше почти гола?

Очите ѝ най-накрая се спряха върху човека, когото всъщност искаха да видят от мига, в който бе влязла в заведението. Джулиън. Той

седеше до нея и категорично беше най-интересната личност дотук. Русоляво кафявата му коса изглеждаше влажна и ухаеше на нещо... хубаво. Тинсли не би могла да разбере на какво точно, без да я помирише отблизо. Не би го направила обаче, защото не искаше той да разбере, че подобни неща я вълнуват въобще.

— Здравсти, Джулиън — тя осъзна, че изрича името му почти срамежливо, със специфично усещане в областта на стомаха. Колкото и налудничаво да беше, всеки път, когато срещнеше кехлибарените му очи, Тинсли имаше чувството, че те виждат през нея — проникват чак до костите ѝ, преминавайки през всички дрехи и други безсмислени прегради. С всички момичета ли правеше така, или само с нея? Тя потръпна.

— Изглеждаш много добре тази вечер, Тинсли — учтиво ѝ се усмихна Джулиън и тя за първи път видя, че той има трапчинка на лявата буза, която сега сякаш се появи в пълния си блясък, специално заради нея.

— Благодаря. Моля, нека седнем — Тинсли придърпа стола си към масата и забеляза, че на нея няма бутилка вино. Вероятно беше прекалено самонадеяно да очаква, че деканът би им позволил да пият в негово присъствие.

— Тъкмо обсъждахме колко хубаво беше времето днес — г-н Бюканън затвори менюто и събра длани заедно, — но може би ти ще ни помогнеш да захванем някоя по-интересна тема? Кажни ни, какви са плановете ти за този уикенд — срещи с момчета, шопинг, купони?

Тинсли хвърли поглед към декан Меримаунт, чието лице побледня. Тя изчака няколко секунди, за да му даде възможност да каже нещо по въпроса за предстоящия уикенд, но деканът не даде вид, че възнамерява да го стори, затова Тинсли реши, че той очевидно би предпочел наказанието на живущите в „Дъмбъртън“ да не се споменава.

— Ами... — започна тя, без да бърза, изпитвайки удоволствие от видимия дискомфорт на декана — ... има няколко неща, които Бухалите от „Уейвърли“ могат да направят...

— Наистина ли говориш за себе си като за Бухал от „Уейвърли“? — конспиративно се наведе към нея Брендън.

— Само в присъствието на членове на Управителния съвет — добави Джулиън и всички се разсмяха.

— Нямахте ли среща на „Синефил“ този уикенд, Тинсли? — неангажиращо попита Брендън и облегна лакът на масата. Очите му дяволито проблеснаха.

— Не, отложиха я. Но благодаря, че попита — тя го ритна под масата. Г-н Бюканън взе едно от прясно изпечените хлебчета в кошничката по средата на масата.

— Какво е „Синефил“? Не мога да си спомня да е имало нещо такова по мое време.

— Твоето време беше доста отдавна, Колин — суховато вметна Меримаунт, сякаш беше забравил как се изрича шега. Тинсли се засмя учтиво, за всеки случай.

— „Синефил“ е нашият филмов клуб, учреден главно, за да се възползваме от невероятната техника, с която разполага училището ни. И от невероятно удобните кресла в кинозалата. — Всъщност нейното семейство беше дарило на Академията всичко това, но Тинсли не искаше да го споменава. Вероятно г-н Бюканън беше наясно. — Гледаме филми няколко пъти месечно и после ги обсъждаме.

— Наистина ли? — Джулиън изглеждаше искрено заинтригуван. Беше облечен в бледосиня риза „Бен Шърман“, а под нея Тинсли смътно видя тениска с едва забележими очертания на надпис „Масив Атак“. — Това е супер! Не знаех, че „Уейвърли“ има филмов клуб.

— Тинсли го основа — уточни Брендън. *Много мило*, помисли си с благодарност тя.

— Трябваше да посветим сбирката си на филма „Розенкранц и Гилденщерн са мъртви“, но явно ще бъде следващия уикенд. — Тинсли отпи от водата си (сервирана без лед — ресторантът наистина беше френски) и добави — Всички имаме доста домашни за понеделник.

Трябваше да се говори истината все пак, нали така? Не би лъгала безочливо пред Меримаунт, дори и заради самия него.

— Глави. Глави. Глави. Глави. Глави. Глави — занарежда Джулиън, а Тинсли и Брендън едновременно избухнаха в смях. Меримаунт и г-н Бюканън ги погледнаха озадачено.

— Това е от един филм — обясни Тинсли.

— Не мисля, че съм го гледал — декан Меримаунт също отпи от водата си, а една гигантска кондензирана капка падна от чашата и се разля плавно върху покривката.

— О! — очите на Тинсли светнаха. — Чудесен е! Филмова версия на пиесата на Том Стопард, за екзистенциалните неволи на...

— Много се извинявам, че прекъсвам една красива дама — намеси се г-н Бюканън, — но беседите върху екзистенциализма са винаги по-качествени в присъствието на бутилка вино. — Той помахна към сервитьора и му посочи нещо в листата с вина. Тинсли намигна на Брендън през масата. И той разправяше, че баща му не бил готин.

Джулиън докосна крака ѝ със своя. А може би просто се протягаше. Тинсли не помръдна.

Оттук нататък вечерта можеше да стане само по-вълнуваща, щом щеше да има и вино.

OwlNet Email inbox

To: BrettMesserschmidt@waverly.edu
From: JeremiahMortimer@stlucius.edu
Date: Петък, октомври 4, 20:01
Subject: Следващия уикенд

Хей, Прекрасна,

Това, с твоя уикенд, е супертъпо... заключена като Рапунцел? Много ми се иска да бях на тази среща на Комисията, за да наричам задника на Меримаунт. Ще си мисля за теб непрекъснато.

Съжалявам, че няма да дойдеш, но не се стресирай. Ще се запознаеш с нашите някой друг път, а с мен ще се видиш следващия уикенд със сигурност. Ще те изведе на най-перфектната, най-романтичната среща, която можеш да си представиш.

Ще лягам рано тази вечер, но ще ти се обадя утре...

Обичам те, Джеремая

P.S. Бъди добър и отговорен бухал...

12

Бухалът от „Уейвърли“ знае, че един красив гост за вечеря е отлично спасение от неловките разговори

Изи се настани на малката, леко наклонена маса, с баща си, обзет от силно желание да е, където и да било другаде в този момент, само не и в този прекалено скъп и претенциозен евробоклучав ресторант. Взе една от трийсет и седемте вилици пред себе си и започна да я мотае между пръстите си, с надеждата, че може да я превърне в цигара. Вниманието на г-н Уолш беше изцяло погълнато от менюто. Докато Изи беше по-малък, баща му винаги бе представлявал за него внушителна фигура — много висок, широкоплещест, с дълбок глас. Сега, с вече посивяла коса и корем, тъпкан с пържено месо всеки ден през отминалите двацет години, баща му изглеждаше още по-внушителен и респектиращ.

Изи въздъхна. Къде, по дяволите, беше Кели? Мерна Тинсли, която надникна в залата. Изглеждаше развълнувана. Сигурно е на среща с някой друг учител от „Уейвърли“. Но оттогава бяха минали най-малко пет (или петдесет?) минути. Наистина се надяваше Кели да не се е отказала. И сякаш прочел мислите му — една от неособено атрактивните способности на баща му — г-н Уолш попита:

— Силно се надявам гаджето ти да не ни накара да я чакаме вечно.

— Ще дойде, татко — Изи вдигна очи, докато сервитьорката им наливаше вода в тежките кристални чаши. — И освен това, тя вече не ми е гадже.

Ако баща му беше нормално човешко същество, вероятно Изи би се опитал да му разкаже за Джени... но г-н Уолш имаше навика да пренебрегва и опростява всичко, което беше важно за Изи, и по тази причина не беше готов да му сподели за чувствата си към нея. Ала Изи

усещаше, че прави огромна грешка като вечеря с Джей Ел, без да има смелост да му каже за новото момиче в живота си. И без да е поканил точно това момиче на тази вечеря. Не, това не беше правилно. Трябваше да го поправи. Джени означаваше твърде много за него, за да я крие така, а пък баща му нека си пренебрегва и опростява колкото и каквото иска... Изи се намести на стола си, наведе се напред и започна:

— Всъщност, тате, аз...

— Здравейте — в този момент Изи чу мек познат глас зад себе си и се обърна. Отзад беше застанала Кели, бледа и някак прекалено крехка, със смутена усмивка на лице. Изглеждаше ослепително в тясната си пола и тъмночервена блуза със закачливо бухнали ръкави. Русата ѝ коса беше прибрана встрани от лицето и ако тя изобщо носеше някакъв грим, той беше невидим. — Закъснях ли?

Изи и баща му се изправиха.

— Каква радост за очите! — г-н Уолш незабавно превключи на очарователния си режим и целуна Кели по бузите. — Прекрасно е, че те виждам отново, г-це Кели Върнън!

— Удоволствието е изцяло мое, г-н Уолш — в същия миг нервността на Кели се изпари. Тя намигна на Изи през рамото на баща му и той не успя да сдържи усмивката си. — Много мило, че ме поканихте.

— Моля те да ме наричаш Джей Ел. Това ме кара да се чувствам млад.

Без да се замисля, Изи последва примера на баща си и се обърна към Кели:

— Изглеждаш наистина... — почувства, че лицето му пламва и го залива нервност — ... добре.

— Мисля, че трябва да науча сина си как да прави комплименти — засмя се г-н Уолш, докато тримата отново заемаха местата си. — Кели, скъпа, истината е, че изгледаш абсолютно зашеметяващо. Не си ли съгласен, Изи?

Изи неловко се прокашля и Кели му се усмихна. Наклони глава встрани, сякаш не очакваше отговор от него.

— Да — отвърна той и се изчерви още по-ярко, — съгласен съм.

Кели и Джей Ел започнаха да си говорят за часовете и за спортните занимания в училище, а Изи ги заслуша с любопитство. Г-н Уолш определено не беше лесен събеседник — веднъж надушил нечие

мнение по даден въпрос, той настървено се впускаше да го оборва и да спори. Но Кели явно изпитваше удоволствие от разговора с баща му, и комбинацията от натуралния ѝ южняшки чар, съчетан с умението ѝ да общува, незабавно успокои атмосферата и стопи напрежението на масата. Изи никога не я беше виждал в такава форма преди или може би не беше обърнал внимание. Държеше се впечатляващо. Последния път, в който родителите му бяха в града, Изи беше толкова напрегнат, че се поддържаше полупиян през цялото време; спомняше си само, че подхвърляха колко прекрасна снаха би била Кели. Сега установи, че му е приятно да я слуша, когато говори за нещо различно от петстотиндоларовите обувки, които си е купила от „Барнис“. Звучеше интелигентно. Дори секси.

— Кели, иска ми се да държиш под око това момче тук — каза г-н Уолш и отпи дълга глътка от кабернето си. — Обзалагам се, че умна дама като теб не пренебрегва академичната си програма заради нещо толкова глупаво като рисуване на коне. — Той направи кратка пауза преди думата „рисуване“ и я остави да излезе от устата му почти като обида.

Изи усети, че лицето му пламва от гняв. Защо баща му трябваше да е такъв гадняр?

— Знаеш ли, татко, в живота има и други важни неща, освен високите оценки и измъкването от затвора на богати престъпници срещу много пари — мислеше си да му каже за картините си, които бяха изложени в ученическата галерия, но се отказа. Баща му се засмя. Винаги изглеждаше безразличен към думите на Изи, независимо какви бяха те.

— Хора, които никога не са печелили пари в живота си, не могат да си позволят лукса да критикуват тези от нас, които го правят. Просто се опитвах да ти кажа, че ако инвестираше толкова време в учението, колкото отдаваш на „изкуството“ си — той описа с ръка въпросителен знак във въздуха, докато произнасяше „изкуство“, сякаш не беше сигурен дали изобщо може да употреби тази дума, — може би присъствието ти в Академията нямаше да е постоянно под въпрос.

— Е, знаете — проговори Кели, като се престори деликатно, че не забелязва колко много се вбеси Изи, — че влагането на креативна енергия във всяко нещо води до общ ментален прогрес. — Един рус кичур се изплъзна от шнолата и се спусна покрай лицето ѝ.

— Така ли? — отговори баща му, симулирайки интерес.

Изи погледна с изненада Кели. Досега разговаряше свойски с баща му, шегуваха се като стари приятели и въпреки това тя му се противопостави, докато той правеше това, което най-много обича — унижаваше сина си. Да го защити по такъв начин беше твърде смело от нейна страна. И мило.

— Да — Кели остави вилицата си, с която вяло бодеше салатата с орехи и сирене „Рокфор“, — нека видим великите умове, откривателите, изобретателите. Не са ли стигнали те до успехите и проникновенията си, само защото умовете им функционират различно? — тя млькна за миг и подръпна малката перлена обица на лявото си ухо. — Ето например Леонардо да Винчи е бил творческа личност, но в същото време и невероятен технически гений.

Г-н Уолш се възползва от паузата и си наля още една чаша вино, като напълни чашите на Изи и Кели наполовина. Изи взе своята нетърпеливо, без да е сигурен какво точно чувства в момента. Баща му отпи и се вгледа одобрително в Кели.

— Никога не съм разглеждал въпроса от тази страна, скъпа. Но предполагам, че имаш право.

— И освен това — меко продължи Кели, поднасяйки чашата с вино към устните си, — Изи е наистина добър в изкуството си. Той е... той е страшно талантлив.

Изи се наведе над чинията с преполовена порция „Терин филе де соли“. Странното усещане, което бе имал по-рано в стомаха си, сега се разпростря из цялото му тяло. Кели беше толкова сладка, докато го защитаваше! Тя застана на негова страна и се справи с баща му като жена на много повече години от нейните. Изведнъж му се стори, че последните месеци, в които го бе дразнила и тормозила, и се бе държала като кучка, са били само сън и в момента отново вижда пред себе си тази Кели, която помнеше в началото и в която се бе влюбил.

Това ли искаше той? Да изтрие последните няколко месеца? Което би означавало, че никога не е срещал Джени... и никога не е целувал нежното ѝ лице. Не, не можеше да си го представи. Но после отново погледна към Кели, срещна топлите ѝ лешникови очи, усмихнати към него срамежливо, и изгуби нишката на мисълта си.

OwlNet Email Inbox

To: Обитателите на „Дъмбъртън“
From: DeanMarymount@waverly.edu
Time: Петък, октомври 4, 21:30
Subject: Домашен арест

Скъпи обитатели на „Дъмбъртън“,

Моля отбележете, че домашният арест влиза в сила от този момент. Всички вие трябва да останете в общежитието, без право да го напускате, освен в случай на спешност, до понеделник сутрин, 7.00 часа.

Брет Месършмид отговаря за събирането на всички ваши есета на тема „Как да бъда отговорен бухал“. Моля, обръщайте се към нея с директен имейл, ако имате въпроси.

Домакинът на вашето общежитие, г-жа Пардий, ще отсъства този уикенд, тъй като трябва да участва в мероприятията по случай Годишната среща на Управителния съвет. Въпреки това отново искам да ви напомня, че всеки, който наруши домашния си арест, ще бъде изключен от Академията.

Декан Меримаунт

OwlNet Email Inbox

To: Обитателите на „Дъмбъртън“
From: BrettMesserschmidt@waverly.edu
Time: Петък, октомври 4, 21:40
Subject: Среща-закуска

Момичета,

Утре сутрин в 9.00 ще се съберем на задължителна среща-закуска в общата стая долу (никоя от нас не би трябвало да има проблем с ранния час, тъй като тази вечер ни се предоставя чудесната възможност да останем по стаите си, да си правим маски за лице и да се порадваме на предостатъчно количество здравословен и разкрасителен сън).

Ще обсъдим работата си по възложеното есе.

Б.М.

13

Бухалът от „Уейвърли“ се вслушва в предложенията на събратята си

В събота сутрин, точно в 09.03 часа, Брет Месършмид с изненада установи, че общата стая на „Дъмбъртън“ е пълна с момичета. Беше почти сигурна, че повечето ще пренебрегнат „задължителната“ ѝ среща, но сигурно отегчението от предната нощ ги бе накарало с благодарност да прегърнат възможността да се съберат и да оплакват съдбините си взаимно. Служителите от кетъринга бяха доставили няколко големи кутии с прясно изпечени багети и мъфини, индивидуални опаковки със сирене и масло, пластмасови ножове и кани с портокалов сок. Без кафе обаче. Брет чувстваше как главоболието от липсата на кофеин вече разцъфтява в мозъка ѝ. Повечето от присъстващите бяха още по пижами и картината пред нея наподобяваше гигантска закуска в леглото. Изглеждаше забавно, но Брет отбеляза, че всъщност не познава по-голямата част от тях. Само едно или две момичета бяха облечени, включително Момичето в черно, както двете с Джени я наричаха — симпатично тихо девойче със светлокестенява коса до раменете и огромни зелено-кафяви очи, което винаги носеше книга със себе си. Сега беше седнало до прозореца и отново четеше, в черна тениска с Боб Дилън отпред и черни дънки. Брет дори не подозираше, че обитават едно и също общежитие.

Тя въздъхна, взе си една багета и пакетче крем сирене, и се настани на празния стол в ъгъла. Беше в ужасно настроение, което просто не можеше да контролира. Чувстваше се нелепо — днес беше мачът на „Св. Луций“ и тя трябваше да е в публиката, да изглежда суперсекси и да вика за Джеремайя. Трябваше да покаже на всички онези мажоретки от „Св. Луций“, че няма те да се приберат с него след мача. Днес беше големият ден на Джеремайя и тя искаше да бъдат

заедно. Едва не прецака нещата между тях завинаги с идиотското си фиаско с г-н Далтън, в когото си бе въобразила, че е влюбена, но сега всичко отново беше наред и тя беше готова да му докаже, че го обича.

Изненадващо, но Тинсли и Кели също бяха там, седнали на един от диваните. Тинсли беше преметнала краката си през страничната облегалка, облечена в тениска по тялото с надпис „Дивите котки на Аризона“ (излизала е с някой от Аризона?) и с розово копринено долнище на пижама, а косата ѝ беше все още рошава от съня. Кели носеше бяла памучна нощничка и двете с Тинсли си шушукаха нещо на ухо. Сигурно кроят коварните си планове, както обикновено. Брет отчупи парче хляб и го намаза със сирене.

— Благодаря ви, че дойдохте. Мислех, че ще е добра идея да се съберем и да помислим заедно върху това... тъъ... малоумно есе.

Ууунс. Брет имаше намерение да звучи делово и професионално, но не успя да сдържи горчивото си разочарование и яд. Веднага последва хор от гласове:

— Сейдж и аз имахме пропуски за града днес... — каза Емили Дженкинс с изражение на нещастна жертва.

— Трябваше да сме на модното шоу в „Барнис“, което чакахме от векове. Дали пък да не посветя есето си на това?

— О, да, бе, на Меримаунт много му пука, че си изгървала минироклята на сезона — саркастично каза Бени Кънингам и си взе бананов мъфин, с очевидно раздражение, че не е била поканена на модната екскурзия до „Барнис“.

Ивон Сtidър, вързана на две руси опашки, вдигна ръка. Брет ѝ каза търпеливо:

— Няма нужда да вдигаш ръка, Ивон. Тук всички можем да изказваме мнението си наравно.

— Благодаря, Брет — Ивон се огледа нервно из стаята. Изглеждаше дребна и някак сладка в избелялата си червена пижама, щампирана с картинки на анимационни герои. — Просто исках да кажа, че едва ли Меримаунт е имал предвид есета с обяснения и оплаквания какво сме пропуснали — тя погледна към Емили и Сейдж, — без да искам с това да обидя някого.

— Мисля, че Ивон е права — обади се Джени, седнала по турски на пода, облечена в дънки и тениска на райета „Ралф Лорън“. Брет знаеше, че тя не би дошла по пижама, тъй като полагаше постоянни

усилия да не бъде виждана без сутиен. — Деканът е наясно, че пропускаме това или онова, такава е целта на наказанието, все пак — Джени си пое дълбоко въздух, — но иска да ни накара да се замислим за отговорностите си тук, а те включват и да понесем наказанието си, честно или нечестно, като се справим с него по възможно най-добрия начин. Нали?

Тинсли и Кели избухнаха в смях и Джени се изчерви.

— Кели? — прекъсна ги Брет. — Ще допринесеш ли с нещо към дискусията?

— Ами, всъщност — отговори Кели през смях — ние с Тинсли имаме една чудесна идея как да се справим с наказанието си по възможно най-добрия начин.

— Меримаунт откри един кег бира, да — царствено се включи Тинсли, — но... — тя направи драматична пауза за по-голям ефект и се наслади на объркването върху лицата на сънените момичета — ... не успя да намери останалите пет.

В стаята тутакси се възцари оживление.

— Какво говориш? — строго попита Брет. — Нима има още? Къде са?

— Под леглото на Кара — гордо обяви Кели.

Оживлението се усили, докато момичетата се оглеждаха около себе си, без да са сигурни коя точно е Кара. Разбра се веднага, след като Момичето в черно скочи от мястото си на прозореца, а бледото ѝ лице беше почервеняло от ужас.

— Шегувате ли се?

— Сори — тросна се Тинсли, без да си направи труд поне да звучи извинително, — ти беше под душа, вратата ги беше отворена, а под моето легло има твърде много боклуци. — Каза го така, сякаш Кара умишлено е предизвикала действията ѝ.

— Тоест, прибрали сте пет бирени кега в стаята ми, без да ме попитате? — Кара беше видимо ядосана. Брет леко се усмихна от задоволство, че Момичето в черно се противопоставя открито на Тинсли Кармайкъл. Беше нужна доста смелост, за да ѝ се опълчиш наред сая, претърпана с нейни фенки, които я обожават. Брет вече харесваше това момиче.

— Това не са кегове, а мини кегчета, само по половин литър — поправи я Кели.

Ивон се прокашля деликатно и каза:

— Май че ни е даден шанс да се възползваме от предимството на негативната ситуация — всички сме така или иначе залостени тук, а Пардий я няма.

— Значи, ще си направим парти!! — Селин Колиста се изправи, а късите ѝ шорти „Геп“ разкриха безкрайно дълги крака. Тя се разтанцува на мястото си. Стаята изведнъж се изпълни с вълнение.

— Така, така — Брет стана от стола си; прииска ѝ се да има чукче, с което да въдворява ред, — и какво ще стане, ако Пардий случайно се върне и види тълпа пияни момичета, изпозаспали в общата стая, с пет празни бирени кега наоколо?

— Всъщност — обади се Рифат Джоунс, атлетичната водачка на волейболния отбор — мисля, че мога да съм от полза по този въпрос.

Слуховете твърдяха, че родителите на Рифат практически властвали над „Уол Стрийт“, след което се присъединили към Корпуса на мира и сега обучавали хората в Гана как да започнат свой бизнес. Интересна история.

— Гаджето ми е един от учениците, които членуват в Комитета на Попечителите — поясни Рифат. Имаше тъмна, къдрава и къса коса, като на Натали Портман във филма „В като Вендета“, Краката ѝ изглеждаха безкрайни, качени върху масичката за кафе. — Та той ще помага за голямото вечерно парти в къщата на Меримаунт тази нощ. Каза ми, че всяка година купонът се проточва почти до сутринта, а учителите и попечителите са толкова пияни, че едва ги носят на тръгване... Така че...

— Така че ще ни се обади, когато Пардий тръгне насам? — прекъсна я Тинсли.

— Именно — кимна Рифат. — Може да ни предупреди предварително, за да имаме време да скрием кеговете и да скочим обратно в леглата.

— Жестоко! Благодаря ти, Рифат — Тинсли плесна с ръце, все едно самата тя току-що е решила проблема. Брет беше убедена, че Тинсли не е говорила с Рифат никога досега, но вече са най-добри приятелки. И защо не? Тинсли обичаше всеки, от когото можеше да се възползва.

— Значи партито започва кога? Да кажем, в осем? — Кели скочи от дивана и протегна дългото си слабо тяло. — Трябва ми малко време,

за да си избира дрехи.

— Чакайте малко — изписка Ивон Стивър, — имам идея! Какво ще кажете тази вечер всички да носим чужди дрехи — дрехите на някого, когото не познаваме? Според мен това ще ни помогне да се опознаем. — Тя сви рамене и се намръщи леко, сякаш беше притеснена да не ѝ се смеят.

— Идеята ти е страхотна! — възкликна развълнувано Рифат и погледна към Кели, Селин и останалите по-височки момичета.

Бени Кънингам направи предвзета физиономия и потърси Кели с очи. Но Кели вече вече сканираше стаята, в опит да установи кои момичета бяха с нейния размер. Като че ли имаше шанс да се намери някой друг, кльощав, колкото нея. Всички момичета жужаха оживено.

Брет въздъхна. Партито със сигурност нямаше да я накара да спре да се ядосва, че не е на мача на Джеремайя, по пък идеята да прекара следобеда, ровейки в гардероби, преливащи от нови дрехи, силно я изкуши. Напомни ѝ за деня, в който с Кели бяха прекарвали цяла една неделя в Ню Йорк — шляеха се с такси по улиците и спираха пред почти всеки бутик за винтидж облекла, защото търсеха конкретна рокля на „Шанел“, която Брет беше зърнала в брой на списание „Вог“ от шейсетте, намерен в библиотеката. Така и не я откриха, но пък се прибраха с купища торби, криещи други съкровища.

— Добре — каза Брет и изтърси трохите от скута си. Надяваше, че няма заседнали зрънца сусам между зъбите. — И все пак, всички вие, помислете върху въпроса какво е да си отговорен бухал и ми изпратете имейл. — Дали пък няма да е добре да съберат различните си гледни точки и да предадат общо есе... — И оставете вратите на гардеробите си отворени.

OwlNet Email Inbox

To: HeathFerro@waverly.edu; EasyWalsh @waverly.edu;
BrandonBuchanan@waverly.edu;
JulianMcCafferty@ waverly.edu; AlanStGirard@waverly.edu;
RyanReynolds @ waverly.edu

From: TinsleyCarmichael@waverly.edu
Date: Събота, октомври 5,10:12
Subject: Шшшшт...

Мили мои момчета,

Само искам да ви уведомя, че тази вечер в „Дъмбъртън“ ще има парти — предположих, че трябва да ви поканим, след като имаме намерение да се възползваме от вашата бира...

Пардий няма да е наоколо, но охранителят Бен ще патрулира цяла нощ из двора, за да е сигурен, че никой няма да влиза или излиза. Елате, ако намерите някакъв начин — само гледайте да не ви хванат, защото ще си имате проблеми (и не заради нас).

Дяволски ваша,

Т.

OwlNet Email Inbox

To: BrettMesserschmidt@waverly.edu
From: KaraWhalen@waverly.edu
Date: Събота, октомври 5,11:21
Subject: Това, което разбрах е...

Че отговорният бухал трябва да отиде на първото парти, на което някога е бил канен. Особено когато бирата е вече в стаята му.

Ще се видим тази вечер. К.

OwlNet Email Inbox

To: BrettMesserschmidt @ waverly.edu
From: EmilyJenkins@waverly.edu
Date: Събота, октомври 5,12:07
Subject: Don't you wish your girlfriend was hot like me?

[1]

Окей, признавам, че напоследък в главата ми са само тъпи песни, но това, което наистина ми се иска, са едни яки ДРЕХИ за мен!!! Като за начало, секси дрехи за партито тази нощ. Може ли да дойда? Вече идвам.

Е.

Отговорният бухал не разлива бира върху дрехите на щедрите си съквартиранти.

[1] Заглавие на хит на американската попгрупа „Pussycat Dolls“, в буквален превод: „Не ти ли се иска гаджето ти да е секси като мен?“ — Б.р. ↑

Бухалът от „Уейвърли“ знае, не съвместните усилия са отличен начин за намиране на нови и креативни решения

В 12.30 часа в неделя вечерната зала на „Уейвърли“ на пръв поглед изглеждаше както обикновено — претъпкана. Всеки, който не познаваше добре Академията, би приел, че това е нещо напълно нормално. Само че тези, запознати с училището, биха забелязали една съществена разлика или по-скоро, съществена липса. А именно: нямаше нито едно момиче от „Дъмбъртън“. С други думи, нямаше нито едно готино момиче. Чисто естетически „Уейвърли“ страдаше от това. Да не говорим пък за страданията на момчетата. Когато Брендън прекрачи прага на залата, подсъзнателно се огледа за красивата руса глава на Кели и за рошовите къдрици на Джени, но после осъзна, че няма начин да ги види. Тежко въздъхна и се насочи към бюфета, взе си табла и се нареди на огромната опашка пред панираните пилешки късчета (едно от малките изкушения за Кели — щеше да се ядоса, че ги е пропуснала).

— Още, още — каза Хийт Феро на горкото момиче, слагащо късчетата в чинията му, — не бъди такава скръндза! Аз раста, имам нужда от храна!

Брендън едва сдържа смеха си, докато минаваше покрай съквартиранта си, за да си вземе купичка с топла доматиена супа. Стомахът му все още бе зле след снощната вечеря. Или пък след флирта между Тинсли и баща му? Тъпо. Тя се появи от нищото и омагьоса всички, с изключение може би на Джулиън.

— Какъв ти е проблемът, принцесо? — попита Хийт и взе чинията, едва побрала огромния куп дълги и тънки панирани пилешки филенца. — Не се ли забавлява на срещата ви с Джулиън снощи? Той каза, че си много секси — изкикоти се Хийт.

Брендън направи отегчена физиономия и проучи ябълките, за да си вземе най-гладката. Хийт явно никога нямаше да надрасне хомосексуалните си шеги. Представяше си как дори след петдесет години, на годишната им училищна среща, той пак ще пуска някоя от изтърканите си глупости в стил „Планината Броукбек“.

— И Тинсли беше с нас, тъпако, в случай, че не си чул — Брендън мина покрай хладилниците и си взе бутилка сок от портокал и малини. Самото произнасяне на името ѝ го наелектризира.

— Джиизъс... без никакви момичета цял уикенд! — Хийт го последва към масата до камината, където вече бяха насядали някои от момчетата. — Колко тъпо е това?

— Много — отговори Алън Сейнт Жирар между две глътки шоколадово мляко, — чувствам се като герой от „Училищни връзки“ с Мат Деймън.

— Е, наоколо все пак има и други момичета — въздъхна Райън Рейнълдс, без да си вярва.

— Да, но не стават.

— Че откога пък имаш база за сравнение? — Хийт обели банана си и метна кората му към Алън, а после се скри под масата, преди огризката от ябълката на Алън да се размаже в лицето му.

„Отлично, помисли си Брендън. Като стадо горили са. Скрийте им женските и е въпрос на време да се избият помежду си.“

— Не знам дали мога да изкарам уикенда, без да зърна някоя от късите поли на Тинсли — Райън натъпка в устата си една цяла бисквита с шоколадови парченца.

— Добре де, само помислете — всички мацки, заключени вътре с нашата бира — Хийт се плесна по челото. — Ще бъде легендарно. Ние просто *трябва* да се доберем дотам.

— И как по-точно планираш да стане? — попита Джулиън. Тайфата вече беше забравила, че той е новак, и го приемаше като равен. Обикновено от един новак се очакваше да носи прането на по-големите или да им намира трева, ако иска да се мотае в компанията им. Но Джулиън беше мъжкар, пък и всички момчета го искаха в своя отбор по баскетбол през зимата, така че мълчаливо му бяха простили, задето е по-малък от тях. — Не можем просто да почукаме на предната врата.

— Чакайте, чакайте, чакайте, ЧАКАЙТЕ! — Хийт скочи ентусиазирано от мястото си и разплиска чашата си с вода върху наполовина изядения сандвич на Брендън. — Какво ще кажете за тунелите? Има ли ги наистина? Някой знае ли?

— Какви са тези тунели? — нетърпеливо се наведе напред Джулиън. Това е нещо, което не беше чувал.

Алън прокара пръсти през небръснатата си брада, наподобяваща руса тел за чинии.

— Според мен са само слухове.

— Не, не са — Брендън взе прогизналия си сандвич и го метна в таблата на Хийт, — били са построени, за да осигуряват връзка между класните стаи и общежитията по време на Студената война или нещо такова.

— Няма т връзка с войните. Прокопали са ги, за да могат учениците да се спасяват от скапаното лошо време — Изи Уолш проговори за първи път, тъй като досега беше прекалено зает да тъпче в устата си пилешки късчета.

„О, така ли, г-н Тунелен Експерт?“, помисли Брендън и вметна:

— Както и да е, затворени са от години.

— Да, но братята ми казваха, че навремето са влизали в тях и са се събирали, за да пият — Изи сви рамене. Яката на мръсното му бяло поло беше разпрана по шева. — Така че все някакъв начин трябва да има да се стигне до тях.

— Все някакъв начин да се стигне до Д-ж-е-н-и? — Райън наля половин чаша „Спрайт“ в портокаловия си сок и разбърка с лъжица. — Ако и аз можех да стигна до толкова сексапилен задник, и аз щях да бъда така решителен.

— Мисля, че единственият задник, който ще получиш, е този на баба ти, така че защо, по дяволите, не си затвориш устата и не й звъннеш?

— Дами, дами, моля ви — изправи се Хийт, — не виждате ли? Трябва да поработим заедно върху това. Да обединим сили, да комбинираме уменията си в името на значимо за човечеството добро дело.

Брендън завъртя очи. Хийт винаги се държеше като супергерой от комикс, сякаш животът му не беше достатъчно екстремен и без това.

Макар че кой би отказал един рентгенов поглед, проникващ през всички прегради и облекла...

— Няма значение — изломоти Райън, — аз съм „За“.

Изи положи намачканата си салфетка върху таблата на Райън като знак за мир.

— Значи, нека да помислим... Как изобщо ще разберем къде са тези тунели?

— Отборна работа, дами, отборна работа — Хийт удари по масата с юмрук. — Ще се разделим на групи. Едни ще огледат библиотеката, други — „Максуел Хол“, трети — арт студиата, фитнеса, всичко. Няма да оставим камък необърнат и врата неотворена.

Все едно професор Ксавиер^[1] държеше реч, за да вдъхнови целия си необикновен отряд, преди да влезе в битка.

— Ами ако са заключени? — попита Брендън.

— Какво ако са заключени?

— Ако неотворените врати са заключени, тогава какво?

Хийт погледна съквартиранта си, все едно беше петгодишно дете, току-що задало най-глупавия въпрос на света.

— Ами тогава ще приложим тактиката от „Бандата на Оушън“ и просто ще влезем.

И тъй като момичета нямаше, момчетата тръгнаха на пазар за фиби — неотменим аксесоар при прилагане на тактики с взлом.

OwlNet Email Inbox

To: JennyHumphrey@waverly.edu

From: Easy Walsh @ waverly.edu

Date: Събота, октомври 5,01:12

Subject: Пикник

Джени,

Липсваш ми. Но не се страхувай, всемогъщият Хийт Феро има план. Ще пробваме да се вмъкнем — може пък да успеем да си направим вечерна среща в стаята ти, вместо в гората.

OwlNet Instant Message Inbox

КелиВърнън: Ей, Уолш. Моля те да благодариш на голямото момче от мое име за хубавата вечеря снощи.

ИзиУолш: Той сигурно ще бъде по-щастлив, ако получи имейл директно от теб — знаеш, че те обожава.

КелиВърнън: Ахахахаа... Да, беше неочаквано забавно. Джей Ел Уолш е като хубаво вино — става по-добро с годините.

ИзиУолш: Зависи от дефиницията ти за „по-добро“. Поне този път нямаше хвърляне на храна по хората.

КелиВърнън: Ще се промъкнеш ли тази вечер с останалите момчета? Чух, че има таен план.

ИзиУолш: Феро е нашият безстрашен лидер, така че, както знаеш, сме в добри ръце.

КелиВърнън: Ами в случай, че успеете... ние тук ще бъдем ослепително облечени, в очакване на супер сексапилни рицари в блестящи доспехи, които да разбият заключените врати...

ИзиУолш: Ъъ, да... Ще опитаме.

[1] Герой от хитовия филм за супергерой X-Men. — Б.р. ↑

Бухалът от „Уейвърли“ знае добре кои са съквартирантите му — в случай, че тази информация му потрябва

След доставката на гурме сандвичи за обяд (пуйка и сирене „Хаварти“ върху кроасани, гъби портобело и козе сирене върху хляб), кетъринг службата на „Уейвърли“ явно се изчерпа, защото обяви, че за вечеря ще се поръчват гигантски кутии с пица. Никой нямаше нищо против. Всъщност пицата беше любимата храна на Тинсли, преди голяма алкохолна вечер. Нищо не подготвяше така добре стомаха за алкохол, както сирената и фибрите.

Този следобед всички момичета оставиха вратите на стаите — и на гардеробите си — отворени и започнаха да бродят из коридорите, преравяйки рафтове с дрехи, които дори не бяха техния размер, но пък можеха да се окажат нещо впечатляващо. Тинсли беше прегледала гардеробите на Бени, Сейдж и Селин, а този на Кели познаваше като своя собствен, но всичко изглеждаше скучно. Сухо. Обикновено. Никакво предизвикателство. Собствените ѝ чисти дрехи бяха опипани от десетки ръце. Нямаше нищо против да дава, стига да получаваше нещата си в същия безупречен вид.

Брет се втурна в стаята с изумрудено зелена рокля, праметната през ръка. Дори не погледна към Тинсли, а метна дрехата на леглото си и си пусна музика от седемдесетте. „За бога“, помисли си Тинсли, „защо е такава ретро сухарка? Кой би слушал изобщо такава музика, освен онези, които все пак са били живи по това време?“

С поглед към Брет, който се предполагаше да е смразяващ, Тинсли напусна стаята и тръшна вратата зад себе си. Въздъхна. Пет и половина е — момчетата, ако намерят начин да дойдат — би трябвало да са тук след няколко часа. Може би е добре да провери бирата, кеговете сигурно се нуждаеха от още лед. Никога досега машината за

лед в приземието на „Дъмбъртън“ не бе имала толкова съществено значение за нея.

Вратата на Кара беше единствената затворена на целия етаж. Тинсли кратко почука, преди да натисне дръжката. Кара седеше на бюрото, с разтворени пред себе си книги.

— Ехо? — извика Тинсли.

— О... здравей — завъртя се Кара на стола си. Не изглеждаше щастлива от присъствието на Тинсли. *Представете си.* Тинсли ѝ прави неоченима услуга, като ѝ позволява да съхранява освежителните напитки за партито в стаята си. Та до днес никой дори нямаше представа коя е! Можеше да покаже поне малко благодарност.

— Исках само да проверя кеговете — нямаш нищо против да стоят тук, нали? — Тинсли огледа безупречно подредената стая. — При теб е толкова чисто и спретнато. А и никой не би те заподозрял.

Кара праметна ръка върху облегалката на стола си. Все още беше облечена с тениската с Боб Дилън, която носеше сутринта. *Безнадеждно.*

— Да, няма проблем — зелено-кафявите ѝ очи срещнаха виолетовосиния поглед на Тинсли.

Тинсли допълзя до леглото ѝ и вдигна покривката. Притисна ръка до метала на кеговете. Достатъчно студени. Изправи се отново. Е, добре, можеше да прояви малко великодушие към това девойче — в края на краищата наистина не беше искала разрешение да ползва стаята ѝ за скривалище.

— Защо не си облечена? — попита тя. — Ще бъдеш на купона, нали?

— Ами...

— Оо, я стига! — Тинсли се изправи и за първи път погледна към гардероба на Кара. С опитното око на моден спец тя оцени ярките цветове и скъпите материи. *Един момент, чии бяха тези дрехи?!* Момичето, което носи само черно, след като разполага с гардероб, пълен с това? С две чевръсти крачки Тинсли се приближи и извади невероятна ръждиворозова рокля с набрана талия и красив, пищен силует. Приличаше на рокля от двайсетте. Наложил я върху себе си.

— Откъде имаш всички тези дрехи? — възкликна тя и прокара нетърпеливо ръка по останалите закачалки.

Столът на Кара изскърца, когато тя го бутна назад по твърдия дървен под. Приблужи се неохотно към Тинсли. Тинсли смяташе себе си за експерт в езика на тялото и можеше ясно да долови, че Кара ѝ няма доверие. Вгледа се в нея отблизо. Беше едно от онези момичета, чиято красота остава незабелязана до момента, в който не им се обърне специално внимание — чак тогава, внезапно и като в пъзел, парченцата си идват на мястото. Дългата до раменете права коса на Кара беше в мек меден нюанс, а самата тя беше дребна и с хубави форми. Все още имаше следи от детска пухкавина на лицето си, но това лесно можеше да се поправи с малко грим — ако е професионално положен, той щеше да подчертае великолепните ѝ, широко разположени зелени очи, които бяха напълно безсмислено притежание за човек, който не знае как да използва очната линия.

— Майка ми... — Кара наблюдаваше как Тинсли вади чифт бели сатенени панталони и обръща етикета им. *Франи Оз*. — Ами... тя е дизайнер.

Челюстта на Тинсли увисна.

— Майтапиш ли се? И всичко това е нейно? Ах, ти, късметлийка такава!

Кара сви рамене, в пълно невежество относно нечуваното съкровище, което криеше в гардероба си.

— Малко прекали тази година — изпрати ми всички мостри от последната си пролетна колекция.

Тинсли се завъртя и потри умислено челото си.

— Но защо, за бога, не ги носиш?! — внимаваше да не се изкаже критично за черните дънки и тениската с Боб Дилън; някои момичета бяха така чувствителни. Но *това* момиче тук имаше толкова деликатно изражение, което черните дрехи просто поглъщаха.

— Не знам — Кара въздъхна и прокара ръка през небрежните си кичури с цвят на грахамов крекер. Спешно се нуждае от нова прическа, реши Тинсли. Нещо късо и прибрано, за да смекчи кръглата форма на лицето ѝ. — Искам да кажа... аз дори не съм сигурна дали ми стават.

Определено не е с ума си.

— Ами пробвай ги тогава, глупаче.

Тинсли извади една тъмнооранжева рокля шал с тънки презрамки, свободно падащо деколте и деликатна кашмирена шарка

(имаше дори и малко черно, за да задоволи готическите ѝ потребности) и я натика в ръцете на Кара:

— Ето, вземи.

— Не, не, това наистина не е мой тип. Няма да изглеждам добре.

— Направи ми услуга и я пробвай — настоя Тинсли, обърна се нарочно с гръб и продължи да тършува из гардероба. Вътре имаше просто зашеметяващи неща и макар Тинсли никога да не бе чувала тази марка, определено щеше да се оглежда за нея отсега нататък. Всички модели притежаваха лек ретро нюанс и оригинални десени; Тинсли се почувства като попаднала в перфектния малък и непознат бутик. Колко неприятно, че в тази стая живее Кара, а не майка ѝ. Би могла да ѝ шие невероятни дрехи по поръчка! — Щом не си я слагала нито веднъж досега, значи минава за чужда и идеално ще ти пасне тази вечер.

Отминаха няколко мига на неловка тишина, в които се дочуваше единствено шумоленето на роклята, която Кара обличаше.

— Готова ли си? — попита Тинсли, след като мина достатъчно дълго време. Завъртя се.

Кара беше застанала в средата на стаята, подръпваше нервно най-различни краища на роклята, която ѝ прилепваше като ръкавица. Полите бяха леко надиплени над коляното, а дълбокото у-деколте разкриваше достатъчно от пищните ѝ извивки.

— Много е тясна. Чувствам се като проститутка.

Тинсли се изсмя.

— Сега вече съм убедена, че си луда — тя пристъпи към нея и прибра етикета отзад. — Изглеждаш секси. Не ти е позволено да я сваляш. Това ще носиш тази вечер.

— Ами, благодаря... — Кара въздъхна отново. Изглеждаше леко изненадана от образа си в огледалото на гърба на вратата. — Предполагам, че трябва да си сложа и малко грим, нали?

— Ако ще го нанасяш сама, трябва да си сигурна, че ще го направиш добре.

— Предполагам, да.

— Защо не дойдеш в стаята ми? — щедро предложи Тинсли, все още стиснала в ръце розовата шифонена рокля. — Познаваш ли вече Брет? Ъмм... ти си нова тук, нали?

— Не точно... — бузите на Кара пламнаха, — но не познавам Брет все още. — Тя прочисти гърло и започна да намества нервно деколтето на роклята си. — Може да дойда след малко. Само да измисля някакви обувки.

Тинсли посочи роклята, която държеше, и попита:

— Имаш ли нещо против да я пробвам?

Кара беше малко по-налята от нея, но пък роклята беше с еластична талия.

— Естествено, вземи каквото искаш — махна с ръка Кара.

Тинсли се усмихна. Ако имаше нещо на света, което да умее отлично, то беше да взема това, което иска. Пристъпи навън в коридора и видя Кели, която тъкмо се канеше да почука със стиснатите си пръсти на вратата на Тинсли и Брет. Косата ѝ беше още влажна от душа, а около себе си беше омотала дебела бяла хавлия от египетски памук.

— Пристигна ли вече пицата? — попита тя с блеснали очи. Трябва да беше наистина гладна, за да пита за храна — обикновено се държеше така, сякаш не изпитва потребност да яде. Но... лицето ѝ имаше някакво тайнствено, палаво изражение днес. Тинсли се ухили на старата си дружка.

— Ако съдя по миризмата, да. Ела да си вземем няколко парчета.

— Искаш ли да ги донесем тук и да се гримираме? Мисля, че Джени ще е в твоята стая.

Вече забравила за поканата за грим към Кара, Тинсли кимна и каза:

— Абсолютно.

OwlNet Email Inbox

To: JulianMcCafferty@waverly.edu;

LonBaruzza@waverly.edu

AlanStGirard @ waverly.edu;

Easy Walsh @ waverly.edu;

RyanReynolds @ waverly.edu;

HeathFerro@waverly.edu;

From: BrandonBuchanan @waverly.edu
Date: Събота, октомври 5,17:47
Subject: Тунели към рая

Пичове,
Проблемът е решен. Имаме достъп.
Среща в 17.25 във фитнес залата „Ласел“, мъжките съблекални.

Подгответе се за подземно пътешествие. Под прикритие.

Не закъснявайте. Ако някой има каска с фенерче, моля да я вземе.

Б.

Owl Net Email Inbox

To: BrettMesserschmidt @ waverly.edu
From: BennyCunningham @waverly.edu
Date: Събота, октомври 5,18:00
Subject: Спестената стотинка е спечелена стотинка

Докато се мотаех в стаята си днес, отегчена до смърт и потресена от мисълта за нечовешките намаления, които пропускам, ме осени внезапно провидение, което промени всичко: отговорният бухал трябва да оцени липсата на изкушения, предизвикана от принудителен домашен арест.

Да не ти е позволено да използваш портфейла си е наистина полезно, защото, ако се замислиш, спестените 500 долара от дрехи, които ще облечеш най-много веднъж, са 500 долара, сложени в джоба. За да бъдат инвестирани в нещо по-смислено, разбира се.

По мои изчисления, това са около 125 чаши „Абсолют“. Споменах ли, че целодневният престой в

общезитието изостря и математическите способности?
Чувствам се така просветлена!

Цунки,

Бени

OwlNet Email Inbox

To: BrettMesserschmidt@waverly.edu
From: JennyHumphrey@waverly.edu
Date: Събота, октомври 5,18:17
Subject: Развесели се!

Брет,

Усмихни се, сладурче. Имаме купон тази вечер!

Намерих ластиците си за коса, разпилени из цялата стая — все едно някой ги е взел от кутията им и ги е хвърлил във въздуха. Странно, нали? Да си отговорен бухал означава да не убиваш съквартирантката си, без значение до каква степен те влудява тя.

И така, ще обличаш ли зелената рокля на Рифат? Искаш ли да се приготвяме заедно? Там, където съквартирантките ни ги няма? Доскоро!

Джени

За бухалите от „Уейвърли“ е въпрос на елементарно възпитание да почукаш, преди да влезеш

Брет се беше излегла на леглото си, облечена в изумруденозелената копринена рокля на Рифат, досуц като някоя холивудска звезда, и четеше книга. Технически беше готова за партито, но дори след като прерови дузини с дрехи на други момичета и намери най-възхитителната рокля на света, след като взе назаем прекрасните гръцки сандали „Джузепе Заноти“, елегантно вързани около прасците ѝ в момента, все още не се чувстваше ни най-малко в *настроение* за парти. Просто искаше да е с Джеремая.

Не беше го чувала тази сутрин, но бе успяла да настрои радиото си на честотите на „Св. Луций“ и да слуша директните коментари на учениците водещи по време на мача. Беше видно, че и двамата са напълно очаровани от Джеремая, което я развесели — забавляваха я възторжените им възхвали след всеки негов пас, все едно не просто хвърля футболна топка, ами спасява света от ядрена катастрофа. Оставаха още няколко секунди до края на мача, когато Джеремая успя да стигне съвсем сам до крайната точка и отбеляза тъчдаун, с който отборът му победи. Смотаните коментатори продължиха да цвилят прехласнато, а мажоретките сигурно бяха превзели терена, развявайки помпоните си. Въздишка.

Но книгата „Спасителят в ръжта“ винаги успяваше да я накара да се почувства по-добре. Брет я харесваше, като особено много обичаше първите няколко глави. Героят Холдън Колфийлд беше тъй пропаднал, ненадежден и толкова не на място в скъпия си колеж; Брет беше сигурна, че е влюбена в него, поне малко. Думите му, че понякога, след прочита на някоя книга, иска да се обади на автора ѝ, беше нещо, което самата Брет чувстваше винаги, когато чете

Селинджър или Дороти Паркър. Изпитваше желание да звънне на Селинджър и да му каже, че се усеща точно като Холдън, само че успява да се прикрие по-умело.

Леко почукване на вратата изтръгна Брет от размислите й.

— Влез — извика тя.

Вратата бавно се отвори и вътре надникна Кара, просто великолепна в плътно прилепналата си тъмнооранжева модерна рокля.

— Нямах намерение да те безпокоя, докато четеш... — каза момичето, очевидно смутено, — Тинсли ме покани, за да ми помогне с грима. Аз нямам никакъв опит — Кара огледа стаята, — но виждам, че нея я няма.

Брет затвори книгата и седна на леглото.

— Ами, мисля, че се качи в стаята на Кели. Ако искаш, аз мога да ти помогна — Брет се изправи и добави, — но имай предвид, че не съм Тинсли, все пак.

— Не знам дали това всъщност е лошо — прехапа устни Кара и нервно се засмя.

— Отличен отговор — отвърна Брет, също през смях.

Очите на Кара попаднаха върху „Спасителят в ръжта“.

— Страхотна книга! За часовете по английски ли я четеш?

— Не — Брет погледна надолу към спретнатата бяла книжка. Корицата й беше съвсем празна, като се изключат черните букви на заглавието в средата и минималистичната дъга диагонално в ъгъла. Дори това й харесваше в книгата. — Чета я, когато съм в лошо настроение.

Кара кимна мъдро, а зелено-кафявите й очи проблеснаха с разбиране.

— Холдън прецаква нещата толкова много — отбеляза тя разпалено, — че винаги те кара да се усещаш по-способен и добър от него.

Именно. Брет не можеше да се начуди как така не е срещала това момиче досега.

— Между другото, роклята ти е невероятна.

— Не е за вярване, че точно ти ми го казваш! — възкликна Кара. — Та ти приличаш на кинозвезда!

— И не приличам на цукини^[1]? — Брет хвърли поглед към роклята си, докато отиваше към куфарчето с гримове върху шкафа си.

Взе един коректор и го подаде на Кара. — Това е супер.

— Не, сигурна съм, че никой няма да те сбърка със зеленчук.

— Благодаря — Брет разгледа критично лицето на Кара. Имаше хубава кожа, изпъкнали скули и страшно дълги мигли. Никога не носеше грим, така че може би нямаше да е лошо да ѝ се даде малко цвят. — Какво ще кажеш за лилави сенки за очи?

Десет минути по-късно Джени подаде глава през вратата; носеше лятна тъмнокафява рокля без презрамки и червени сандали с каишки.

— Не съм много неадекватна за сезона, нали? — Косата ѝ се пилееше на влажни масури по голите рамене. — Просто се влюбих в начина, по който тази рокля визуално смалва гърдите ми — и тя ги изпъчи напред, — изглеждат по-малки, нали?

— Хм, не и когато правиш това — закачи я Брет. Не само Изи щеше да я зяпа цяла вечер.

Макар че роклята ѝ практически не разкриваше нищо, голите рамене и дълбоката сенчеста цепка между гърдите ѝ щяха да подлудят момчетата. Брет огледа собственото си лице в малкото огледалце, преди леко да положи тъмни сенки в ъглите на очите си. Джени огледа двете момичета пред себе си и каза:

— Изглеждате фантастично! — Тя се усмихна срамежливо към Кара и добави: — А ти си Кара, нали? Мисля, че сме заедно в класа по Рисуване на човешко тяло.

— Това е страхотен клас — отвърна Кара, — освен ако не ти се налага да позираш, разбира се.

— Ако можехме да ходим на училище в такива дрехи, сигурно щеше да е забавно — Джени се завъртя около себе си и роклята нежно последва движението ѝ.

— Мисля, че ще се преоблека — добави Кара бързо, — гримът не ме притеснява, но роклята... това просто не съм аз.

— Нали това е идеята, Кара, да носим чужди дрехи, за да се почувстваме различно — тази вечер *не трябва* да си ти — отбеляза Джени, погледна се в огледалото и прибра два кичура от челото си обратно в тъмната маса от буйни къдрици.

— Може би — сви рамене Кара, — но не ми харесва да се гледам в огледалото и да не се разпознавам.

Отвън долетя странен протяжен звук, който напомни на Брет за бибитката на розовото ѝ детско колело. Момчетата се стрелнаха към

прозореца и Брет дръпна завесите.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Джени нервно. — Все едно някой умира. Бухалите не издават такива звуци, нали?

— Освен ако не са напушени — пошегува се Кара. — Това повече приличаше на патица.

Брет се взираше напрегнато навън, в смрачаващата се вечер, но не успя да види нищо друго, освен дървета и храсти. Звукът се чу още веднъж, този път по-близо, и трите момичета подскочиха. Сърцето на Брет заби силно, тя разтвори широко прозореца и подаде главата си.

— О, боже! — извика след миг. Джеремая, облечен целият в черно и с черна боя по лицето, се беше свил между тухлената стена на „Дъмбъртън“ и съседния люляков храст.

— Шшшшт... — прошепна той и постави ръце на рамката на прозореца. — Няма ли да ме поканиш?

Брет се изкикоти и със съзнанието, че нарушава правилата, хвана една от силните ръце на Джеремая и му помогна да прескочи прозореца.

— Не трябваше ли да си на вечеря с родителите си? — попита тя щастливо, но настойчиво. Джеремая отърси боровите иглички от червената си коса.

— Вечеряхме по-рано — той огледа момичетата и се обърна към Джени. — Ти си Джени, нали?

— Да — Джени погледна притеснено към Брет, — откъде разбра?

— Имаш фенове — дари я Джеремая с неустоимата си усмивка.

— О... — промълви Джени и се изчерви.

Брет се ухили. Джеремая беше такъв флиртаджия. Едно от предимствата да ходиш с някого от друго училище беше, че можеш невинно да флиртуваш с колкото момчета си поискаш, без непрекъснато да се тревожиш, че гаджето ти ще разбере. Флиртът е едно от нещата, които правят живота приятен. Недостатъкът, разбира се, беше мисълта, че Джеремая вероятно също прави живота си приятен в собственото си училище.

— Радвам се, че успя... да дойдеш тази вечер — засмя се Джени.

— А това е Кара — каза Брет и сръчка Джени с лакът.

— Ей, Кара, приятно ми е! Аз съм Джеремая.

Брет се усмихна. Джеремая подаваше учтиво ръка, както винаги, макар пръстите му да бяха покрити с мръсотия.

— И на мен ми е приятно да се запознаем, Джеремая — отвърна с усмивка Кара и хвана Джени за ръката, — но ние тъкмо си... ъъ... тръгвахме.

— Да, разбира се, точно така — Джени се насочи към вратата и двете с Кара излязоха, като не спираха да се кикотят. — Ще се видим на партито, нали?

— Идваме скоро — отвърна Брет. Все още чуваше туптенето на сърцето си в ушите. През целия ден дори не бе посмяла да се надява, че Джеремая ще дойде — не искаше той да има проблеми или да се лишава от празненствата по случай победата си — но все пак не спираше да мисли за него. В момента, в който вратата се затвори зад Джени и Кара, тя го обгърна с ръце и започна да целува лицето му диво, внимателно отбягвайки мръсните черни петна.

— Ехей, чакай, спри малко — Джеремая потри с ръце бузите на Брет. — Остави ме да видя колко си красива! — Той отстъпи назад и я огледа преценяващо, а Брет почувства как цялото ѝ тяло се нажежава. — Уау, прекрасна си!

— Обичам мъже, които не говорят много — дръпна го отново към себе си Брет и този път притисна устните си върху неговите. Телата им сякаш се стапяха едно в друго и той я обгърна по-силно през талията.

— Поздравления за мача днес. Слушах го по радиото.

— Наистина ли? — Джеремая сложи едната си ръка върху шията на Брет и нежно започна да я масажира, точно както тя обичаше. — Много мило от твоя страна.

— Ммммм... — Брет притисна лице върху гърдите му и вдъхна познатия аромат.

Ухаеше на бор, на дезодорант и на пяната за бръснене, която винаги използваше. Да го има тук и сега целия, в плът и кръв, след като го бе искала толкова много цял ден, я накара да се чувства като в сън. Не се въздържа и разкопча горното копче на черната му риза „Ралф Лорън“.

— Бейб, какво правиш? — измърмори Джеремая в ухото ѝ, без да звучи особено скандализиран.

— Не мога да се спра... — Брет разкопча и другото копче, малко по-бързо, а видът на голите му гърди я подлудяваше. Толкова много копчета! — Умирах да те видя... — Тя най-накрая разтвори ризата му и веднага беше поздравена от думите „Смажи ги!“ — девизът на „Св. Луций“ — изписани върху тялото му с ярка боя. — Боже господи!

— Тъъ... ами — усмихна се глуповато Джеремая, — всички от отбора се изрисовахме така. Не предполагахме, че не се отмива с вода — той почеса с ръка гърдите си.

— Сериозно ли? — Дори нелепият девиз изглеждаше секси върху него. Брет бавно се наведе и докосна буквите с устни, проследи буквата „С“ с уста и свали ризата от ръцете на Джеремая. Може би това щеше да се превърне в малката им тайна — че първия път, когато са го направили, той е имал изписано „Смажи ги!“ върху гърдите си с ярки смешни букви. Би било дори романтично.

В момента, в който тя започна нежно да избутва Джеремая към леглото, вратата се отвори и Тинсли, в ефирна розова рокля и с дълго перлено двойно колие (същото като това, което Брет планираше да носи на срещата с родителите на Джеремая), нахлу внезапно.

— О, Джеремая! Не очаквах да видя точно теб тук.

Все едно бе очаквала да види Брет с някое друго момче. Предвид пресния си спомен как само преди няколко седмици бе лежала скришом в яхтата на Ерик Далтън, Брет се почувства засегната. „Подла кучка!“, изруга тя наум. Не можеше ли Тинсли просто да миряса! Джеремая погледна към Брет и тя долови в синьо-зелените му очи лека тъга, сякаш и той тъкмо си беше припомнил как го беше зарязала безцеремонно заради друг. Брет потри ръката си нагоре-надолу по голия му гръб, но той грабна ризата си, целуна я бързо по бузата и безмълвно ѝ прошепна: „По-късно“. Тинсли мина на сантиметри покрай полуголото му тяло и го дари с очарователната си усмивка.

— Поздравления за победата. Чух, че се е получил наистина хубав мач.

— Благодаря, Тинсли.

Брет хвърли към Тинсли поглед, изпълнен с омраза, докато местеше разни неща на бюрото си, а после взе тънкия си черен телефон, който вибрираше през цялото време.

— Тук ли ще стоите цяла вечер? — попита жизнерадостно Тинсли и открито срещна очите ѝ, като че ли не бяха си мълчали през

отминалите две седмици. Естествено. Тинсли никога не би демонстрирала пред представител на другия пол каква мегакучка е всъщност.

— Не, не се безпокой, ще дойдем след малко — отговори Брет. Успя да запази гласа си спокоен, въпреки отвращението, което изпитваше. Джеремая се облече.

— Добре — каза Тинсли, като остави вратата отворена зад себе си, — защото не искам да пропуснете нещо интересно.

[1] Сорт тиквички с тъмнозелена кора. — Б.р. ↑

Бухалът от „Уейвърли“ знае кога да се довери на съквартиранта си и кога да си мълчи

Докато слизаше надолу към втория етаж, Джени се притисна към стената, за да пропусне покрай себе си Селин Колиста и Верена Арневал, съквартирантки в стая 309 в дъното на третия етаж на „Дъмбъртън“. Верена, която Джени никога не бе виждала в друго, освен в елегантни рокли и обувки с ток, сега беше облечена като за нощен клуб, в черни кожени панталони, прилепнали по тялото и бяло сако с гол гръб. Селин, която пък обожаваше всичко плътно и впито по нея, в момента изглеждаше много стилно в тюркоазена рокля блузон с голо рамо и дълги ръкави, обува в равни балетни пантофки.

— Ей, Джени! Роклята ми ти стои супер — извика Верена, докато двете със Селин летяха по стълбите и се заливаха от смях, — обаче си тръгнала в грешна посока! Партито е долу в лаунджа!

Джени не беше свикнала да носи рокля без презрамки — винаги имаше чувство, че платът просто ще се свлече под гърдите ѝ и ще изложи на показ пред целия свят гигантския им размер. Миналата седмица обаче беше инвестирала в скъп сутиен без презрамки, за който се твърдеше, че не само ще ги повдига, но и също така ще ги прибира, и който засега сякаш спазваше обещанието. Джени дори имаше усещането, че е секси.

— Да, да, само да си измия зъбите — неловко се усмихна Джени към двете момичета, които изчезнаха надолу по стълбите, игриво хванати за ръце.

Изведнъж тя усети колко много ѝ липсва Брет като съквартирантка и колко по-силно ѝ липсваха приятелските отношения с Кели. Не, че някога са били точно приятелки. От самото начало Кели почти не ѝ обръщаше внимание. До момента, в който Джени ѝ потрябва — тогава бе започнала да се държи с нея полуприятелски. Но

за Джени това нямаше значение — тя знаеше, че Кели не е студена като Тинсли и имаше предчувствието, че двете биха могли да станат наистина добри приятелки, ако Изи не бе застанал между тях. Дали беше много наивно да се надява, че Кели някога ще забрави това?

Когато се върна в стаята си, Джени се почувства още по-самотна, въпреки че не беше сама вътре. Кели бе застанала пред огледалото и си слагаше спирала за мигли. Широки дънки се спускаха свободно около бедрата ѝ — май не бе успяла да намери някой с толкова малък размер като нейния — и макар че стояха леко свлечено на несъществуващото ѝ дупе, тя изглеждаше супер в тях. Нагоре носеше прозрачен бял топ на малки розови розички, а наскоро подстриганата ѝ коса беше прибрана в две малки стърчащи опашчици.

Кели се обърна с шишенцето спирала в ръка. Очите ѝ бяха очертани с дебела маслинозелена линия, а върху устните си имаше прозрачен гланц. Олицетворение на калифорнийското момиче — слабо, естествено красиво и закачливо. Никога не бе изглеждала по-добре. Кели се усмихна нервно на Джени и каза:

— Не изглеждам абсурдно с тези дънки, нали? — тя поглади ципа им, за да се увери, че е добре закопчан. — Знам, че всички са с вечерни рокли и имат зашеметяващ вид... като теб — добави тя, — но ги пробвах при Ашли, знаеш ли я? Момичето на долния етаж... И толкова много ми харесаха... — Кели спря, за да си поеме дъх.

„Уау, помисли си Джени, след толкова дълго мълчание, Кели най-сетне ми проговори.“ Със сигурност не трябва да се пропуска такава възможност, реши тя.

— Мисля, че си невероятна — промълви Джени, защото това беше самата истина. — Приличаш на Камерън Диас.

— Е, радвам се, че поне нямам нейната проблемна кожа — отвърна сухо Кели и се пресегна за златната гривна върху шкафчето си. Погледна към Джени през голото си рамо.

— Тя има проблемна кожа, така ли? — любопитно попита Джени.

— Нима не знаеш? — Кели изглеждаше изненадана, все едно е немислимо да не си информиран за акнето на Камерън. Но омекна малко и добави: — Да, и сигурно е гадно. Когато е нервна, цялото ѝ лице се покрива с пъпки — Кели отвори малка кутийка с гланц за устни. — Сигурно затова никога не ходи на премиери.

— О — Джени изпита благодарност, че хубавата кожа се предаваше по наследство в семейството ѝ, — да не можеш да ходиш по премиери навярно е неприятно, особено ако си звезда.

— Всичко наред ли е при теб? — погледна я Кели отново през рамо. — Изглеждаш някак... разсеяна.

Кели Върнън я пита как се *чувства*! Допреди два часа това момиче не ѝ говореше, а сега ѝ споделя звездни клюки и се прави на загрижена за апатичния ѝ вид? Но може би Кели така преодоляваше терзанията си, изведнъж — просто става една сутрин и те са зад гърба ѝ? Или пък беше срещнала ново момче?

— Ами... — Джени заекна и млъкна.

— Нещо с Изи? — меко попита Кели и коленичи долу, до купчината кутии с нови обувки, за да си намери подходящ чифт. Прехапа устни, а после промълви: — Виж, аз... съжалявам, че бях такава... кучка — Кели погледна нагоре и Джени с изненада установи, че тя всъщност се е изчервила. — Просто всичко беше, знаеш... доста странно.

— Хей — Джени усети буца в гърлото си, — няма нужда да казваш, каквото и да било. Всичко разбирам. — Виждаше, че извиненията причиняват дискомфорт на Кели и макар че последните две седмици бяха *повече* от дискомфортни за нея самата, в крайна сметка тя беше тази, която Изи избра. Можеше да си позволи да бъде великодушна. — Наистина.

Кели отново вдигна очи към Джени и я погледна неопределено, след което се усмихна.

— Окей — тя извади едни златисти сандали „Келвин Клайн“ от най-горната кутия, — тези прекалено помпозни ли са?

— Не — наклони глава Джени, — мисля, че ще дадат перфектен баланс на дънките.

Кели се тръшна на леглото и започна да се обува.

— Можеш да си говориш с мен. Знаеш, че не хапя.

В прилив на съквартирантка любов, Джени почувства импулсивно желание да сподели всичко с Кели.

— Ами... там е работата, че... той каза, че може да се опита да се вмъкне тук тази вечер. Но не съм го чувала днес цял ден.

— Да — кимна Кели съчувствено, — Изи понякога е доста зле в тези неща. Винаги ми връзваше тенекии или се появяваше часове по-

късно. Доста е вбесяващо.

— Просто е добре да знам какво става, нали...

— Да. Но докато е бил малък, родителите му са били супер строги с него и са го карали да казва всеки път къде отива и кога точно ще се върне — Кели протегна обувия си крак и го завъртя наляво и надясно, за да провери как й стоят сандалите. — Мисля, че с идването си тук вече е бил преситен от целия този контрол и не е могъл повече да го издържа, затова сега му е невъзможно да бъде точен и да казва на някого къде е.

— О... — този отговор за Джени беше неизбежно напомняне за силата на връзката между Изи и Кели. Все едно вадиш зъб — отначало изглежда дребна и незначителна работа, но после виждаш колко надълбоко са корените му. Джени и Изи все още се опознаваха, а Кели е била част от живота му много по-дълго. — Не съм разбрала за това.

— Сигурна съм, че ще дойде — каза Кели, умишлено, без да споменава, че е получила съобщение от Изи, в което той й казва, че ще дойде. — Все ще намери начин да влезе.

Няма начин Изи да пропусне нещо толкова легендарно като промъкване в женското общежитие по време на домашен арест. Абсурд.

Джени разкопча розовата си чантичка за гримове и ги пръсна пред себе си. Кели я наблюдаваше как отваря пудрата и нанася лек слой върху лицето си, от което кожата й става още по-сияйна. В тъмнокафявата шифонена рокля и с дългите си непокорни къдрици Джени приличаше на момиче, което би тичало босо из цветни поляни, без да се притеснява, че ще настъпи буболечка. С други думи, на безгрижно момиче, в каквото би се влюбил Изи.

— Надявам се, че си права. Наистина не мога да си представя как Хийт ще ни остави всички тук, така облечени, да изпием неговата бира без него.

Джени затвори едното си око и разнесе прозрачната спирала по и без това дългите си мигли, а устата й инстинктивно зяпна. Ръката й беше точно над кутийката с ластици за коса, която беше — *по дяволите* — отново пълна. Значи все пак Джени явно беше разбрала, че Кели ги е пръснала из стаята?

Кели внезапно се почувства като лош човек. Не само заради кутийката с ластиците. Джени изглеждаше толкова невинна и ранима,

че Кели съжали, задето бе излязла на вечеря с Изи и баща му предната вечер. Може би това не беше най-умният ѝ ход, от полза за когото и да било от трима им? Езикът ѝ натежа в устата и тя се почуди дали трябва да каже на Джени сега, докато си споделят открито разни неща за Изи. Но се отказа. Не можеше. Беше обещала на Изи, че няма да ѝ казва и въпреки че сега се чувстваше зле заради обещанието си, изпитваше удоволствие от малката им тайна.

— Мисля, че ще се кача на покрива, за да си взема малко чист въздух. — Стаята изведнъж ѝ се стори пренаселена. Кели усети желание да се махне от Джени, чиито невинност и доброта само я караха да се усеща още по-виновна. — Ще се видим долу.

Кели отвори вратата и музиката на „Ред Хот Чили Пепърс“ нахлу. Е, поне *някой* купонясваше в този момент.

Бухалът от „Уейвърли“ знае, че за всяка врата си има ключ

Точно в седем и двацет и пет, пет минути преди определения час, всички момчета се бяха събрали в съблекалнята на фитнес залата „Ласел“. И чакаха.

— Не съм сигурен дали трябва да участвам в това — каза Лон Баруза, докато заключваше предната врата и угасваше последните лампи над главата си, — но ми липсват готините момичета. — Той подрънка с ключовете и се ухили: — Какъв късмет е за тях, че съм натоварен със задачата да заключвам тук всяка проклетата събота вечер.

Брендън се засмя. Чувстваше се много по-смел, отколкото обикновено си позволяваше. Беше се мотал целия следобед из игрищата за скуош в упражняване на бекхенда си, а накрая срещна Лон Баруза, влязъл в мъжките съблекални с купчина чисти хавлии. Брендън го виждаше да работи навсякъде — в залата за вечеря, в библиотеката, в „Максуел“ — изпълнявайки всевъзможните задължения, включени в комбинираната му работно-учебна програма. Брендън винаги му се бе възхищавал за това — в „Уейвърли“ нямаше много ученици (сред които и той самият), на които се налагаше да работят, за да платят първокласното си обучение. Но точно в този момент, в съблекалните, Брендън му се беше възхитил заради друго — заради обемистата връзка ключове, окачена на колана на тъмните му дънки.

— Нямам главен ключ или нещо подобно — бе отговорил Лон на въпроса на Брендън, — но тук има всякакви ключове, които отварят разни стари и интересни врати. И да, един от тях е за вратата от „Ласел“ към тунелите.

— Как, по дяволите, си запазил тази тайна? — Брендън бе избърсал капките пот, които се застинаха по челото му.

— Ами... — бе отвърнал гордо Лон, — това не е точно тайна; няколко момичета също знаят.

Лон имаше репутация на женски любимец, въпреки че не се хвалеше с това. И не разпращаше списъци с момичетата, с които е бил, в имейли до съквартирантите си в общежитието. Иначе казано, не беше Хийт Феро.

— Знаеш ли докъде стигат?

— Не съм ги проучвал. Но имат указателни знаци по стените, според които отиват до всички главни сгради.

— И до общежитията?

— И до общежитията.

Бинго.

Брендън беше информирал тайната група изследователи с един имейл, макар и той самият да не беше много убеден какво има предвид с думите си „елате подготвени“ в него. Фенерчетата и тъмни дрехи може би.

В крайна сметка Изи се появи с жълта каска с монтиран гигантски фенер отпред.

— Пещерняшка е — сви рамене той и я сложи на главата си. Приличаше на миньор. Ако момичетата бяха тук, щяха да се надпреварват да му повтарят колко е готин. Колко е креативно и артистично, че носи пещерняшка каска. А според Брендън Изи просто приличаше на действително излязъл от пещерите.

Алън Сейнт Жирар започна да вади дълго дебело въже от сака си и да го увива около кръста си.

— К'во става бе, какво е това? — попита Райън Рейнълдс и почеса халката на носа си.

Изглежда химикалката с LED-лампичка, която носеше, сега започваше да му създава комплекси.

— В случай, че някой трябва да бъде изтеглен.

— Ей! — Хийт Феро вдигна ръка. — Нека не говорим за теглене, моля!

— А и тук няма пещери, както знаете — Брендън намъкна през главата си черен пуловер „Армани“ върху светлосивата тениска „Бен Шърман“. Погледна към Джулиън, който беше овесил нещо като бинокъл през врата си.

— Бинокъл?

— Очила за нощно виждане — поправи го Джулиън. Косата му, обикновено разрошена, сега беше прибрана под черна плетена шапка. Приличаше на един по-висок Кърт Кобейн — сигурно беше модерно да си такъв в Сиатъл.

— Дай да скивам — Хийт Феро посегна към тях, но Джулиън, с петнайсет сантиметра по-висок от Хийт, ги изхлузи от врата си и ги вдигна нагоре.

— Не мога да ти поверя скъпите си играчки.

— Откъде ги взе? — попита Брендън от любопитство. Този Джулиън беше истинска мистерия.

— Майка ми — отвърна Джулиън и ги сложи пред очите си, преструвайки се, че ги фокусира върху Брендън — работеше в ЦРУ.

— Наистина ли?! — Райън Рейнълдс заподскача от вълнение. Всички знаеха, че „Наричана още“^[1] е любимият му сериал.

— Не — усмихна се Джулиън.

— Тъпак — измърмори в отговор Райън.

Брендън потропа нетърпеливо с черните си гуменки по пода от линолеум.

— Готови ли сме? Момичетата чакат.

Лон ги отведе до приземието на старата спортна зала, където под ниските тавани бяха складирани всякакви излезли от употреба гимнастически съоръжения. Той рязко спря пред една напълно безобидна врата до неприветливия офис на треньора по футбол. Опитно прехвърли ключовете, преди да избере един и да го плъзне в ключалката, завъртайки го насам-натам. Всички бяха затаили дъх, а някой изтананика тържествен мотив:

— Дам да дам дам да ДАМ!

Вратата с лекота се отвори.

— Лон, обичам те! Да вървим! — плесна с ръце Хийт и извади фенерчето от джоба си. Проблесна с него по стените и освети надпис, който приличаше на някаква табела. Поспря се над буквите „Дъмбъртън“ — Хайде, дами, насам!

Изи включи пещерняшкия си фенер и Брендън, колкото и да му беше неприятно да го признае, се увери в неговата полза — идеално осветяваше пътя им. И все пак тунелът беше много по-широк, по-лесен за ориентиране и по-нетипичен за романите на Едгар Алан По, отколкото Брендън бе очаквал.

— Насам — посочи Джулиън, като с другата ръка държеше очилата за нощно виждане пред очите си. Откъде, за бога, човек би могъл да се снабди с такова нещо? Брендън започна да си мисли, че майката на Джулиън все пак е *била* в ЦРУ.

— Ама т'ва е жестоко! — възкликна Алън, когато стигнаха до първата отбивка на тунела, която водеше към библиотеката. — Защо някой би се занимавал със скапания сняг през зимата, когато всички можем да сме си на топличко и уютно тук?

— Сигурно точно в това е бил проблемът — фенерчето на Брендън се плъзна върху други надписи, пръснати по стената: „Мадисън Оливър духа страхотно“, „Аз, Великият Джонсън“, „Тейлър обича Майкъл завинаги“, „Дюран Дюран са най-добрите“. Изглежда бухалите на „Уейвърли“ не притежаваха особена креативност по отношение на графитите. Брендън фиксира светлината си върху друг, който гласеше: „Меримаунт има малка пишка.“ Той сръга Хийт в ребрата и каза:

— Е, явно с декана можете да сте приятелчета, имате нещо общо.

Хийт се разгневи и си припомни с неохота неочакваното отмъщение на Джени миналия месец, в което отново се спомена размера на определени негови части. Грабна въжето от ръката на Алън и го развя пред себе си като ласо.

— Не вярвай на всичко, което чуваш, смотаняко. Сигурно пак ще бъдеш прекалено зает тази вечер да се опитваш да влезеш в гащичките на Кели, за да забележиш, че аз ще бъда красавицата на проклетия бал. За пореден път!

При споменаването на името на Кели Брендън не изпита нищо — факт, който сам по себе си заслужаваше внимание. Сърцето му не се разтуптя, не започна да си я представя в белите й бикини на черни черешки, не започна да се чуди кое ли момче точи лиги по нея в момента. Това беше абсолютно супер невероятно. И ужасяващо. Защото сега в бикините, които си представяше, беше тялото на Тинсли.

— Ами, да, все тая... — Брендън се опита да проясни мислите си, внезапно изпълнени от образи на Тинсли. Беше се сецал за нея много пъти от вечерята снощи до днес, но бе успял да си внуши, че това се дължи на шока от нормалното й поведение — въпреки флиртовете й, беше я видял да се държи като човешко същество. Сега обаче, с приближаването им към „Дъмбъртън“, Брендън осъзна, че се

вълнува от мисълта да я види отново. Може би не е бил прав за нея. Може би не е зла, а просто... неправилно разбрана?

— Кукличке, още ли не си приключил с това момиче? — възрадва се Хийт, решен да не остави темата за Кели да отминне ей така. Вероятно не му се искаше Брендън да забравя за нея, защото тогава ще му се наложи да си търси нов материал за шеги.

— Остави го на мира — извика Изи през рамо, докато вървеше най-отпред с Джулиън, — вината не е негова. Кели е страхотна. Никой не би могъл да я забрави лесно.

Всички зяпнаха от почуда. Никой не би могъл да я забрави лесно? Кой никой? Например *Изи*? Брендън почувства раздразнение не само от това, че Изи се застъпва за него — *благодаря, пич, но няма нужда* — но и заради сантименталните му брътвежи за Кели. Брендън не изключваше вероятността параноичната му ревност пак да проговаря, но Изи прозвуча така, сякаш още си пада по нея. Кое го вбеси още повече. Изи първо разби сърцето на Кели, а сега се канеше да направи същото с горката сладка Джени? Джени, която беше просто невероятна — перфектна може би във всяко едно отношение, освен във вкуса си за мъже. Честно казано, нейният образ, преизпълнил любимите бикини на черешки, също вземаше активно участие в бляновете му.

— Чакай, чакай, чакай, чаааакай, каубой — Хийт застана пред Изи и постави ръка на гърдите му, — ти не трябваше ли да си мислиш за малката госпожица Бюст точно сега? Не трябва ли *тя* да е тази, която не може лесно да бъде забравена? — Хийт изпъчи гърди и блъсна с тях гърдите на Изи.

— Махни се от мен, тъпако — Изи свали ръката на Хийт от себе си. Двамата кръстосаха гневно очи, но за щастие, точно преди да се разрази мачо-скандалът, силен звук долетя над главите им.

— Пичове — обърна се назад към тях Джулиън, — стигнахме.

Всички се скупчиха около него и фенерчетата им осветиха малка дръжка на врата. Над нея, лесна за разпознаване, беше изписана думата „Дъмбъртън“. Джулиън натисна дръжката, но нищо не се случи. Той пробва отново, като този път и Хийт натисна вратата с тялото си. Тя рязко се отвори и двамата политнаха навътре, преобръщайки с трясък някаква кофа и парцал. Джулиън погледна към

тавана и всички притихнаха, заслушани в звуците от песента „Като молитва“ на Мадона, разнасящи се над главите им.

— Пресвета майко — Джулиън се изправи и изтупа дрехите си.
— Тук сме.

Хийт Феро погледна компаса си.

— Нека се ориентирам — подуши въздуха той и посочи вратата на склада, в който бяха попаднали. Единствената врата наоколо. — Бирата е... точно в тази посока.

— Страшен си, детективе — Брендън завъртя отегчено очи, — да вървим.

OwlNet Email Inbox

To: BrettMesserschmidt@ waverly.edu

From: YvonneStidder@waverly.edu

Date: Събота, октомври 5,20:00

Subject: Супер яко

Колкото и да е тъпо да си заключен цял ден, аз съм МНОГО щастлива, че ние, момичетата, си организирахме срещи и се опознаваме взаимно. Така трябва да бъде и е много нечестно да бъдем наказвани заради това! Отговорният бухал се стараяе упорито да установи и запази приятелски отношения със съученичките си. По света има училища, които ценят комуникацията между жените до такава степен, че дори не допускат момчета, а ние, които съвсем невинно се опитваме да общуваме и да се забавляваме, биваме затваряни! Но, както казах, много съм щастлива, че прекарахме толкова ценно време заедно. Нямам търпение за купона довечера!

С любов към посестримите,

Ивон

OwlNet Instant Message Inbox

БениКънингам: Най-накрая! Момчетата дойдоха!
Къде си, бейби?

КелиВърнън: На покрива съм, пуша... Всички момчета ли дойдоха?

БениКънингам: Имаш предвид дали Изи е дошъл?

КелиВърнън: Не това имах предвид, но като го споменавах... той тук ли е?

БениКънингам: Мхм. И е мноооооооого готин.

КелиВърнън: Супер.

БениКънингам: Ако не довлечеш задника си долу до три минути, аз ще го довлека!

OwlNet Instant Message Inbox

ВеренаАрнивал: Мацка, къде си?

ДжениХъмфри: Пиша имейл на татко... Слизам ей сега.

ВеренаАрнивал: Баща ти със сигурност не очаква да му пишеш, докато долу започва купон.

ДжениХъмфри: Убедена съм, че би бил най-щастлив, ако остана в стаята си цяла вечер.

ВеренаАрнивал: Едва ли. Не и когато тук има висок, смугъл и красив каубой, който те търси

ДжениХъмфри: Продадено, ще го взема! Идвам след две минути.

ВеренаАрнивал: Побързай или ще го нападна аз!

[1] Американски криминален сериал. — Б.р. ↑

*Бухалът от „Уейвърли“ умее да приема
конструктивна критика*

Водени от добро намерение, макар и не особено убедително, момичетата от „Дъмбъртън“ бяха решили да разпръснат всичките си тетрадки и учебници из общата стая долу, в случай, че Анджелика Пардий или друг от ръководството реши да надникне. Затова момчетата намериха присъствието си в женското общежитие за още по-вълнуващо — завариха го в обичайния му вид, както би изглеждало във всеки един ден от седмицата, без да е специално нагласено за тяхното посещение. Така атмосферата беше по-интимна. Изи почти успя да си представи как Джени, излегната на дивана, пише домашното си по алгебра, а малките ѝ розови гуменки се люлеят през страничната облегалка. Веднага след този образ обаче в главата му нахлу друг — на Кели, седнала до прозореца със списание „Вог“ в ръце, което обикновено носеше между страниците на учебника си по история.

Какво му ставаше? Защо му е така трудно да изясни чувствата си към тези момичета? Не беше честно към никого да продължава да мисли и за двете, но се чувстваше напълно безпомощен. Все едно да се наложи да избираш между Менди Муур и Линдзи Лоън^[1]... Изи беше повярвал, че е направил своя избор. Беше избрал Менди. Стига само да можеше да спре да мисли за Линдзи.

— Доста се забавихте, момчета — Алисън Куентин ги посрещна на вратата на общата стая, сложила ръце на кръста си. Беше облечена в бяло потниче и черни тесни панталони, а на краката си носеше червени изрязани гуменки. Приличаше на азиатска Одри Хепбърн. Изи хвърли поглед към съквартиранта си Алън, който страшно си падаше по Алисън.

— Липсвахме ли ти, скъпа? — Алън Сейнт Жирар грабна Алисън през талията и я завъртя.

Тя се изкикоти, но не се възпротиви и двамата затанцуваха по коридора.

— Кеговете са насам — извика Алисън през рамо.

Изи съгледа кутия с пица, отворена върху масичката за кафе и си взе едно парче. Няколко непознати за него момичета играеха „Туистър“ в ъгъла и той остана впечатлен. Обикновено тази игра не се възприемаше така сериозно, а се използваше само като възможност за опипване на представители на противоположния пол. Браво на тях. Дъвчейки изстиналото парче пица с гъби и маслини, Изи се насочи към стълбите. Въпреки че за момчетата женските общежития бяха забранена територия — с изключение на общите стаи и то само за кратък отрязък между тренировките и вечерята — Изи можеше да намери пътя към стая 303 дори със затворени очи. Той се спря за миг отпред, несигурен кого ще открие вътре. И кого се надява да открие. Почука леко и бутна вратата.

В стаята звучеше песен на Майлс Дейвис, а Джени беше седнала на бюрото и пишеше нещо на лаптопа си. Изи задържа погледа си върху нея, докато тя бързо чаткаше по клавиатурата. Беше толкова хубава! Тъмните кафяви къдрици се стелеха като водопад по гърба ѝ. Изи опита да се промъкне крадешком и да я стресне, но подът изскърца под кецовете му „Конвърс“ и Джени се завъртя рязко.

— Ти си тук! — извика тя и на дребното ѝ личице се разля широка усмивка. — Защо не каза нищо цял ден?

Джени отривисто скочи от стола си и се приближи към Изи, зашеметяващо красива в кафявата рокля, която отиваше на цвета на очите ѝ и под която най-вероятно имаше само бикини. И беше с боси крака. Ммммм...

Без да промълви нито дума, Изи плъзна ръката си по тила ѝ и се наведе, за да я целуне. Сърцето му биеше толкова диво, че почти успяваше да го чуе, и той внезапно осъзна, че точно Джени е тази, която е искал да види. И да целуне. Малките ѝ обли рамене бяха безкрайно апетитни.

— Уау — прошепна меко Джени, след като телата им се разделиха, — с какво съм заслужила това?

Изи седна на нейното легло и се вгледа в големите ѝ кафяви очи. Напомняха му на двойно шоколадовите бисквитки, които майка му винаги правеше за рождения му ден или когато беше болен. Представи си как Джени тича боса по пясъка край брега и например му подхвърля фризби, а гигантски черен лабрадор ретривър ги преследва през разпенените вълни, разбиващи се в краката им. Сигурно част от неговия проблем се криеше точно в това, че в мислите му непрекъснато витаеха подобни фантазии — ако успее да ги спре поне за миг и да остане в настоящето, вероятно щеше да разбере какво точно иска.

— С това, че си ти — Изи сгъна възглавницата ѝ на две и я сложи под главата си, наслаждавайки се на портокаловия аромат, който двете с Брет използват за косите си.

— В добро настроение си днес — Джени скочи на леглото до него.

— Да, ами... в промъкването ни дотук имаше доста адреналин.

„И в това, да те видя“, допълни мислено Изи.

— Не сте скачали с парашут или нещо такова, нали? — попита с широко отворени очи Джени.

— Неее — Изи почеса голата ѝ ръка с почти невидими руси косъмчета, — минахме през едни тунели. Под кампуса.

— През... във... отходните канали? — Джени и леко се дръпна назад, сякаш от него се разнесе лоша миризма, но Изи беше сигурен, че няма нищо такова.

— Не, глупаче — взе ръката ѝ той и я обсипа с целувки от китката до лакътя. — Били са направени много отдавна, когато учениците са били все още прекалено изнежени, че да излизат в снега.

Джени имаше великолепни ръце — бяха тънки и малки, защото тя беше дребна, а не кльоцави и с недохранен вид като на Кели.

— Наистина ли? Нещо като тунелите на метрото? — Джени леко потрепери, дали от допира на Изи, дали от студ... — Видяхте ли плъхове? — А може и от мисълта за плъховете.

— Не.

„Само шепа идиоти“, помисли си Изи при спомена за това как едва се въздържа да не удари Хийт. Обичайно Изи беше тотален пацифист, но Хийт, е всичките си тези приказки за Кели, го провокира

повече от търпимото. Или може би беше, защото... Не, не е възможно да е това.

Джени погледна надолу към Изи със срамежлива усмивка; перлено белите ѝ зъби надничаха зад рубинените ѝ устни.

— Хубаво е, че си тук... прекарах около пет часа в писане на досадно домашно по алгебра. Ако трябваше да разложа на линейни множители още един квадратен тричлен, щях да убия някого.

Ах, да, домашни. Точно така. Изи затвори очи.

— Аз пък прекарах целия ден в опит да избегна отегчителното домашно по история, което Уайлд ми даде вчера.

В петък сутрин г-н Уайлд му беше изпратил имейл, с който го информира за недотам блестящата му оценка на теста от четвъртък. Провал, както се очакваше. Но тъй като г-н Уайлд беше един от онези разбрани учители, които обичаха всичко с учениците им да е наред, предоставяше на Изи възможност да поправи оценката си, като подготви и представи алтернативен проект през уикенда. Трябваше да измисли и напише пет страници интервю между ген. Джордж Вашингтон и новинарски репортер, в което генералът да обясни защо би бил най-добрият президент на новата държава. По-ужасно дори и от предната задача, която беше традиционно отегчителна.

Изи разтри очите си с ръка и се замисли за количеството часове, пропилены днес в игри на Ексбокс с Алън. Минимум четири часа. А снощи пък беше стоял до късно, за да довърши едни карикатури, които се надяваше да включи в големия си проект по портретистика, крайният срок за който обаче беше чак в края на семестъра. Билион други неща, които може да прави, вместо тези, които *трябва*.

— Кога трябва да си готов? — попита съчувствено Джени и докосна една от къдриците покрай лявото му ухо.

— В понеделник.

— Защо ти дава толкова малко време? — учуди се Джени. — Не знае ли, че имаш и други домашни?

— Ами — започна Изи, — това всъщност е втори шанс. Провалих се на теста в четвъртък.

— О, не — Джени изглеждаше така разстроена, сякаш самата тя се е провалила. Колко мило от негова страна. — Това е гадно!

— Както и да е. Ще нахвърлям някакви глупости утре вечер. Не искам да мисля сега.

Джени прехапа устни и доби загрижен вид.

— Не трябваше да идваш тази вечер, в такъв случай. Можехме да се видим и друг път.

— Не ме искаш? — Изи изглеждаше засегнат.

— Стига! — Джени сложи малката си ръка върху гърдите му. Той усети топлината ѝ през бейзболната си тениска. Зачуди се дали Джени обича да ходи на бейзболни мачове и дали би яла хотдог на стадиона, без да брой калории. — Нямах предвид това. Аз просто... знаеш... — Джени сви рамене, — все още си в изпитателен период от началото на годината и така нататък. Не искам да се въвличаш в други неприятности.

Изи се опита да се усмихне, но почувства как косъмчетата на тила му настръхват. Макар Джени да не бе изрекла нищо невярно или нищо, за което той самият да не бе мислил, думите ѝ прозвучаха някак... дразнещо. Все едно баща му бе успял да я вербува за негов заместник — вместо него да го държи под око. Което, колкото и добронамерено да беше, го накара да се почувства... *притиснат*.

Джени не иска той да се въвлича в неприятности, добре, много мило. Но поемаше ли тя някога някакви рискове? Какво ще стане, ако един ден Изи реши да отиде на скайдайвинг например? Винаги бе мечтал за това — да лети! Джени пак ли щеше да го разубеждава, или пък щеше да препаше и тя един парашут и да скочи от самолета, хванала го за ръка? Изкуши се да се запита наум как би постъпила Кели в тази ситуация. По-скоро би се притеснявала как ще изглежда косата ѝ на петстотин метра височина, отколкото друго. У нея също имаше подобно на неговото вродено влечение към дивото и неконтролируемото (и саморазрушителното).

— Оценявам загрижеността ти, но... — *как би могъл да го каже деликатно?* — на вечерята с баща ми (и Кели, внимаваше да НЕ добави той) се наслушах на приказките му за всичко, което не правя, както трябва. Ето защо не искам да мисля за тези неща повече.

— Наистина е ужасно критичен към теб, нали? — прехапа отново устни Джени.

— Е, поне никога не ми е посягал или нещо такова — Изи почувства как се размеква и устата му се изкриви в пресилена усмивка, — така че можеше да бъде и по-зле. Наистина, нека да говорим за нещо по-интересно.

— Добре — усмихна се Джени широко и Изи изведнъж осъзна, че не знае дали тя е носила някога шини например. Или дали е имала домашни любимци. Или въображаеми приятели. Прииска му се да съществува начин да спре времето — целият свят да замръзне, освен те двамата. Те просто ще си лежат така заедно. Ще си говорят или пък няма да си говорят, без значение. Просто трябваше да се опознаят по-добре. — И как се вмъкнахте в тунелите? Ако вече не са в употреба, сигурно са били зазидани или заключени?

— Не знам дали ми е позволено да издавам тайните ни — потри брадата си той, сякаш беше дълбоко раздвоен дали да ѝ каже повече, — но вероятно мога да бъда подкупен.

— Подкупен? — набръчка нос Джени и накара луничките си да затанцуват. — Боя се, че нямам никакви пари.

— Това не е проблем — Изи се изправи и се облегна на лакът, докато я гледаше. — Има и други видове подкуп.

Както винаги, мислеше прекалено много. Сигурно страдаше от шизофрения или нещо такова. Опита се да игнорира дискомфорта в стомаха си и просто да се наслаждава на момента. Беше тук, с Джени, чиято коса падаше върху лицето ѝ, докато се навеждаше да го целуне. Не му се говореше повече.

Тя се отдръпна прекалено бързо след целувката им, като че ли усети, че нещо в нея не бе както трябва.

— Дали да не сляза долу и да донеса нещо за пиене? — Джени стана и придържайки подгъва на роклята си, нахлузи червени джапанки.

— Да, добре... — Изи отново се плъосна върху възглавницата ѝ и се усмихна вяло. — Звучи добре.

— Окей — тя го погледна закачливо и за миг той изпита порив да я придърпа обратно при себе си, да ѝ разкаже за снощната вечеря, както и за всяка една откачена мисъл, която бе минала през главата му. Знаеше, че тя щеше да го успокои. Но не беше сигурен, че изобщо ще успее да изрече мислите си на глас. Та той дори не знае какво чувства, как би могъл да говори за това? Ето защо Изи само се усмихна, Джени му се усмихна в отговор и излезе, а той затвори очи и се запита дали възглавницата на Кели мирише по същия начин, който помнеше.

[1] Популярни американски съвременни киноактриси. — Б.р. ↑

Бухалът от „Уейвърли“ знае, че времето не лекува всички рани

Джени заслиза по мраморните стълби към стаята на Кара на първия етаж, а червените джапанки шумно шляпаха върху петите ѝ. Чувстваше се малко объркана от това, което току-що се беше случило между тях с Изи, без да има идея какво точно бе то. За първи път обаче откак се бяха срещнали, нещо сякаш не беше наред. Отначало всичко изглеждаше нормално, а после, съвсем изневиделица, като че ли започнаха да говорят на различни езици — каквото и да се опитваше да каже тя, се възприемаше по съвсем различен начин от Изи. Атмосферата бе станала някак напрегната и Джени изпита облекчение, когато излезе от стаята. Може би просто имаше нужда от една бира? Всъщност тя не обичаше бира — някой изобщо обичаше ли я действително? — но от нея винаги ѝ ставаше по-леко. А точно в момента определено жадуваше да ѝ стане по-леко.

На първия етаж музиката беше прилично силна, за да не привлича вниманието на учителите или други важни индивиди, които случайно може да се окажат наоколо. Нищо общо с прословутото парти на покрива. Очевидно отговорният бухал се стареа да се учи от грешките си. Джени подмина затворената врата на Брет и дочу тиха музика отвътре. Е, поне някой се радваше на уютна интимност с гаджето си.

Точно преди да стигне до вратата на Кара, по главния коридор премина момиче, което Джени със сигурност не беше виждала преди. Косата му, прибрана на висока опашка, беше руса отгоре и черна отдолу — вид, подходящ по-скоро за тротоарите на „Юнион Скуеър“ в Ню Йорк, отколкото за Академия „Уейвърли“. Изглеждаше и по-голямо от тях. Беше облечено в дълга тъмна пола и тясно кожено сако. Хмм. Нова учителка? Или някоя току-що завършила ученичка, която

Меримаунт беше наел, за да надзирава общежитието? Джени усети раздвижване из „Дъмбъртън“ и дочу звук от затръшнати врати — явно и други бяха забелязали непознатата. Кара изскочи като фурия иззад ъгъла, а очите ѝ блестяха.

— Бързо, ела тук — тя дръпна Джени в стаята си и затвори плътно зад нея. — Кой беше това? — Кара сякаш изпитваше удоволствие от неочакваното вълнение. Беше се преоблякла в романтична копринена блуза с висока талия, която повдигаше бюста ѝ, с бухнали дълги и прозрачни ръкави, и квадратна яка, обточена с тънка ивица дантела. Приличаше на Шекспирова героиня. Беше съчетала блузата с готини черни тесни панталони, които обгръщаха плътно бедрата ѝ и леко се разширяваха към прасците. Отдолу се подаваха износените ѝ кубинки „Док Мартенс“. Изглеждаше супер и очевидно се чувстваше по-удобно, отколкото с прилепналата тъмнооранжева рокля. С тези дрехи беше много повече тя.

— Нямам представа — Джени се облегна върху етажерката за книги, претъпкана до пръсване и хоризонтално, и вертикално. Единственото разхвърляно място в иначе безупречно подредената стая. — Прекалено е млада, за да е учител.

— Но защо някой би се разхождал без причина из „Дъмбъртън“? — чудеше се Кара, докато пълзеше по земята, за да напълни две чаши с бира от кега под леглото. — Може би просто е от друго общежитие.

Джени се усмихна и огледа книгите. Беше хубаво да види толкова много книги — повечето момичета тук използваша етажерките си като рафтове за обувки. Сети се за часовете, които бе прекарала в книжарницата „Странд“ в Гринуич Вилидж, четейки заглавие след заглавие с наклонена глава, докато вратът ѝ напълно се схване. Сега разпозна някои от любимите си книги — „Сбогом, Колумб“ на Филип Рот, „Гордост и предразсъдъци“ на Джейн Остин, „Кланица 5“ на Кърт Вонегът, а после видя две цели полици е тънки цветни книжки, изписани е дребен шрифт. Извади една — беше старо издание на комикса „Х-Мен“, 1968 година.

— Боже мой... всичко това комикси ли са?

— Да, аз имам нещо като мания... — изчерви се Кара. — Знам, че е тъпо. Приличам на оня с комиксите от филмчето „Симпсънс“.

— Не! — запротестира Джени и взе екземпляр на „Призрачен свят“, най-любимата ѝ графична новела. Обожаваше невидимото

съчетание на думи и образи. — Не мога да повярвам, че я имаш!

Откъм гардероба внезапно се дочу някакво шумолене, след което вратите му рязко зейнаха и оттам изскочи Хийт Феро, с черен шифонен шал около челото и с порцеланова чаша с бира в ръка. Небрежната му руса коса отчаяно се нуждаеше от подстрижка, а самият той имаше вид на леко замаян, като че ли тъкмо става от сън.

— Мацки, за комикси ли говорите?

— Това моят шал ли е? — Кара посегна към него, но Хийт отскочи назад. Клекна пред етажерката за книги и алчно награби поне двацет комикса.

— Господи, помилуй!!!... Имаш оригинал на „X-Men“?! — той погледна с възторг към двете момичета, а очите му светеха така, все едно току-що се е натъкнал на златна мина. — Не мога да повярвам, че си падаш по комикси!!

— Защо? Защото съм *момиче*? — сложи ръка на бедрото си Кара и вдигна войнствено брадичка. Джени отстъпи крачка назад. Кара ставаше доста страшна, когато се ядоса.

— Не! Защото си *готино* момиче! — Хийт се изправи и протегна дясната си ръка в нехарактерен за него жест на учтивост. Джени си припомни, че когато за първи път беше срещнала Хийт, той не откъсваше поглед от гърдите ѝ, а сега какво? Опитваше се да бъде джентълмен? Чудо невиджано. — Боя се, че досега не сме били официално представени един на друг.

Кара погледна ръката му така отвратено, сякаш той току-що ѝ бе съобщил, че е болен от птичи грип.

— Да, и въпреки липсата на официално представяне, си омотал моя шал около главата си и се криеше в моя гардероб?

Забавно.

Хийт не се обезкуражи. Даже напротив, отношението на Кара го мотивираше все по-силно. Той премести подадената си за поздрав ръка, която неловко увисна във въздуха, и я подпря на етажерката, като че ли такова е било намерението му от самото начало.

— Аз съм Хийт.

— Знам кой си — погледът на Кара би могъл да среже стъкло.

Хийт продължаваше да се прави на разсеян, протегна се и се почеса по корема, което му даде чудесната възможност да повдигне тениската си и да демонстрира релефните си мускули.

— Виждаш ли, работата е там, че всички нови момичета отчаяно ме преследват. Какво да направя, като съм едно от малкото момчета тук, в „Уейвърли“, които си струва да познаваш. В случай, че си падаш по истински мъже, разбира се.

Кара остана мълчалива и Джени усети, че нещо не е наред, макар да не можеше да проумее какво точно. Между Кара и Хийт протичаше особено напрежение, почти като високоволтова електрическа дъга, а Кара изглеждаше така, сякаш иска да го убие на мига. Или да го целуне на мига. Хийт беше лигав, това е вярно, но никога не се държеше агресивно или грубо. И определено беше красив. Въпреки това обаче Кара приличаше на вулкан, готов да изригне.

— Сигурен съм, че все още не си видяла всичко от кампуса. Най-малкото, не си видяла тунелите — Хийт вдигна провокативно вежди към Кара, забравил, че и Джени е в стаята. — Какво ще кажеш за малко спелеология с мен?

— Ти си невероятен... — поклати глава Кара, а устните ѝ леко потрепераха. Джени направи крачка напред, като се чудеше дали да не каже на Хийт да се омиа оттук, преди да е вбесил напълно Кара, която очевидно страдаше от някаква алергия спрямо него. — Ти дори не ме *разпознаваш*, нали?

Хийт остана като гръмнат.

— Да те разпозна? — той затвори комикса, който все още държеше, върна го на рафта и потупа задните джобове на дънките си, като че ли пакетът „Кемъл“ можеше да му помогне в този момент. — Да не би да сме... тъъ... излизали вече?

Джени знаеше, че всичките „интимни моменти“ на Хийт с момичетата са еднакви и еднакво безсмислени.

— Не и в този живот — остро каза Кара. Бузите ѝ пламтяха. Определено беше от хората, които изглеждат красиви в гнева си. Тя пое дълбоко въздух и изпъна рамене. — Семинара по английски с г-ца Дъбински? Първата година в „Уейвърли“? Седях зад теб?

Лицето на Хийт остана озадачено и Кара продължи:

— Кара Уолен? Но не, не, чакай... ти беше измислил специален прякор за мен...

— Искаш да кажеш, че... — Хийт залитна назад и Джени видя, че този път е истински шокиран, а не разиграва поредния си театър. — Ти... ти си *дебелият Kum!*

Той изду бузи невярващо и заприлича на хамстер, а Джени зяпна. Секунди след това се случи нещо изумително красиво и Джени го проследи като на бавен филмов кадър. Кара, чиито очи горяха от ярост и може би доза удовлетворение, взе чашата си с емблема на „Уейвърли“, полупълна с топла бира, и без да се колебае я плисна в красивото лице на Хийт. Сцена, която според Джени може да се види на екран или да се прочете в книга, но не и да се преживее в реалния живот. И ако не виждаше сега пред себе си потресения и прогизнал Хийт Феро, от чието кралско синьо поло „Лакост“ се процеждаха капки бира върху перфектно чистия дървен под, никога нямаше да повярва. От устните ѝ се изтръгна неконтролируем смях.

— Веднъж задник, завинаги задник — Кара се беше вторачила с омраза в Хийт. — Наложил се да напусна училище заради теб и останалите като теб! Накара всички да ми викат *Китъм!* Мислеше се за много умен, много популярен и толкова очарователен, че не ти пукаше ни най-малко за мен и за това, че превърна живота ми в ужасен кошмар!

— Ей! Това не означава, че трябва да изливаш шибаната си бира върху мен! — Хийт отлепи тениската от себе си с жвакащ звук. — Искам да кажа... — Той изглеждаше бесен, но очите му шареха нагоре и надолу по тялото на Кара, сякаш се опитваше да проумее как е възможно това да е същото момиче, което е тормозил. — Извинявай, че съм бил гадняр, окей? Та аз дори не си спомням!

— Е, аз помня! — Кара сви рамене и изведнъж вече не изглеждаше толкова ядосана, а уморена и леко смутена. Хвърли нервен поглед към Джени.

— Има салфетки в банята, Хийт — Джени постави ръце върху бедрата му и го побутна към коридора, все едно му казваше „Изчезвай веднага“. Мисълта за Хийт или някой друг, който би могъл да се държи зле с момиче като Кара, я накара да потръпне. Не разбираше удоволствието, което някои хора изпитваха от това, да се гаврят с другите. Затова и Тинсли си оставаше мистерия за нея.

— Момичета, прецакани сте, нали знаете? — Хийт се насили да се засмее изкуствено, докато отваряше вратата и пристъпваше в коридора. — Ако толкова искахте да ме видите гол, трябваше само да кажете — и той започна да се съблича, но Кара затвори зад него вратата с ритник. Последва миг тишина.

— Мислиш ли ме за луда? — попита тихо Кара, откачи хавлията си от куката на вратата и я хвърли върху локвата бира на пода.

— Шегуваш ли се? — Джени награби шепа салфетки от кутията на бюрото и започна да попива бирените пръски по стената. — Мечтала съм си да постъпя така с Хийт от деня, в който съм тук. Даже малко ме е яд, че ме изпревари. И все пак, ако трябва да сме честни, мисля, че това май го възбуди.

— Гадост — лицето на Кара се сгърчи от отвращение, но после се усмихна. — Ти си супер готина, знаеш ли? — тя въздъхна — Искане ми се да беше дошла в „Уейвърли“... по-рано.

— Е, вече съм тук — Джени нямаше намерение да я притиска с въпроси. Но нима наистина се е наложило да напусне училище, защото всички са се държали зле с нея? Изведнъж собствените ѝ спомени от напускането на „Констънс Билърд“ заради няколко грешки, станали обществено достояние, вече не изглеждаха толкова драматично. Да не говорим, че всички тези „грешки“ се бяха случили малко или много по желание на Джени.

— И слава богу — Кара тръшна книгите на рафта си. — Цяла година се спотайвам и се старая да избягвам сцени като тази преди малко. Но сега май се радвам, че това се случи.

— Никога не съм виждала Хийт да се чувства така неудобно преди, значи ти спечели мача. — Джени погледна надолу към обувките си, защото внезапно си спомни за Изи, който я чакаше горе в стаята. Но не ѝ се искаше да се връща точно сега — при Кара ѝ беше хубаво.

— Сега сигурно ще се наложи да се разкарва цяла нощ без блуза върху себе си.

— Е, всяко нещо на този свят си има цена — Джени отпи голяма глътка от бирата си. — Наистина ли всички тук те тормозеха?

— Не всички — очите на Кара бяха тъжни, — някои се държаха добре. Но повечето просто ме игнорираха тотално. Бог е забранил в „Уейвърли“ да има бухали, които носят размер, по-голям от Х8.

— Аз също щях да се държа добре с теб — каза Джени и в този миг се запита дали казва истината. Със сигурност нямаше да бъде зла, да, но тя се сети за първите си дни в Академията, когато глуповатата Ивон Стивър я развеждаше наоколо и се опитваше да я спечели за джазовия ансамбъл. Момичето беше достатъчно мило, но Джени нямаше търпение да се отърве от него и да се присламчи към звездите,

към Готините Популярни ученици. И откак се бе сприятелила с Брет, Изи, Брендън и другите, не беше се сетила за Ивон нито веднъж.

„Аз съм кучка, помисли си Джени, и аз съм една от тях“.

21

Бухалът от „Уейвърли“ не се страхува от стари спомени

— Е, какво е да делиш стая с момиче, което ти е откраднало гаджето? — попита Бени Кънингам и отвори вратата на „Дъмбъртън“ 303. Запъти се към шкафчето на Джени и набързо прегледа нещата върху него. Отвори порцеланова кутийка с формата на пеперуда и извади висящите обици на Джени без особен интерес, а после взе шишенцето парфюм „Еуфория“ на Келвин Клайн и пръсна малко във въздуха.

Кели завъртя очи от досада и затвори вратата зад себе си. Бени си падаше малко клюкарка — обожаваше детайли за проблемите на всеки, изслушваше ги с интерес и съчувствие, а после даваше по някой абсолютно нежелан и безполезен съвет. Кели си прекарваше чудесно сама горе на покрива, потънала в самосъжаление, и пушеше от ароматните цигари, които пазеше в чекмеджето си само за специални случаи. Харесваше ѝ как лютят на устните и как замайват главата, но заради астмата не си позволяваше да ги пуши често. После обаче Бени се беше домъкнала при нея, със „специална“ цигара, свита за нея от Алън Сейнт Жирар (благодарение на „билковата“ ферма на родителите му във Вермонт). Сега, когато съзнанието ѝ беше свободно и бродеше наоколо с ефирна лекота, Кели почувства как емоциите се надигат в нея и заплашително напират да се излеят през устата ѝ.

— Не е лошо — Кели легна на леглото си и затвори очи. Искаше всички на света да изчезнат. Да бъде сама, просната върху пясъка на тропически плаж, а слънцето да гали голата ѝ кожа. Да слуша шума на разбиващи се вълни, вместо клюкарските брътвежи на Бени Кънингам.

— Нима? — невинно попита Бени и се огледа в огледалото. Беше облечена в цветна блуза с избродирано пъстро колибри на гърдите и къса дънкова пола, взети назаем от гардероба на някакво по-голямо

момиче от втория етаж. Идеално разделената ѝ на път коса беше прибрана в две плитки и Кели заключи, че целта ѝ е била да докара образ на невинно съседско момиче. — Защото не изглежда така.

— Остави ме на мира, по дяволите — Кели се изправи на лакти. С доволство отбеляза, че коланът на дънките дори не допира корема ѝ. — Хората не могат да бъдат откраднати. Това е само един удобен мит, с който всички оправдават проблемите във връзките си.

Бени се обърна, за да разгледа задника си в огледалото и се усмихна на собственото си отражение.

— Моля те, стига... всички видяха как Джени му се нахвърли.

— Това не е вярно.

— Естествено, че е. Преследваше го от ден първи.

— Аз ги помолих да флиртуват един с друг... за да ме измъкнат от неприятностите с Дисциплинарната комисия.

Това с положителност беше едно от най-глупавите неща, които бе правила. Непосредствено преди целуването с Хийт Феро, разбира се. Два пъти.

— И какво от това? Помолила си ги да флиртуват един с друг, а не да се влюбват — Бени взе гланца за устни на Кели и без да пита го нанесе върху устните си в тъмночервен цвят.

Кели поклати глава и осъзна, че казва точно това, което мисли.

— Ти не разбираш. Нищо не може да застане между двама души, ако връзката им е стабилна. — Тя потри очите си с ръце. — Нещата между мен и Изи не бяха наред. И това е всичко.

— О, колко зряло от твоя страна — Бени очевидно не беше впечатлена.

Кели въздъхна. Беше ѝ коствало много да стигне до тази истина. Толкова дълго беше ядосана на Джени. Беше най-лесно да обвинява циците на Джени или пък сладкия ѝ характер, но сега всичко това вече ѝ изглеждаше глупаво. Ако Изи беше влюбен в Кели, никой на света не би могъл да го откъсне от нея. И точно това ѝ беше най-трудно да приеме.

— Няма значение. Трудно е — тя почувства, че сълзите ѝ напират. — Той ми липсва.

— Ооо, миличка — Бени се обърна към нея. — Искаш ли прегръдка?

— Някой друг път — Кели се отдръпна от нея и отиде до прозореца. Бени наистина я изнервяше. Нуждаеше се от нови приятели. — Защо не слезеш долу? Ще дойда след минута.

— Имаш нужда от още душевно самопречистване?

— Майната ти — почти през смях каза Кели. Бени твърде често изпитваше затруднения да остане сериозна, особено след като се е напушила. — Искам да си сменя обувките.

— Ще ти запазя малко бира — изчурулика Бени и трясна вратата зад себе си.

Кели се намръщи — това беше един от *онези* дни. И разговорите за Изи, нито пък мислите за него, не правеха тези дни по-лесни. Стараеше се да го забрави, наистина. Но след вечерята в петък; след начина, по който Изи я бе гледал в очите, тя не спираше да се надява, че може би им предстои втори шанс. Ето, после и съобщението му... съвсем я беше убедило, че не си въобразява и че може би Изи също се разкъсва от вътрешни колебания.

Не знаеше дали иска да го види или не. Всичко това беше прекалено нелепо.

Но знаеше, че обувките вече ужасно ѝ убиват и че никой не би изпитал и грам щастие, докато е с отекли крака. Тя стана, приближи се тромаво до гардероба и отвори вратата.

— Ааааааааа! — Кели изпищя и отскочи назад, когато отвътре блесна светлина. *Какво, мамка му, беше това?*

В дъното на гардероба, скупчен върху кутии с обувки, между дрехи, паднали от закачалките си и до торбата ѝ с мръсно пране, имаше човек. Човек с жълта пластмасова каска и ослепяващ фенер, закрепен отпред. *Изи Уоли.*

— Изи! — тя едва си пое дъх. — Какво, по дяволите, правиш тук? — Умът ѝ бързо прехвърли нещата, които си бяха говорили с Бени. Като че ли нямаше от какво да се срамува, но въпреки това се изчерви. Ушите на Изи стърчаха леко изпод каската.

— Крия се — прошепна той. Така свит на пода и с тази каска, смешно кацнала върху главата му, приличаше на малко дете. На петгодишно момченце, което тъкмо е открило най-идеалното място за игра на криеница и чака търпеливо някой да го намери.

Е, разхвърляният ѝ гардероб не беше точно самотният плаж, за който Кели бе мечтала, но изведнъж вече нямаше друго място на света,

на което тя искаше да бъде, освен там, на дъното му, заедно с Изи Уолш. Тя събу високите си златисти сандали и стъпи боса в гардероба, с леко треперещи колене. Затвори вратите зад себе си и се изкикоти. Изи разбута някакви дрехи настрани, полагайки усилия да ѝ разчисти място за сядане. Тя се настани до него.

— Такъв си смешник — каза Кели, докато Изи правеше с пръсти сянка на птица върху затворената врата на гардероба под светлината на фенера. Тя се засмя; дълбок, искрен смях от дъното на душата ѝ. Пет секунди с Изи, и вече беше безметежно щастлива. Както преди. Изи подуши въздуха и отбеляза:

— Тук мирише на молци.

Кели прикри очите си с ръка.

— Можеш ли да изключиш това? След малко ще ослепея.

Изи се помота с каската около минута, преди да потънат рязко в тъмнина. Стана някак по-тихо, сякаш мракът беше потушил и шумовете заедно със светлината. Кели спря да чува дори и музиката от партито долу — само звука от собственото си дишане. И това на Изи.

— Здравсти — каза той.

— Здравсти — прошепна Кели. После се засмя и той ѝ отвърна със същото. Беше толкова абсурдно. Кели почувства, че подгъвят на някаква рокля гъделичка челото ѝ и се разсмя още повече. Пожела си времето да спре и да остане завинаги с Изи в гардероба. Само те двамата и никой друг. Беше съвършено — така, както е. После се целунаха и стана още по-съвършено.

OwlNet Instant Message Inbox

BennyCunningham: Къде, по дяволите, ни отиде купонът?

RyanReynolds: Мислехме, че идва учител. Лон и аз сме под леглото на някаква луда мацка и чакаме да бъдем спасени.

BennyCunningham: Колко уютно... можеш ли да направиш снимка?

RyanReynolds: Може би по-късно, ако се присъединиш към нас.

BennyCunningham: Отговорният бухал никога не изоставя бухалите, с които дружи.

RyanReynolds: Алилуя!

Бухалът от „Уейвърли“ много държи на хигиената

Когато се разнесе слухът за вероятно присъствие на непознат учител в „Дъмбъртън“, Тинсли тъкмо се канеше да отиде и да благодари отново на Брендън и Джулиън за приятната вечер. Беше така вълнуващо да излезе на изискана вечеря, докато останалите смотаняци висят в общата стая и зяпат за стотен път „Приятели“! Сега усещаше, че е постигнала едновременно няколко неща: Меримаунт ѝ беше благодарен, задето премълча смуцаващата история с домашния арест и вече го държеше по-здравео отпреди; порадва се на страхотен флирт с Джулиън, а да флиртува със скучния стар баща на Брендън ѝ беше още по-забавно; и накрая, яде най-разкошния крем брюле в цял горен Ню Йорк. Не беше никак зле като за импровизация в последната минута.

Джулиън и Брендън стояха в коридора на първия етаж, облепени на вратата на банята и стискаха по една порцеланова чаша „Уейвърли“ в ръка, като едни истински и предани бухали. Изглеждаха някак готино един до друг — спретнатият и стегнат в пряк и преносен смисъл Брендън, с идеално подстриганата си и гелосана коса, облечен в пуловер „Армани“ върху закопчана догоре риза, и високият Джулиън, с някаква свлечена ски шапка на главата, под която стърчаха кичури от русолявата му дълга коса. Носеше тениска, навлечена върху памучна блуза с дълъг ръкав, и чифт тъмнокафяви панталони с ръб, очевидно не негови. Бяха странна двойка, досущ Бен Стилър и Оуен Нилсън в „Старски и Хъч“.^[1]

Тинсли се насочи по коридора към тях, а токчетата ѝ затракаха по полирания мрамор. Двете момчета погледнаха към нея. Тя беше наясно от самото начало, че Брендън я презира. Сега обаче той я гледаше с онзи блеснал взор, с който я гледаха влюбените в нея момчета. Оценяваше това, но просто не беше неин тип. Брендън беше

твърде суховат за вкуса ѝ и вероятно на двайсет и шест щеше да е жертва на сърдечен удар, предизвикан от стрес. Колкото до Джулиън... определено беше напреднала в мисията си да го накара да се влюби в нея. Беше ѝ приятно. Даже прекалено приятно.

Телефонът на Тинсли започна да вибрира, точно когато махна за „здрости“ на момчетата. Отвори капака му и видя съобщение от Хийт: „Внимание! Учител!“. *Мамка му.*

— Някой идва, по-добре се скрийте, момчета! — Тинсли пробяга останалата част от коридора и бутна вратата на банята, а Брендън и Джулиън я последваха.

— Уау, благодаря ти, че се погрижи за нас, Кармайкъл — Брендън явно нямаше намерение да се отърве от язвителността си. Добре. Тя обичаше конфликтите, така нещата бяха по-интересни. Наричайки я само с фамилното ѝ име, той сигурно правеше неубедителен опит да си внуши, че я възприема само като приятел. Ха! Как ли пък не. Тинсли му изпрати въздушна целувка.

— Допуснах, че ще ви е интересно да разгледате това място отвътре. — Баните в „Дъмбъртън“ бяха изненадващо широки и наскоро реновирани, съответно много по-модерни от останалата част на общежитието. Три стилни плота от тъмен дъб с три мивки отгоре, дълга стена с огледала, а зад ъгъла — три душкабини.

— Толкова е чисто тук — отбеляза Джулиън, докато очите му шареха върху полиците над мивките, където момичетата държах тоалетните си принадлежности. Тинсли не спомена, че обикновено съвсем не е така чисто. Просто днес, поради липса на по-съществени занимания, момичетата бяха решили да подредят рафтчетата си, да почистят следите от паста за зъби, да разкарат омазаните с грим памучни тампони и да наредят продуктите си за лице в спретнати редички. — Ей, тук има страшно много шишета и туби! — Джулиън се пресегна и взе от един рафт шише с ментов почистващ лосион и още едно, с маслинов тоник за лице. — За какво са тези?

— За почистване и за тонизиране на лицето — Брендън докосна шишето с тоника. — Това е много добро.

Тинсли се изкикоти. Брендън понякога не беше в услуга на себе си. Известно ѝ беше, че той е чувствителна душа и така нататък, но все пак беше странно да знае повече от нея за грижите за кожата.

— Това е мое. Остави го обратно, моля те!

Джулиън отдръпна шишенцето от нея.

— Няма начин. Смятам да изпробвам тази магическа смес. — Той отвъртя капачката на тоника и изсипа малко в дланта си, а после го плисна на бузата си и го разнесе като афтършейв. — Изглеждам ли различно? Красив ли съм сега?

— Не — отвърна Брендън в мига, в който Тинсли произнесе „Да“.

Брендън завъртя отегчено очи.

— Няма как да имаш нежната кожа на Тинсли, нали знаеш...

Нежната ми кожа! Сега беше ред на Тинсли да завърти отегчено очи. Опитът на Брендън за флирт излезе по-скоро като тъп опит за подмазване и това далеч не беше възбуждащо. По-добре да се придържа към сарказма си.

— Какво е това? — Джулиън надникна зад ъгъла, където бяха скрити душкабините. Те бяха покрити с красиви небесносини плочки в средиземноморски стил, дарени от семейството на Сейдж Франсис, което притежаваше фабрика за керамика в западен Масачузетс. Плочките в момента просто блестяха от чистота, защото в събота почистващият екип беше свършил работата си. За тях нямаше домашен арест. Джулиън отметна бялата найлонова завеса и тихо подсвирна.

— Уау! Нашите душеве за последно са били модернизирани през 1945-та, а тук е като спа салон! — ревниво изкоментира Брендън, а Джулиън влезе в едната кабина.

— Значи тук се случва всичко, а? — попита с глуповата усмивка на лицето той, все едно многократно си беше представял тълпи от голи момичета, които се къпят на същото това място всеки ден.

— Аз винаги използвам точно тази — и Тинсли влезе при него.

— О! И как е? — вдигна вежди Джулиън.

Тинсли сви рамене и качи крака си на вградената в стената поставка за сапун.

— Ами, много е удобна за бръснене на крака.

— Мамка му — поклати глава Джулиън, — права си. Това си е наистина удобство. Де да имахме и ние такава.

Тинсли се засмя и погледна към главата му, която почти допираше душа. Толкова е висок!

— Защо си с шапка? — попита тя.

— Всъщност това е подхранваща терапия с горещо масло за фоликулите на косата ми, която само прилича на шапка — Джулиън се престори, че втрива сапун в тялото си.

Тинсли се забавляваше с него. Докато Джулиън въртеше главата си под душа, отмивайки въображаем шампоан, тя се пресегна зад него и завъртя крана. Той обаче бе предусетил намерението ѝ, защото в момента, в който ръката ѝ се отдръпна, той обви тялото ѝ с ръце и я завъртя пред себе си като щит. Тинсли се озова с лице под студената вода. Изпищя и понечи да се отскубне, но ръцете на Джулиън я държаха здраво. Водата беше вледеняваща! Най-накрая тя успя да се пресегне отново и да спре крана.

— Ти, задник такъв! — обърна се Тинсли с лице към него, а тялото и косата ѝ бяха напълно прогизнали от водата. Вратата на баните се затръшна. Сигурно Брендън беше излязъл.

— Винаги ли ви се стопля така бавно водата? — устните на Джулиън се извиха, сякаш полагаше усилия да не се засмее. — Може би трябва да повикате водопроводчик — той отстъпи назад и се облегна на стената с възхитен поглед.

Тинсли го гледаше разярено. Прецизно стилизираният обем на косата ѝ сега се свличаше на слепнали кичури около лицето, а роклята ѝ — роклята на Кара — която бе хубава и сексапилна до преди минута, бе залепнала около тялото ѝ като мокра розова салфетка. Докато Джулиън бе успял да остане почти напълно сух. *Но не за дълго.*

— Мислиш, че е смешно? — попита Тинсли и стисна зъби, за да остане сериозна. — Мислиш се за много умен? — после тя пристъпи към него, обви го с мокри ръце, притисна влажното си лице към гърдите му и започна да се отрива в дрехите му, за да изсуши косата си. Испита силна тръпка от близостта им — нещо като боричкане между деца, които се чувстват превъзбудени, но не знаят защо. Кое то, за нещастие, отново ѝ напомни, че Джулиън все още беше нещо подобно на дете. Беше новак, така че трябваше да е на... колко? *Четиринайсет?* Или може би петнайсет. Тинсли потръпна, но този път не заради студената вода. Исусе. Новак. Това щеше да рече, че е в класа на г-н ДеУит по древна и средновековна история на света — единственият час, който караше Тинсли да обмисля възможността да си забие химикал в окото, само и само да се освободи. Новаците в училищните мъжки отбори бяха принуждавани да вършат

всевъзможни глупави неща, като да носят розово бельо или жартиери под екипите си; да се срещат веднъж седмично със съветниците си, за да обсъждат „стратегииите си за успех“, както Меримаунт държеше да ги наричат, а в кафенето на по-големите ученици им беше позволено да ги пререждат. Или ако не позволено, то поне така беше прието.

[1] Американска екшън комедия, 2004. — Б.р. ↑

Бухалът от „Уейвърли“ не съди за някого само по обувките му

Гледката на Тинсли и Джулиън, които се лигавеха безобразно, беше достатъчно непоносима за Брендън, но борбата им под душа или състезанието по мокри фланелки, или каквото там правеха, го бе извадила окончателно от равновесие. Брендън стремително напусна женските бани, вбесен на себе си заради това, че за пореден път е преценил погрешно нечий характер. Какво толкова имаше около Тинсли, та всички с такова желание преглъщаха недостатъците ѝ? Само красотата ѝ? В „Уейвърли“ имаше изобилие от момичета, които бяха по-красиви от нея. Е, може би не чак изобилие, но няколко. Най-малкото, Кели. Но единствено Тинсли се радваше на безчет отдадени последователи. Новачките бленуваха да са като нея и дори учителите — не само лигавият Далтън — изглеждаха очаровани от нея. Защо? Заради смахнатите ѝ виолетови очи, които проникваха като рентген в мозъците на хората? Може би беше мутант. Откаченият му, побъркан по комикси съквартирант със сигурност вярваше, че Тинсли притежава най-малкото свръхумения в секса.

— Ей! — извика стреснато Брендън и едва не се препъна в собствените си крака, когато му се наложи да спре внезапно. Пред него стоеше красива млада жена в черно кожено сако и тясна сива вълнена пола, която покриваше върховете на сабото ѝ. Очила с котешка извивка бяха кацнали сексапилно на върха на носа ѝ и тя гледаше иронично към Брендън над тях. *По дяволите.*

— Аз просто... ами... аз...

— Използвахте банята? — лицето на момичето се разведри от широка усмивка. При по-близка инспекция стана пределно ясно, че това не е учител, както първоначално Брендън беше заподозрял, а тийнейджърка. Лицето ѝ беше прекалено младолично, а в горната част

на дясното си ухо имаше пиърсинг със сребърна халкичка. Чертите на лицето ѝ бяха много силно изразени — леко дълъг нос и драматични скули, които камерите обикновено обичат. Брендън се запита наум дали пък не я беше виждал в реклама на очила „Гучи“, тъй като физиономията ѝ му се струваше смътно позната. — Това не е престъпление, нали знаете?

— Значи... — Брендън се опита да възвърне самообладанието си, — мога да допусна, че не сте преподавател в „Уейвърли“?

— Загряваш, Айнщайн — тя тръсна леко глава и Брендън видя, че русата ѝ коса беше черна от долната си страна. Човек лесно би си я представил като вокал на женска поп банда. Яко. Черното ѝ кожено сабо не беше точно негов тип (прекалено грубо), но с него тя изглеждаше като пънк-рок-хипи лошо момиче. Или просто така му влияеха тези пронизващи тъмнокафяви очи, които го бяха взели на прицел. Това със сигурност не беше Бухал от „Уейвърли“. Той прочисти гърло и попита:

— Защо си тук?

Момичето стисна устни. Имаше малка бенка на сантиметри под външния ъгъл на лявото си око. Налудничаво, но Брендън не можеше да откъсне очи от нея. Бенката му действаше като магнит.

— Търся някого... — тя сви рамене. — Случайно да познаваш, ъъм, Джеремая Мортимър? — лека руменина плъзна по бузите ѝ.

Интересно. Джеремая дори не учеше в това училище, а фенките му го преследваха чак тук? Само почакайте, докато Брет разбере. Според слуховете, Джеремая беше отсвирил всички партита в „Св. Луций“, за да се промъкне в „Дъмбъртън“ при Брет, а тя едва ли имаше намерение да го дели с когото и да било друг. Не и с някой, който изглежда толкова готино.

— Чух, че е тук някъде, но... ами... не съм го виждал. — Кое то си беше вярно. В друг случай Брендън щеше да е съкрушен, че тя разпитва за разни други момчета, но сега беше сигурен, че усеща несъмнения ѝ флирт с него. Облегна се на стената с цвят на праскова и се загледа във влажното петно върху напуканата боя на тавана. От банята се дочуха смехове, но Брендън ги игнорира.

— В „Св. Луций“ ли учиш?

Момичето кимна и погледна към празния коридор. Потропа с дългите си нелакирани нокти върху рамката на вратата от тъмно дърво.

— Всичките ви партита ли са така диви и откачени?

— Не, понякога са отегчителни — Брендън се усмихна със стиснати устни и прекара език по зъбите си отвътре. За всеки случай — да не би да не флиртува с него, ами просто да е парализирана от парче спанак между зъбите му. Щом се увери, че е в безопасност, се усмихна широко.

— Аз съм Брендън, между другото.

— Аз съм Елизабет — тъмните ѝ очи отвърнаха на подканващия му поглед.

— Кучето ми се казва така — изтърси Брендън, преди да осъзнае, че това надали е най-удачното начало на разговора. Но думите просто му се изплъзнаха, а и неговият лабрадор действително му липсваше. Това куче беше едва ли не единственото, което правеше престоя му вкъщи за Коледната и останалите ваканции що-годе поносим. Иначе едва ли би се сетил да го каже, но влажните кафяви очи на момичето Елизабет всъщност му напомняха на очите на кучето Елизабет. В положителен смисъл, разбира се.

Боже, беше такова дърво...

— Наистина ли? — Елизабет се засмя звучно и мелодично като първите ноти, оживели изпод струните на цигулката му. *Разкарай поезията, Брендън. Концентрирай се. Не прави повече такива глупави грешки, ако имаш намерение да флиртуваш.* — Нали не е пудел или нещо подобно? Не искам някое от тези натруфени кученца да създава погрешни впечатления за името ми.

— Не, лабрадор е и изглежда доста внушително, докато къса на парчета неделния вестник.

Брендън проследи очаровано как Елизабет плъзва кичур руса коса зад ухото си и връща очилата на мястото им, всичко това само с едно плавно движение. Имаше нещо много секси в момичетата, които носеха очила със самочувствие.

— Никакви натруфени кученца. Всъщност веднъж дори я видях как насмита родезийския риджбек^[1] на съседите.

Елизабет се престори, че обмисля отговора, докато почесва врата си с дясната ръка. Ръкавът на сакото ѝ се плъзна нагоре и разкри полуразплетена бяла моряшка гривна от онези, които могат да се купят от всеки магазин за сувенири в Кейп Код.

— Добре, така съм съгласна — тя премести тежестта на тялото си от единия на другия крак и се заигра с ципа на самото си. — Е, започваме ли купона?

Брендън се загледа в нея за миг, докато ръката ѝ беше върху ципа. За какво говори тя? За... може би ще свали дрехите си? Що за момиче беше това? Той почти остана без дъх. Но после Елизабет забеляза погледа му и го промуши с пръст в стомаха.

— Нямах предвид *това*, ти, лошо момче! — Очите ѝ проблеснаха. — Исках да кажа, няма ли да събудим всички останали вече, та да започне най-сетне купонът. — И тя незабавно се отправи към първата най-близка стая, намигна към Брендън и почука силно. Минута по-късно срамежливо на вид русоляво момиче отвори вратата и надникна.

— Вие информирани ли сте, че тук ще има парти? — попита настойчиво Елизабет със строг и властен глас. Брендън наблюдаваше профила ѝ отдалече.

— Тъъ, не... не! — изломоти момичето, макар че беше облечено като за парти — в червена минипола с плисета отпред (това полата на Кели ли беше?) и черен топ с надпис от камъчета „Освободете Уинона“ (определено не на Кели). — Ннне знам нищо за никакво парти!

— Добре... — Елизабет постави двете си ръце на кръста, — но защо, по дяволите? — Тя избухна в смях и Брендън, който просто не успя да се въздържи след етюда ѝ, се присъедини към нея. От Елизабет бликаше толкова много енергия! Момичето с Уинона Райдър върху тениската ги погледа известно време и после сложи ръка върху сърцето си.

— Боже мили, ще ми докарате инфаркт! — тя бързо се шмугна в стаята и отново се появи, с чашата си „Уейвърли“ в ръка. — Бирата ми свърши преди десет минути и вече умирах тук от жажда.

С чувство на пълна лекота — нещо, което не беше усещал отдавна — Брендън ги поведе надолу по коридора, като чукаше наред по вратите. Изплашиха всички, които се криеха вътре, преди да ги измъкнат за купона. Двамата с Елизабет се заизкачваха към втория етаж. Докато маратонките му „Адидас“ скърцаха по мраморните стълби, Брендън погледна към момичето, което тракаше до него с грубото си сабо, и се зачуди къде, по дяволите, е било то през целия му живот досега?

[\[1\]](#) Африканска порода кучета, използвана за лов на лъвовете. —
Б.р. [↑](#)

Бухалът от „Уейвърли“ знае, че където има искра, пламва огън

Веднага след като Тинсли се изнесе от стаята, Брет и Джеремай се заеха да навакват пропуснатото. Брет беше жадувала това цял ден, както жадуваше бисквитките с фъстъчено масло всеки понеделник. Всичко се бе наредило повече от чудесно — сега имаше Джеремай тук, само за себе си, вместо да го дели с тълпите обожатели в „Св. Дуций“. Не спираше да мисли колко мило е от негова страна, че предпочете да дойде при нея в „Дъмбъртън“, вместо да се напива на безкрайните партита в чест на победата, каквито щеше да има навсякъде в кампуса им. Партита фактически в негова чест, тъй като той беше този, заради когото спечелиха.

Но Джеремай беше тук. В леглото ѝ. Облечен единствено в боксерки „Геп“ на булдогчета. Из въздуха се носеха звуците на любимата ѝ музика и уханието на сандалово дърво от ароматните пръчици, които беше запалила.

— Боли ли те? — попита тя, когато постави ръка на рамото му. Двата лежах обрънати един към друг под дебелата пухена завивка, главата на Брет отпусната върху лявата ръка на Джеремай. Тя малко се срамуваше, защото беше само по черен сутиен без презрамки и ниско изрязани бикини — каква е разликата с бански? — а Джеремай виждаше тялото ѝ не за първи път. Само че сега нещата бяха различни — сега усещаше, че е готова за повече.

— Навсякъде ме боли, бейби — той се опита да скрие гримасата си.

— Тук? — Брет бавно прокара ръка върху гърдите му, точно над буквите от боя „Смажи ги!“.

— Хммм... така май болката отшумява — прокашля се шеговито Джеремай. Очите му имаха онова замечтано изражение, което

добиваше винаги, когато е възбуден, и което Брет обичаше. Караше я да се чувства най-всесилната и най-привлекателната на цялата планета. Надяваше се това да не е знак, че някой ден ще се превърне в доминираща кучка. Но когато Джеремая се наведе и я целуна, мислите на Брет тозчас се изпариха. За първи път се чувстваше толкова отпусната, толкова спокойна. Толкова готова.

— Колко удара понесе днес?

Джеремая проследи тромаво с големите си пръсти златните обички върху извивката на лявото ѝ ухо и изстена:

— Около петдесет.

— Нека са петдесет и един — смело дръпна ластика на боксерките му тя и го придърпа по-близо до себе си. — Заклучи вратата, нали?

— Мисля, че да — отвърна той и целуна шията ѝ. Ръката му се плъзна надолу, към долната част на гърба ѝ. Дишаше учестено.

— Виж, има нещо, което... ммм... исках да ти кажа — на Брет ѝ беше страшно трудно да мисли за друго в момента, освен за невероятното усещане от устните на Джеремая върху кожата си. Все едно беше пияна, без да е пила нито глътка.

— Добре — отвърна Джеремая и продължи да я целува по рамото. Наложил се Брет да го отблъсне нежно, за да успее да формулира поне едно смислено изречение. А това изречение беше важно.

— Нали помниш, преди време ти бях казала, че съм... ами... че съм спала с едно момче от Швейцария? И че тогава ми е било за първи път?

— Как да го забравя? — Джеремая отпусна глава на възглавницата и се вгледа в очите на Брет. Играеше си със златната верижка около врата ѝ, която изглеждала миниатюрна в огромните му ръце.

— Ами... то... това не е вярно — преглътна мъчително тя.

— О... — Джеремая спря да си играе с верижката и тя падна върху голата ѝ кожа. — Хм... въъ... няма проблем, ако си била и с друг. Няма значение какво си правила преди. Аз съм окей. — Той нежно целуна върха на носа ѝ.

— Не, Джеремая, не това имах предвид — Брет чу, че някакви хора тичат из коридорите. Какво ставаше там? — Всъщност нищо не

се случи с онова момче. Или с което и да е друго.

— Искаш да кажеш...

— Когато ми сподели, че не си го правил досега, трябваше и аз да ти призная истината за себе си. Да ти призная, че и аз не съм го правила — тя сбърчи нос. — Извинявай, че не бях искрена с теб.

Джеремая остана мълчалив няколко секунди и отначало Брет помисли, че се е ядосал. Но после той я докосна по брадичката и се усмихна. Леко кривите му долни зъби правеха усмивката му неустоима.

— Не ме е грижа. Сега сме само ти и аз, нали?

— Да! — каза Брет с дълбока въздишка на облекчение, изненадана от собствената си нервност. Естествено, че Джеремая щеше да я разбере. Той винаги я разбираше. Наплив от емоции нахлу в нея и почти я просълзи, но тя примигна и се овладя. Наистина го... обичаше? Всичко изглеждаше толкова на място. Толкова перфектно.

— Много си красива, споменава ли съм го скоро? — прошепна Джеремая и прокара длан по ръката на Брет, с което изпрати тръпка чак до краката ѝ. За миг тя се почувства така, сякаш отново е на терена за хокей на трева и секунди я делят от съдбоносния удар — адреналинът препуска из вените ѝ, подсилва всичките ѝ сетива и я кара да възприема много по-интензивно мекотата на игрището под краката си, синевата на небето и шумът на възбудената публика. Сърцето ѝ щеше да изскочи.

— Мисля, че... — тя грабна ръката му и я постави върху сърцето си. Глупав жест, но искаше той да усети ударите му, — мисля, че съм готова. Наистина, истински готова.

Точно в този момент последва силно и рязко почукване на вратата.

— Отворете! — извика женски глас. Сърцето на Брет почти напусна тялото ѝ. Двата с Джеремая скочиха от леглото.

— Под леглото — изсъска Брет. — Или не, в гардероба!

Джеремая се завтече към гардероба, спъна се в килимчето на Брет и шумно се стовари върху стола на Тинсли, който се изтърколи до средата на дървения под.

— Мамка му! — извика той, а силният му бостънски акцент прокълтя из цялата стая. А най-вероятно и из целия коридор.

Вратата на стаята широко се отвори и Брет поиска да умре. Това беше краят, нали? Щяха да я *изключат*. Но после някой изрече:

— Джеремая?

На прага стоеше момиче, което Брет не беше виждала никога досега, и това момиче изглеждаше сепнато от нещо. *Ъъъ, моля, какво? Тя изглежда изненадано?* А какво да кажем за Брет, легнала полугола под завивките, на косъм от най-важното събитие в живота си, само за да бъде прекъсната от някаква руса мацка със супер тренди очила, която, както изглежда, на всичкото отгоре познава *нейното* гадже? Какво ставаше тук?

— Елизабет! Ъъъъ... какво правиш тук? — Джеремая вдигна стола и потри лявото си коляно.

Елизабет?!

Момичето погледна набързо към Брет, сякаш я преценяваше, а Брет решително отвърна на погледа ѝ, завита до брадичката. Това си беше нейната стая, по дяволите, и нямаше да позволи някаква си фенка от „Св. Луций“ да преследва Джеремая, а после и да я оглежда като лабораторен обект. Момичето отново се обърна към Джеремая, в очевидно смущение — или пък раздразнение? — от факта, че го сварва полугол.

— Двамата с Брендън просто искахме да... върнем партито към живот.

За първи път Брет забеляза, че зад това момиче е застанал Брендън Бюканън, с почервенели страни. Правеше му чест, че поне изглежда притеснен, задето нарушава уединението на хора, които явно имат нужда от уединение.

— Хей, Брет — Брендън намести яката на ризата си, а Брет го стрелна яростно с очи.

— Ние с Брет... тъкмо идвахме — измърмори Джеремая.

Да, точно така. Тъкмо идвахме без дрехи. Той погледна към Брет и сви извинително рамене, а на нея ѝ се прииска да си заскубе косата. Това просто не беше честно!

— Елизабет, това е, ъъ... ааа... (*само да си посмял да забравиш името ми!*, изруга наум Брет)... Брет. Брет... това е... моята приятелка Елизабет.

Двете момичета неловко се спогледаха. Сигурно защото самият Джеремая излъчваше нервност, ситуацията изведнъж доби

подозрителен оттенък. А Брет дори не беше ревнива като Кели например! Тя се усмихна вяло към Елизабет, чиято усмивка в отговор също едва се забелязваше. Но защо изобщо беше тук, след като е от „Св. Луций“? Няма ли достатъчно купони там в момента? И каква, по дяволите, е тази приятелка, която изглежда толкова потресена, че вижда Джеремайя в леглото на гаджето си? Или която нахлува в стаята ѝ по този начин? И защо косата ѝ беше в два цвята, като скункс?

Брендън заговори първи:

— Може би е по-добре да излезем. Нека ви оставим да се... пригответе — той постави ръката си върху Елизабет, почти покровителствено.

Откъде пък *Брендън* я познава тъй добре?

— Да, разбира се... — промълви тихо Елизабет, — ще се видим после.

— Доскоро — каза Джеремайя и вдигна ризата си от земята, когато Елизабет и Брендън изчезнаха в коридора.

Брет не знаеше какво да мисли. Или какво да чувства. Отхвърли тежката завивка, внезапно обляна от горещина. Великолепната рокля, която беше взела от Рифат, лежеше на зелена купчинка на пода, но Брет просто не беше в настроение да я облече отново.

— Това беше нелепо — каза тя на Джеремайя, наблюдавайки лицето му за реакция.

— Съжалявам, че ни прекъснаха — закопча той ризата си и застана до нея, — но ще имаме и друга възможност. — Взе дънките си от пода.

Друга възможност? Да, настроението се беше скапало тотално, но не трябваше ли Джеремайя да е нетърпелив да го върне? Имаха още много време, защо той не искаше да... ами, да продължат? Брет действително бе охладила страстите си, но все пак... щеше да бъде добре, ако Джеремайя поне се беше опитал. Отдолу се чуваше музика.

Брет с горчивина извади чифт широки дънки от гардероба си и ги нахлузи. Докато ровеше за блуза, погледна през рамо към Джеремайя и срещна погледа му.

— Какво? — попита тя, малко ядосано. Свали едно черно поло без ръкав от закачалката.

— Нищо — поклати глава Джеремайя, — просто си секси така, само по сутиен.

Бостънският му акцент накара Брет да се усмихне за първи път, откакто ги бяха прекъснали. И все пак. Докато обличаше полото през главата си, тя не спираше да се чуди какво остана премълчано.

Бухалът от „Уейвърли“ е достатъчно умен, за да не споделя интимни детайли

Изи седеше в дъното на гардероба на Кели и се наслаждаваше на познатия вкус на целувките ѝ — комбинация от сладки цигари, ванилово червило, и... Това марихуана ли е? Странно. Кели мразеше тревата. Всеки път, в който хванеше Изи, че е пушил, се ядосваше много, а това се случваше всъщност доста често, тъй като Изи делеше стая с Алън Сейнт Жирар, чиито хипи родители практически отглеждаха марихуаната си вкъщи. Кели му казваше, че вони и отказваше да го целува, но Изи знаеше, че тя мрази най-вече ефекта от тревата върху него — затваряше се в себе си и странеше от нея. Тогава Кели започваше да го разпитва за какво си мисли, сякаш не можеше да понесе идеята, че някъде съществува място, до което няма достъп. И това винаги го бе влудявало.

Добре, но защо сега беше тук, с нейния език в устата си? „Джени“, помисли си той. Тя трябваше да се върне всеки момент с бирата. Ами ако влезе в същата тази секунда? Стомахът му се сви, все едно беше на скоростно влакче и точно преди спускане от най-високото осъзнава, че коланът му е разкопчан. Изи се отдръпна, а съзнанието му блуждаеше. Нещо го погъделичка по ухото. В тъмнината Кели прошепна:

— За какво си мислиш?

— Мисля, че трябва да се махаме оттук — измърмори той. Опипа около себе си в мрака, за да намери дръжката на вратата, най-после я откри и я натисна. В гардероба нахлу светлина. Кели се беше свила долу и изглеждаше не по-малко объркана от него. — Ние трябва... сигурно трябва вече да слезем долу. Хората ще се чудят...

— Да, хайде, наистина ще стане подозрително — Кели се изправи първа и протегна дългото си тънко тяло. Късите ѝ опашници

подскачаха при всяко движение. — Защо не слезеш преди мен? Аз така или инак трябва да си намеря обувки.

Изи пое дълбоко и продължително въздух, преди да се надигне.

— Окей, ще се видим после — каза той и излезе от стаята. Всяка стъпка надолу по стълбите отекуваше в ума му като „задник“, „задник“, „задник“... Нима наистина се бе целувал с Кели преди малко? Последните няколко месеца от връзката им бяха кошмарни. Тя го беше дразнила непрекъснато; бе го докарвала до чувството, че ще експлодира. Изи се опита да си припомни определени моменти от кавгите им, но по някаква причина не успя. Единственият му спомен за нея, изглежда, беше как тя се смее на снощната вечеря с баща му и го защитава. Или как се плъзга надолу до него в тъмния гардероб.

Какво му ставаше? Наистина ли бе направил грешка, като скъса с Кели или просто в момента я виждаше през розови очила? Обречен е да бъде от онези нещастници, които искат само момичетата, недостъпни за тях? По дяволите! И после, Джени. Трябваше да говори с нея, наистина, но при положение, че не успява да проумее какво чувства, какво се предполага да ѝ каже? Не искаше да я наранява... но и не искаше да я губи. Толкова ли е лошо да си влюбен в две момичета едновременно? А изобщо възможно ли е?

— Хей! — Джени тъкмо излизаше от една от стаите, с по една порцеланова чаша във всяка ръка. Лицето ѝ се озари, когато го зърна. — Извинявай, че така се забавих! Имаше някаква фалшива тревога и всички се изпокрихме.

Изпокрихме се. Да. В тъмни гардероби.

— Няма проблем, благодаря ти — той пое едната чаша от ръката ѝ и отпи, — ммммм, топла бира.

Перфектно. Точно това заслужаваше в този момент.

Джени беше толкова доверчива! Ако само преди няколко месеца бе останал горе — сам, както се предполага — дори за десет минути, Кели после щеше непременно да го разпитва какво точно е правил. Но идеята, че би могло да съществува нещо подозрително, сякаш изобщо не минаваше през ума на Джени, от което Изи започна да се чувства като още по-невероятен мухльо.

— Бихте ли се отлепили за поне три секунди един от друг, скъпи мои, та да поиграем заедно на „Аз никога“? — попита строго Хийт Феро. Приличаше на ментално нестабилен в женската блуза с надпис

от блестящи камъчета „Освободете Уинона“, която бе облякъл. Тениската беше около десет размера по-малка, което Хийт сигурно намираще за чудесно, тъй като му даваше шанс да демонстрира плочките на корема си, с които толкова се гордееше.

— Само ако облечеш нещо свястно преди това, пич — поклати глава Изи, — не съм убеден, че бих могъл още дълго да издържа на тази гледка.

— Какво стана с твоята блуза, Хийт? — невинно попита Джени.

— О, нима твърдиш, че тениската ми не *впечатлява точно теб!* — намръщи се Хийт.

Джени погледна към него, а после и към Изи, с неразгадаемо изражение на лицето. Изи изпита желание да простре Хийт с един удар на пода, но после реши да го игнорира.

— Добре, идваме.

— Ще ми се да играем на някоя друга игра — каза Джени, докато вървяха към общата стая.

Изи се улови, че обгръща раменете ѝ с ръка. Просто стана от само себе си. Той я целуна по главата. Искаше всичко отново да е както трябва — и с Джени, и с Кели. Но как, по дяволите, щеше да стане това, като имаше желание да целува и двете?

С влизането си в общата стая Изи забеляза, че играта на туистър в ъгъла е взела обрат — Райън Рейнълдс и Алън Сейнт Жирар се бяха присъединили към групичката момичета. Бени Кънингам седеше до Лон Баруза на един от диваните; Лон навиваше една от дългите ѝ опашки около пръста си, а тя се кикотеше и докосваше уж случайно коляното му.

— Радвам се, че идвате при нас, деца — усмивката на Тинсли се изкриви в неизбежната ѝ полуиронична гримаса. Облечена с бяла тениска и кафява минипола с тиранти, тя, разбира се, изглеждаше непоносимо куул и фешън, въпреки че никой никога не носеше тиранти. Всъщност Тинсли изглеждаше не само непоносимо готина, но и способна да подлуди всяко момче. Седна на облегалката на дивана и качи краката си върху масичката за кафе; имаше някак по-уравновесен и улегнал вид в сравнение с партито в „Риц-Брадли“. *Добре.* Дано това бе знак, че няма намерение да се съблича. Макар че Джулиън, който почти я бе задушил в момента, като че ли таеше надежди за един неочакван стриптийз.

— Чашите ви пълни ли са? — попита Брендън Бюканън. Беше се разположил на голямото кресло, с някакво невероятно красиво момиче до себе си — черно-руса коса, разкопчано кожено сако и синя тениска с надпис „Освободете Тибет“. Забавен контрапункт на тениската за Уинона. Косата на Брендън беше небрежна и рошава, какво чудо невиджано! Момичето не спираше да поглежда нервно към Джеремая и Брет. Брет се бе разположила на пода с гневно изражение, а Джеремая седеше на дивана зад нея и си играеше с косата ѝ. Тихата девойка от класа на Изи — Тара? Кара? — се бе настанила на дивана между Джеремая и едно дребно русо момиче, което приличаше на птичка, облечено в черна минирокля, вероятно част от реквизита на Тинсли. Не беше ли това оная странна музикантка със саксофона? Откъде се взеха всички тези готини мацки!? Приятелката на Джени от неговия клас по математика им помахаша с ръка.

— Това е Кара — прошепна Джени в ухото на Изи. — Супер е.

В този момент Кели се появи, сякаш отникъде; излъчваше едва доловимо смущение. Умишлено не погледна към Изи и Джени, а директно зае място на дивана до Бени.

— Къде беше? — попита я Тинсли настойчиво, без да откъсва очи от лицето ѝ, но Кели само сви рамене.

— Този път играем с обичайните правила — проговори Джени и стрелна с поглед Хийт, който много обичаше да добавя и измисля разни правила, като например да трябва да го целунеш, без значение защо. — Ако си го правил, отпиваш от чашата си.

— Аз ще започна! — възкликна Хийт. — Никога не съм, никога не съм... се целувал в конюшните!

„Задник“, помисли си Изи. Очевидно се опитваше да zlepостави едновременно и Изи, и Джени, и Кели. Защо беше такъв скапаняк? За щастие, явно не само Изи намираще конюшните за романтични — Лон Баруза и слабото русо момиче също отпиха от чашите си, заедно с Изи, Кели и Джени. Нито Джени, нито Кели погледнаха към Изи.

— Изненадана съм, че ти не си го правил там, Пони — Бени Кънингам закачи Хийт, — след като си се натискал на всяко едно друго място.

— Защото не понасям миризмата на конски лайна, предполагам — измърмори Хийт.

— Сега аз съм наред — каза Джени. Очите на всички се обърнаха към нея и Изи импулсивно си помисли колко е прелестна така, с прибрана назад коса. — Никога не съм... никога не са ми блискали чаша бира в лицето. Тази вечер.

Всички започнаха да се озъртат озадачено, докато Хийт не надигна чашата си и не отпи гигантска глътка — тогава избухна всеобщ смях. О, Изи би дал мило и драго, за да е видял с очите си това събитие.

— Е, този факт поне обяснява облеклото ти — през смях каза Тинсли. — Кой го направи?

— Нямах право на въпроси в тази игра, Кармайкъл. Придържай се към правилата — Хийт се загледа разярено в бирата си.

— Аз съм следващата — каза момичето птичка, след като смеховете утихнаха. — Никога не съм... правил секс досега.

По дяволите! Деликатен начин да пренебрегнеш изтънчените правила на играта и да хвърлиш бомбата изведнъж, няма що. Това беше един от онези въпроси, които винаги изкушават играчите, но никой не смее да ги зададе. Стаята потъна в тишина — всички сконфузено се споглеждаха, с надежда друг да бъде първи.

— Пфу! — изсумтя Хийт, вдигна чашата до устните си и отново отпи. Лон Баруза го последва, а след това и Бени, с многозначителна усмивка към него. Тинсли се разсмя. Явно Бени не беше толкова целомъдрена, на колкото се правеше. И после, в почти същия миг, Джеремайя и момичето с коженото сако кръстосаха поглед през стаята и бързо надигнаха чашите си, сякаш се надяваха никой да не ги забележи. Лицата и на двамата бяха ярко почервенели, затова Тинсли, наред с останалите, инстинктивно прие, че са го правили заедно. Никой не помръдна. Тинсли погледна към Брет, която държеше главата си наведена и си играеше с каишката на обувката си.

— Чакайте, чакайте малко! — Хийт вдигна ръце и издаде звук като от камион, включил на задна скорост. — Тинсли Кармайкъл, Мис Била-Съм-Навсякъде-Правила-Съм-Всичко, нима се опитваш да кажеш, че си чиста и непорочна като девствен сняг?!?

— От какво си толкова изненадан, Хийт? Че не се навих да спя с теб? — изстреля в отговор Тинсли, с пламнали бузи. Хийт се престори, че изважда стрела, забита в сърцето му.

— Вие... сигурно се шегувате! — Кели стрелна гневно с очи Брет, а после и Тинсли. Вдигна ръце към тях в недоумяващ жест. — И двете сте девствени?! А къде остана честността между приятелите?

Тинсли пресилено завъртя очи, все едно не можеше да повярва, че някой има желание да прави от мухата слон.

— Сещам се за поне дузина пъти, в които си ни внушавала, че си всичко друго, освен девствена! — продължи Кели и се фокусира конкретно върху Тинсли, като изглеждаше необяснимо раздражена. Мразеше да я лъжат. Дори и за неща, които всъщност не бяха нейна работа. — А какво ще кажеш за г-н Далтън? Ами Кедо от Южна Африка?

Няколко други момичета се включиха ентусиазирано с още случаи, компрометиращи Тинсли. На Изи никак не му пукаше за нея, а и не беше твърде изненадан. Тя би излъгала за всичко, стига да е в нейна полза, затова той никога не вярваше на нито една дума, излязла от нейната уста. Но пък наблюдаваше Брет с интерес. Тя винаги бе създавала впечатление на прекалено отворена и Изи предполагаше, че така се опитва да прикрие някакъв комплекс. Сега обаче Брет не прикриваше нищо. Ръцете ѝ неконтролируемо трепереха, докато Джеремая трескаво ѝ шепнеше нещо в ухото и се опитваше да я успокои. Очевидно секс откровението на Джеремая беше голяма изненада и за нея. Хм, а каква ли пък беше историята между него и г-ца „Освободете Тибет“?

В този миг безсилието и ядът на Тинсли достигнаха върхната си точка. Тя се изправи рязко и изкрепя към Кели:

— Никога не съм казвала, че съм *правила секс*, ясно ли ти е? Млъкни вече!

Тези думи вбесиха Изи.

— А какво ще кажеш... — започна той, като си мислеше за нощта, която Тинсли уж бе прекарала в апартамента на някакъв ученик от „Колумбия“ и после разправяше за нея дни наред из целия кампус.

— А какво ще кажете да продължим с играта? — Тинсли намести тирантите и приглади надолу полата си. — Сега е мой ред — добави тя бързо, преди някой да успее да се обади. — Никога не съм... никога не съм водил бившето си гадже вместо настоящото на вечеря с баща си.

Стомахът на Изи се сви. Всички се заоглеждаха напълно объркани. Вероятно допускаха, че от стреса Тинсли се е побъркала. Какъв ѝ беше пък проблемът на нея, на тази кучка? Изи я изпепели с очи.

— Защо не пиеш, Изи? — подмолно го попита тя. — Знаеш правилата.

Ако не беше момиче, щеше да я залее с бирата си точно в този момент. Но щеше да е безполезно — тя вече бе постигнала целта си. Център на вниманието стана не нейният скандал, а неговият.

Хийт се изхили с едно басово „Хо-хо-хо“, сякаш току-що беше чул най-смешното нещо на света. Цветът постепенно се оттегли от лицето на Джени и тя се обърна към Изи:

— Това... това вярно ли е?

Изи усещаше погледите на всички върху себе си, и повечето от тези погледи определено не бяха дружелюбни. Не че го беше грижа какво си мислят останалите. Сега просто искаше да накара Джени да не го мрази.

— Ами... хм... не точно... но до известна степен... — отговорът му не прозвуча особено смислено, но това нямаше значение, тъй като Джени бързо се обърна и избяга от стаята.

Внезапно всички се разжужаха и Изи притисна ушите си с ръце, с надежда да заглуши гласовете. Кара — момичето, което беше помахало на Джени — скочи от мястото си и се втурна след нея, но не чак толкова бързо, че да пропусне да хвърли на излизане към Изи поглед, пълен с отвращение. Брет стана и също излезе, последвана от Джеремайя.

Купонът май приключи.

Кели се изправи и попита с глас, преливащ от ярост:

— Защо го направи?? — тя се приближи към Тинсли и застана точно пред нея.

— А защо не? Щом всички могат да се занимават с моите тайни, защо да не знаят и неговите? — Тинсли гневно стрелна Изи с очи.

Кели поклати глава, а малките ѝ руси опашки се залюляха.

— Ти си абсолютна кучка.

За първи път в живота си Тинсли остана без думи. Устата ѝ потрепери леко, но не защото се канеше да заплаче, ами сякаш се

опитваше да измисли най-подходящия саркастичен отговор. След няколко секунди обаче тя просто тръсна глава и бързо излезе.

„Най-последно“, помисли си Изи. Жалко, че нямаше начин Тинсли да замлъкне до края на живота си.

*Бухалът от „Уейвърли“ знае, че
стабилната връзка се гради върху честност*

След като напусна така скоростно партито, последното място, на което Брет искаше да бъде, беше нейната стая. Само час по-рано, на същото това място, тя беше на крачка от първия секс с момчето, което обичаше. Тогава всичко ѝ изглеждаше перфектно, но впоследствие се разбра, че е било една голяма лъжа. Двамата с Джеремая не биха могли да си направят взаимно този огромен, символичен подарък — да се простят заедно със своята девственост — защото той вече я беше подарил на друга. И то съвсем скоро. Преди раздялата им Джеремая определено беше девствен. После бяха скъсали, събраха се отново след две седмици и ето че при него нещата вече бяха различни? Как така!? От мисълта да се върне в стаята си със спуснатите завеси, ароматните пръчици и нежната музика, ѝ призля. Не, че на покрива щеше да се чувства по-добре — и от тази алтернатива ѝ призляваше. Това, от което всъщност Брет имаше нужда в момента, бе да се втурне към изхода на „Дъмбъртън“, да скочи в колата и да кара бясно нанякъде. Но тъй като нямаше право да напуска „Дъмбъртън“, покривът беше най-далечното място, където може да се скрие.

Тя отвори рязко металната врата и пристъпи навън, в тъмния хладен въздух. Ръцете ѝ веднага настръхнаха, но Брет не им обърна внимание. Беше прекрасна вечер, което само я разочарова още повече. Всяка от десетте милиарда звезди в небето отгоре щастливо светеше само за нея, а тя искаше всичките да ги унищожи.

Вратата отново се отвори. Задъханият Джеремая тръгна към нея, но Брет се отдръпна. Надяваше се, че тялото му изпитва още повече болка след изкачването на три етажа стълби.

— Как можа? Как можа... да направиш това... без да ми кажеш?
— изкрещя тя, без да се интересува, че някой може да я чуе.

— Брет, моля те, успокой се... окей?

— Признах ти, че съм девствена. Признах ти, че съм готова да го направим. Ти обаче щеше ли някога да ми признаеш истината?

— Да! Разбира се! — Джеремая пъкна ръце в джобовете на тъмните си дънки, а лицето му бе посърнало така, сякаш любимото му куче тъкмо се беше споминало. „Добре, помисли си Брет, той заслужава да се чувства зле“. — Просто моментът не беше подходящ.

— О! И кога щеше да настъпи подходящ момент? — Брет не успя да скрие отровата в гласа си. Чувстваше се предадена. Джеремая трябваше да бъде от *добрите* момчета. Да бъде от антиерикдалтъновците. От тези, които не спят с всяка срещната и не забравят за гаджето си в мига, в който в стаята влезе поредната готина мацка. От него не се очакваше да постъпи така с нея. — След като го направехме ли? Защото ако Брендън и... — Брет не успя да се накара да произнесе името на Елизабет, — ако Брендън и тая кучка не бяха ни прекъснали...

— Щях да ти кажа, Брет — настоя Джеремая, извади цигара „Кемъл“ от смачкания пакет и я сложи между устните си. Започна да рови из джобовете си за запалка. — Но нека ти припомня, че ти самата също си ме лъгала месеци наред! Защо ми каза, че не си девствена?

— Защото... защото — изломоти Брет, — не знам защо. Защото това не влиза в работата на никого.

Пък и имаше ли значение? Нима ако знаеше истината, Джеремая нямаше пак да скочи върху онази кучка?

— Не влиза в работата на никого, значи... — повтори Джеремая и дръпна от цигарата си — и защо тогава си толкова вбесена в момента, след като и моята девственост не влиза в работата на никого?

— Не извъртай думите ми! — Брет се усети толкова... безпомощна. Никога преди не бе изпитвала такава ярост и то, към всичко наоколо. Към Джеремая. Към себе си. Към Елизабет. Би могла да я удуши. Всичките ѝ мисли бяха напълно хаотични и препускаха из мозъка ѝ със страшна скорост.

— Та ние дори не бяхме заедно, когато това се случи — тихо подчерта Джеремая, — все пак, не аз съм този, който е изневерил...

Моля? Беше толкова нечестно от негова страна да ѝ напомня за Ерик Далтън. Вече му се беше извинила около милион пъти.

— Не съм спала с Ерик.

— И как се предполага аз да знам това? — Джеремая изведнъж започна да изглежда повече ядосан, отколкото тъжен. Червената му коса се развя от вятъра. — Ти ме заряза — *със съобщение на гласовата поща!* Без обяснение, без дори да отговориш на обажданията, имейлите или съобщенията ми, а десет дни по-късно прекарваш нощта в къщата на някакъв възрастен извратен тип. Какво трябваше да си мисля, а?

Брет мразеше да ѝ се припомня как беше постъпила. Отстрани звучеше просто кошмарно.

— Знам... знам, че постъпих отвратително. Колко пъти да се извиня? И все пак, трябваше ли веднага да се втурваш и да *спиш* с друга? Господи, Джеремая... — гореща сълза се търколи по бузата на Брет и тя ядно я избърса с опакото на ръката си. Обърна му гръб и тръгна към каменната стена на ръба на покрива. Кампусът беше притихнал. През дърветата се мержелееха парченца от осветените прозорци на другите общежития, а някъде в другия край на кампуса Попечителите се напиваха с виното на Меримаунт и обсъждаха доброто старо време. Тя се обгърна с ръце, за да се стопли.

— Ти разби сърцето ми, Брет — каза тихо Джеремая зад нея. Звучеше така, сякаш щеше да заплаче, но после дръпна от цигарата си и гласът му спря да трепери. — Бях напълно съкрушен. Не разбирах какво става... Аз мислех... мислех, че ме обичаш.

— Аз те обичах! — извика Брет. И веднага след това осъзна колко смешно прозвуча миналото време „обичах“. Все едно го е обичала преди, но сега вече — не. Два огромни бухала се издигнаха над вековните дъбови дървета и започнаха да се преследват. Брет се зачуди дали мъжкият бухал някога се е заигравал с други женски бухали и дали женският е събрал сили да му прости.

— Е, имаш странни начини да изразяваш любовта си.

— Да не си посмял да ме обвиняваш в това! — Брет се завъртя с лице към него. Ти си този, който очевидно е нямал търпение да бъде с друга. Колко дълго чака, а? Един ден? Два дни?

Джеремая хвърли недопушената си цигара на земята и я смачка с върха на зелените си кецове „Пума“. Брет винаги беше мразила тези обувки.

— Трябваше да говоря за това с някого. Трябваше да говоря с човек, който да ме разбере. Елизабет ми е приятелка. Беше до мен. И

то просто се... случи. Не мислех — бях прекалено съкрушен, за да мисля, каквото и да било.

Брет скрита камъчетата в краката си и ги запрати към другата страна на покрива.

— Исках ти да си първият. Затова не можах да го направя с Ерик — просто не беше... правилно. Исках да си ти.

Да, само дето Джеремая очевидно не е искал същото, след като е могъл да го направи с първото момиче, помъчило се да го успокои. Тя чакаше да се раздели с девствеността си вече седемнайсет години... Е, нека да изключим първите тринайсет-четиринайсет. Но когато най-накрая проумя кого обича и с кого иска да я сподели... той вече го беше направил. С *Елизабет*. Това момиче не познаваше ли други момчета, които да весели? Брет внезапно си припомни играта на музикални столчета — музиката спира и всички си намират столче, и само ти единствен оставаш да стърчиш като идиот. Сега се чувстваше по абсолютно същия начин, но умножено по един милиард.

— Трябва да ме разбереш, Брет — умоляваше я Джеремая, — ти никога не си била с разбито сърце!

— Е, сега съм — преглътна буцата в гърлото си Брет.

— Брет...

— И как беше? — Брет не можеше да се въздържи да не си представи Елизабет и Джеремая — голи, търкалящи се из леглото му. С какво ли бельо е била Елизабет? Дали той ѝ е казал, че е красива? Наричал ли я е „бейби“? — Беше ли хубаво?

Джеремая не проговори дълго време. Просто я гледаше с големите си синьо-зелени очи.

— Не беше като с теб.

— Вече две седмици сме заедно — тихо каза Брет, загледана във върха на светлата си обувка. Беше останало черно петно на върха, с който бе скривала камъчетата. — И ти не успя да намериш подходящ момент или подходящо място, за да ми кажеш?

— Не исках да ме зарежеш. Отново.

Брет се загледа в звездите; прииска ѝ се те да се изсипят върху нея с трясък и всичко да свърши. Явно бе наказана заради глупавата си история с Ерик Далтън. И дори повече — беше наказана заради лъжата си, че не е девствена. Ако Джеремая знаеше истината от самото

начало, надали би скочил така бързо в леглото на Елизабет. Стих от една песимистична поема на Дороти Паркър изплува в ума ѝ:

*В секундата, в която се кълнеш,
че си негова завинаги
и трепериш, и въздишаш,
а той даде обет, че страстта му никога
не ще се свърши и умре.
Лейди, запомни това добре:
Един от двама ви лъже*

Колко вярно! И двамата се бяха лъгали взаимно, затова сега бяха насред тази уродлива история, тяхно собствено творение. Брет беше така отмаляла, все едно имаше грип, а коленете ѝ бяха омекнали. Беше вярно, че Джеремая я разбра и успя да ѝ прости онова с Далтън. Брет вярваше, че е постъпил така, защото я обича. Но ако я обичаше наистина, как би могъл да спи с друга? Тя си пое дълбоко въздух.

— Мисля, че трябва да тръгваш.

OwlNet Instant Message Inbox

ИвонСтидър: Ъхх, аз ли скапах партито със секс въпроса си?

КараУолен: Донякъде, но не е твоя вината, че всички лъжат като луди.

ИвонСтидър: Правилно. Кой би допуснал, че Т не го е правила? Значи има надежда и за мен...

КараУолен: Скъпа, ако искаш да се простиш с непорочността си, трябва просто да кажеш. Момчетата тук само това чакат.

ИвонСтидър: Хийт Феро беше доста готин в блузката си тази вечер.

КараУолен: Ще намериш много по-свестен, дори ако само затвориш очи и посочиш произволно име в

телефонния указател.

ИвонСтидър: Ти ли го поля с бира??

КараУолен: Признавам се за виновна.

Отговорният бухал отстоява гордо себе си, дори и пред неустоим представител на противоположния пол

Кели се мотаеше замаяно из празната обща стая на „Дъмбъртън“. Все още не можеше да осмисли събитията от отминалия час. Всеки знаеше, че купонджийските игри могат да се окажат опасни — затова и бяха тъй забавни — но под „опасни“ обикновено се разбираше нещо далеч по-елементарно, като да се напиеш и да се целуваш с Хийт Феро например. Само че този път всичко свърши доста по-зле. Кели се чувстваше наистина, наистина ужасно и за първи път не заради себе си, а заради друг. Заради Джени. Беше странно да изпитваш съчувствие към момиче, което си мразил толкова време, но Джени беше наистина добра. Тя не бе споменала пред никого, че всичките ѝ ластици са мистериозно изчезнали, въпреки че очевидно беше забелязала. Или пък, че малката сладка рисунка на Изи също се е изпарила от чекмеджето ѝ. Ако ролите им бяха разменени, Кели със сигурност би вдигнала на секундата скандал заради тези неща. Но Джени беше прекалено... мила.

Тя беше наивна почти като дете и очевидно беше искрено влюбена в Изи. Който, точно сега, бе единственият друг в общата стая с Кели, проснал се на дивана заедно с бирата си, в която бе налял половин бутилка „Джак Даниъл’с“.

Кели се спря и огледа стаята. Определено си личеше, че е имало парти. Дори по миризмата. Порцеланови чаши „Уейвърли“ и пластмасови чашки, полупълни с бира, се въргаляха навсякъде. Супер. Всичко, което трябваше да направи Пардий, е да се върне малко по-рано. После целият „Дъмбъртън“ щеше да е заключен най-малко за още месец. Но къде се бяха дянали всички? Това, че Тинсли съсипа купона, съвсем не означаваше, че не трябва да почистят след себе си!

Кели сбърчи нос от недоволство и вдигна една пластмасова чашка от земята.

— Ако не друго, то поне би могъл да ми помогнеш, нали?

— Ъ? — Изи едва придвижи погледа си към нея.

— Ще спреш ли да се наливаш за пет минути поне? — Кели изчезна по коридора към кухненския бокс, който се състоеше от хладилник, натъпкан с остатъци китайска храна и мухлясала пица в кутии, една мивка и микровълнова, която винаги прегаряше пуканките. Кели изля бирата в мивката и изплакна чашката, преди да я изхвърли в боклука. Когато се върна в дневната, Изи не беше помръднал, което я вбеси.

— Какво? — попита той, забелязал гневния ѝ поглед. — Какво искаш да направя?

Тя вдигна две чаши от масичката за кафе и свали краката на Изи от нея.

— Ами например да спреш да се самосъжаляваш и да помислиш малко и за другите, въввлечени в тази история.

— Може би вече го правя.

— Може би — противопостави се Кели, дрънчейки с чашите, и се взря в Изи, все още ядосана, — но трябваше да започнеш да го правиш по-рано, когато все още имаше значение. Постъпката ти беше наистина безсърдечна, знаеш.

Изи изстена, остави чашата си върху коляното и потри очи.

— Знаем... Чувствам се тъпо.

Кели виждаше, че Изи се чувства ужасно, но какво да каже самата тя? Ами Джени? Изи държеше картите — той искаше и двете, и той беше този, който прецака нещата.

— И правилно. Защото се държа като истински тъпак.

Изи не отвърна нищо, сякаш знаеше, че тя е права. А Кели беше убедена, че е права. Изведнъж се почувства добре от нещата, които му каза. Не беше честно той просто да си седи тук и да се дави в пиянския си ступор, докато се самосъжалява и мечтае вече да живее в Париж и да не се занимава с всички тези откачени момичета. Не, налагаше се Изи да поеме отговорност за кашата, която бе надробил.

Кели направи още един курс до кухнята и остави чашите, после вдигна смачканата кутия от пица по пътя си обратно към дневната. Няколко недоизядени парчета се затъркаляха вътре.

— Виж, Изи. Не искам да съм груба, но не е честно да се надяваш, че можеш да тъчеш на два стана. Ако имаш чувства към Джени, отсега нататък не би могъл да имаш чувства към мен.

Което би било малко тъжно... но все пак, Кели мислеше точно това. Не искаше да бъде една от приятелките на Изи — щеше да е или Единствената или Никоя. Без значение колко хубаво ѝ беше да го целува отново — а то си беше изумително хубаво наистина — никое момче не заслужаваше да се прави на глупачка заради него. Изи се изправи и каза:

— Да, но не мога.

— Хубаво, но ще трябва. Налага се да решиш какво искаш — Кели натъпка няколко мръсни салфетки (гадост!) в кутията за пица и усети прилив на гордост от себе си. — И докато го измислиш, не смятам, че някоя от нас двете с Джени би желала да има нещо общо с теб.

OwlNet Instant Message Inbox

АлънСейнтЖирар: Чу ли какво се случи в дневната?

АлисънКуентин: Какво, че Т и Б са девствени? Че Кара е лиснала бирата си в лицето на Хийт? Че Изи си е играл и с Джени, и с Кели?

АлънСейнтЖирар: Тъъъ... да. Как така вече знаеш?

АлисънКуентин: Бейби, новините летят, особено когато сме заключени цял ден на едно място.

АлънСейнтЖирар: Нервна ли си? Искаш ли да потичаме голи из тунелите?

АлисънКуентин: Няма начин. Не разбра ли вече, че тайните не остават задълго тайни тук?

АлънСейнтЖирар: Ами в твоята стая? Тайните остават ли си тайни там???)

АлисънКуентин: Отговорният бухал никога не кани момчета в стаята си... (но и не ги гони!)

Бухалът от „Уейвърли“ не се страхува от тъмното и понякога дори го приветства

— Купонът беше катастрофа, не мислиш ли? — каза Елизабет тихо и се облегна заедно с Брендън върху парапета на стълбите долу, държейки пълна чаша с бира в ръка. Коженото ѝ сако беше вързано около кръста, а тениската с хипи надпис „Освободете Тибет“ прилепваше плътно по тялото ѝ. Брендън се запита дали тя беше от хората, които винаги се разписват под разни петиции за спасяване на китовите или за борба със световния глад. Защото това беше абсолютно секси. Може би имаше нужда от точно такова момиче, което да не е погълнато единствено от собствената си личност. Като Кели. И като Тинсли.

— Обикновено някой оплесква всичко с повръщано, когато има толкова много алкохол, така че този път май се справихме добре. — Самият Брендън беше пил повече от нормалното и сега езикът тежеше в устата му. Хийт беше обикалял между тях с нелепата си тениска и ги бе подстрекавал да пият още и още, тъй като трябвало да си вземе депозита срещу празните кегове. Но, да. Играта „Аз никога“ сякаш излезе от контрол. Стана му тъпо заради Джени — тя беше толкова сладка и наистина беше ужасно да я види съкрушена пред толкова много хора. Ето още една причина да презира Изи. От къде на къде ще води Кели на вечеря с баща си? За бога. Дори идиот би проумял колко тъпа идея е това.

— Харесва ми блузката ти — каза Брендън, след като не успя да измисли друго за казване. — Спасяваш ли и китове, освен Тибет?

— Само когато нямам много домашни — отговори тя и прокара ръка по парапета. Брендън се усмихна. Това момиче беше много дръзко и забавно, което го привличаше. Ако не беше малко пиян, би положил усилия да е по-остроумен. Би се радвал да не изпитва такива

солидни затруднения да поддържа разговора, а и просто не можеше да откъсне очи от бенката върху лявата ѝ буза.

— Ъмм... искаш ли да видиш тунелите? — най-накрая съумя да попита той.

— Прочутите тунели? — очите на Елизабет светнаха. — С удоволствие.

— Супер — Брендън заслиза по стълбите, като едва влачеше краката си. Елизабет го следваше към склада, чиято врата беше зейнала широко към тунела.

— Ах, също като подземна железница, колко яко! — прошепна тя очаровано. Брендън извади фенерчето от джоба си и го включи, но Елизабет бързо го закри с ръка.

— По време на подземните железници не е имало фенерчета, изключи го. — Тя пристъпи навътре в тъмния тунел и заслиза внимателно по стълбите, потапяйки се в непрогледната тъма.

— Ей, чакай — тромаво тръгна след нея Брендън. — Не са ли имали поне свещи в тези времена? Все с нещо трябва да са си светили. — Маратонките му стъпиха на бетонния под на тунела и той също бе погълнат от тъмнината. Тъничък пламък проряза мрака и освети лицето на Елизабет, от което около нея се образува светъл ореол.

— Съмнявам се да е било точно със запалки „Зипо“, но тая ще свърши работа — Лицето ѝ изглеждаше още по-красиво, ако това изобщо беше възможно, на слабата светлинка от запалката.

— Накъде искаш да вървим? — попита Брендън. Забеляза, че и двамата говореха по-приглушено, защото иначе думите им кънтяха навсякъде из тъмните широки тунели. Определено тук долу с Елизабет беше по-забавно, отколкото горе, с откачените му приятели.

Изненада, изненада.

Елизабет погледна към бетонния таван и отпи от бирата си.

— Оставих „Веспа“-та си в храстите до къщичката на портиера или каквото е там. Нали се сецаш, онази олющена сграда пред кампуса? Може да тръгнем в тази посока — тя подаде чашата си на Брендън. — Искаш ли малко?

Брендън пое чашата, а през главата му преминаваха образи на Одри Хепбърн от филма „Празник в Рим“, които успяха да потиснат фобията му от чужди микроби и прочее.

— „Веспа“? — попита той, след като отпи.

— Е, какво, прекалено хипарско ли е за теб, „Армани“? — Елизабет закачливо подръпна пуловера му. Откъде беше познала, че е „Армани“?

— Всъщност си представях, че караш хибрид, но рокерското ти кожено сако ме разколеба.

— Не се потрисай от погнуса — наведе се към него тя и му прошепна, — но то е от изкуствена кожа.

Брендън се ухили. Харесваше му, че Елизабет не се вписва в обичайно задушаващото общество на „Уейвърли“. Дори и да бе имала нещо с Джеремайя, който пък имаше нещо с Брет, която... Брендън изхвърли обръкващите мисли от главата си.

— Елизабет, ти откъде знаеше, че Джеремайя е тук?

Тя доби смутен вид и затвори капачето на запалката си, потапяйки ги отново в непрогледен мрак.

— Не съм никакъв отчаян негов фен преследвач, знаеш... — последва тишина — той ми каза.

— Тоест... може да приемем, че вече не сте заедно или...? — беше му далеч по-лесно да зададе този въпрос в тъмното. Светлината от отворената врата на „Дъмбъртън“ остана зад тях и на Брендън му отне една минута, за да пригоди очите си към още по-плътната тъмнина и да долови очертанията на Елизабет в нея.

— Не сме! — отговорът ѝ дойде бързо и Брендън се успокои. — Но така или иначе не може да се каже, че някога сме имали връзка. — Дватама вървяха уверено напред, сякаш знаеха накъде отиват. — Просто бяхме близки, разбираш ли... И после тя, Брет, разби сърцето му. След това явно бяхме завладяни от бурни чувства, сякаш попаднахме в някакъв сън и не бяхме самите себе си.

— Няма нужда да ми обясняваш нищо — каза Брендън, но вътрешно беше очарован, че тя не е лудо влюбена в Джеремайя. Защото ако мускулестите, широкоплещести момчета бяха неин тип, то тогава той самият не би имал особен шанс.

— Знам — запалката отново просветна и обля лицето на Елизабет в топлата си светлина, — казвам го, защото просто искам... да изясня нещата. — Сърцето на Брендън подскочи. — Както и да е — продължи тя и прокара ръката си по стената, — днес дойдох, за да проверя Брет; да се уверя, че не си играе с него — Елизабет направи

пауза. — За нещастие обаче, май не му направих услуга и прецаках нещата между тях.

— Ти нямаш никаква вина.

— Хм, сега си мисля, че не беше нужно да казвам истината — все пак играта „Аз никога“ не се играе под клетва или нещо подобно. Така той също можеше да премълчи и...

— Не вярвам, че би помогнало. Джеремай все някога трябваше да ѝ каже истината — внезапно Брендън усети, че не му се говори повече за Брет и Джеремай, те щяха да се оправят. Това, което искаше сега, е да целуне това момиче.

— Ами ти? И това момиче Джени? — закачливо попита Елизабет. — Скочи доста рязко след нея, когато тя си тръгна от купона?

Наистина ли е направил така?... Брендън дори не помнеше.

— Ами, Джени е готина. Искам да кажа, ние сме приятели — Брендън наистина ѝ съчувстваше заради ситуацията, в която я постави Изи. Не, че беше изненадан. Това момче беше лишено от скрупули. Ако пожелае Джени днес, получава я, а ако утре му се прииска и Кели, просто се опитва да има и нея. — Стана ми гадно, разбираш ли. Гаджето ѝ е супертъпак.

— Значи няма никоя, от която да ревнувам?

Да ревнува?! О, боже. Все едно Брендън можеше да мисли за нещо друго в момента, освен за това, че е сам в тъмния тунел с това вълнуващо същество в кожено сако и супер прическа, което го караше да се усеща тъй спокоен и свободен.

— Повече не ми се говори за други хора — каза Брендън и отново жадно отпи от бирата на Елизабет, като че ли тя беше някаква електролитно наситена енергийна напитка.

— О? — Елизабет повдигна дясната си вежда, докато си играеше със запалката — отваряше я и я затваряше, и пак, и пак. — И за какво ти се говори?

Брендън остави бирата на земята и пристъпи към мястото, където предполагаше, че се намира тя. Не беше трудно да я намери. Усмихна се в мрака, когато усети, че лицето ѝ е само на няколко сантиметра от неговото.

— Хмм... не знам... за ядрената война?

Тя тихо се засмя и точно когато отвори уста, за да каже нещо, той я целуна. Елизабет му отвърна с желание и в ума на Брендън остана само мисълта колко различно и вълнуващо е всичко. Плътна ръце надолу по гърба ѝ. Вече не забелязваше колко е тъмно наоколо, защото очите му бяха затворени.

Бухалът от „Уейвърли“ винаги казва истината, освен когато не прецени, че е по-мъдро да я спестява

Джени се почувства като истинска кралица на мелодрамата, докато напускаше общата стая по такъв демонстративен начин, но не можеше да остане там нито секунда повече, без да се задуши. Не и с Изи около себе си. Изи, който я беше излъгал. И с останалите, които я зяпаха, правеха физиономии и я караха да се усеща като пълна глупачка, задето си е въобразила, че Изи е влюбен в нея. Защо трябваше да се случва всичко това? Не можеше ли нещата поне веднъж да бъдат прости?

Но наистина — от къде на къде Изи ще води Кели на вечеря с баща си, ако е влюбен в Джени? В това нямаше никакъв смисъл. Срамуваше се да я покаже? Защото беше прекалено ниска може би? Или пък малка? Баща му нямаше да я одобри? Нима само Кели, със съвършената си руса коса и южняшко потекло, беше достойна за него?

Веднага щом се върна в стаята си, Джени се почувства малко по-добре. Поне никой не я зяпаше вече. И не се налагаше да гледа Тинсли, която трябваше много да я мрази, за да я злепостави по такъв начин пред всичките ѝ приятели. Ако изобщо ѝ бяха приятели, мрачно си помисли Джени и си пусна музика. Дланите ѝ бяха спрели да се потят, но все още се опасяваше, че ще повърне всеки момент. На полуотворената врата леко се почука. Изи?

— Мога ли да вляза? — Кара подаде глава. — Искаш ли компания?

Джени донякъде се зарадва, че не е Изи — действително не беше в настроение да говори с него. Не и ако той не е способен да ѝ каже, че всичко това е измислица и че никога не е водил Кели на никаква вечеря с баща си. Вероятно тогава би го изслушала. Но тъй като подобно

нещо очевидно нямаше да се случи, Джени имаше нужда да обмисли някои неща насаме.

— Заповядай, да. Ако нямаш нищо против, ще си облека домашните дрехи.

Кара подсвирна тихичко и седна на леглото на Кели. Джени издърпа долнището на пижамата си „Келвин Клайн“ и едно черно потниче от чекмеджето в гардероба си.

— Тинсли определено знае как да използва думите като оръжие, а?

Джени почти се разсмя, докато събличаше роклята на Верена и разкопчаваше сутиена без презрамки. Тя бързо навлече удобните си дрехи. Имаше нещо толкова успокояващо в бархетните пижами, пък дори и сивите им колене да бяха напълно протрити.

— О, да, говори ми... Тинсли винаги изпитва върховно удоволствие да унижава другите.

— Не трябва да се чувстваш унижена — Кара сви крака под себе си. — Пък и кой се интересува какво мислят за него другите?

— Предполагам, че не ме интересува какво мислят другите, но нямам идея какво си мисли и Изи, което всъщност е главният проблем. Искам да кажа... пропускам ли нещо? Защо ще води Кели на вечеря? — Джени се плъсна върху леглото си и притисна възглавницата към гърдите си. — И без да ми каже?

— А може би не трябваше да реагираш толкова бурно. Не и преди да си говорила с него. Нека той ти обясни сам. Представи си, че има някакво логично обяснение — като например, че мрази баща си и не би понесъл да те вижда край него — Кара сви рамене. — И понеже не му дреме за Кели, предпочита да подложи нея на това мъчение.

— Може би — сухо се изсмя Джени, — само дето си мисля, че на него всъщност прекалено много му дреме за Кели.

— Изи е луд по теб — настоя Кара.

На вратата отново леко се почука. Кели се показа и я бутна колебливо, сякаш не беше сигурна дали някой няма да хвърли отвътре нещо по нея. Джени незабавно омекна — наистина Кели не бе направила нищо лошо. Освен това, че е излязла с Изи, но кой не би го направил?

— Всичко е наред, можеш да влезеш. Не съм бясна — появата на Кели на прага, толкова елегантна, слаба и красива, накара гласът на

Джени да потрепери. Като че ли всеки момент щеше да избухне в сълзи.

— Джени, толкова съжалявам! — Кели се втурна към нея. Изглеждаше така, сякаш има желание да я прегърне, но не знае как точно. — Аз не исках... не исках това да се случва.

— Няма проблем. Изи трябваше да ми каже, не ти — Джени сви рамене. Чувстваше се като малко дете в черното си потниче и развлечената бархетна пижама. — И не е твоя вината, че Тинсли е невероятна кучка.

— Наистина не знам защо го направи — прехапа устни Кели, — сигурно има ПМС.

— Никога не съм срещала някой, който да има ПМС по двайсет и четири часа всеки божи ден — вметна Кара.

Джени я погледна умоляващо и се премести към края на леглото си, за да направи място за Кели, която все още стоеше права пред нея.

— Ами... — гласът на Джени заглъхна... — тъмм... нещо случи ли се на тази вечеря? Между вас с Изи?

— Не! — запалено отвърна Кели. — Беше чисто приятелска среща. Знаеш, че той никак не се разбира с баща си — тя сви тънките си рамене — и вечерята мина по-леко, защото аз бях там. Познавам го и знам как да се държа с него.

Кара дари Джени с многозначителна усмивка, тип „Казах ли ти“ и Джени вяло ѝ отвърна. От това съвсем не ѝ ставаше по-добре. Кели винаги щеше да познава Изи по-дълго от нея — този факт нямаше как да се промени, освен ако не намери начин да върне времето. Просто не беше честно.

Само един поглед към лицето на Джени беше достатъчен на Кели, за да осъзнае, че тя е на ръба на нервна криза. Беше напълно излишно да споменава епизода в гардероба. Какъв беше смисълът да ѝ разказва нещо, от което щеше да се разстрои съвсем? Нещо, което тя изобщо няма нужда да узнава? Кели се опита да звучи естествено:

— Тинсли се държа гадно. Винаги се старая да причиня, колкото е възможно повече проблеми, нали знаеш... — Кели силно се надяваше, че не уврежда кармата си с поредната лъжа. Но наистина щеше да бъде жестоко спрямо Джени, ако ѝ сподели и за целувката.

— И бих казала, че се радва на успех — Брет нахлу в стаята със зачервени и подпухнали очи. Косата ѝ беше така рошава, все едно бе

прокарвала ръце през нея отново и отново. Тя се хвърли на леглото на Джени, която постави ръка на рамото ѝ. Този жест накара Кели да осъзнае колко много всъщност ѝ липсва истинска приятелка. Не като Тинсли, която само нараняваше хората, или като Бени, която само клюкарстваше.

— Добре ли си, Брет? — загрижено попита Кара. Все още беше с дрехите от партито — романтичната блуза и тъмните панталони. Готини дрехи.

— Ще живея. Засега — Брет изрита обувките си и те изтропаха върху пода. — Но ако отворим дума за това какви смотани идиоти са всички момчета, определено ще ми помогнете много.

— Ти наистина ли плисна бирата си в лицето на Хийт? — попита Кели рязко.

— Само защото той наистина, наистина си го заслужи — отговори Кара. — Страшен тъпак. Държа се с мен отвратително цяла година и сега, след като вече не съм... е, след като вече не съм дебела, задейства чара си и очаква какво — да припадна по него? — бузите на Кара поруменяха от раздразнение.

Кели бавно кимна, без да е сигурна, че разбира напълно. Някой трябваше да я осветли. Но Хийт, залят с бира, звучеше яко. Хийт винаги бе получавал всичко на сребърен поднос — от оценките, за които не е учил, до момичетата, които не е заслужил. Беше въпрос на време някой да го постави на място.

— Всички момчета ли страдат от къса памет? — Кели имаше предвид Изи, разбира се. Нима беше забравил, че я заряза? Че я бе имал цяла година, след което просто реши, че тя повече не му е нужна? А две седмици по-късно си бе казал: „Какво толкова? Мога да я изведа на вечеря, мога и да я целуна, а Джени... коя беше Джени?“ Брррр... Не беше редно да се отнася така с никого и Кели беше глупачка, че му го позволи. — От тестостерона ли е?

— Мисля, че тестостеронът ги кара да мислят с penisите си — Брет седна в леглото, — което е доста противно. Все едно ние да мислим с яйчиците си. — Ръцете ѝ бяха стиснати в малки юмруци. Сега изглеждаше дори по-ядосана, отколкото когато си тръгна от купона.

— Нека не говорим за репродуктивни органи, моля ви — изписка Кели, — гнус ме е!

— Пенис. Тестиси. Фалопиеви тръби. Пикочен мехур — изстреля бързо Кара и Кели запуши ушите си с ръце. Всички избухнаха в смях, дори Джени и Брет, които преди това имаха вид на умрели.

— Не може ли просто да се съгласим, че момчетата са подлеци? Понякога? — Кели разтри тила си, който беше схванат от дългата напрегната нощ.

— Момчетата са подлеци само тогава, когато им се позволи — отбеляза Кара и прокара пръст върху покривката на леглото. — Какво ще стане, ако всички момичета едновременно престанат да им го позволяват?

— Ще се наложи да се научат да се държат като човешки същества — Брет яростно завъртя кичур червена коса около пръста си.

— Нека сключим пакт — предложи Кели, обзета от ентузиазъм да направи нещо, което да ѝ гарантира, че Изи няма да си играе повече с нея.

— Добре — каза Джени след дълга тишина. — Какво ще кажете, момичета, първо ние да започнем да се уважаваме взаимно, за да могат и момчетата да ни уважават така? — Тя прехапа устни. — Искам да кажа, ако ние правим първата крачка както трябва, останалото просто... ще се случва правилно от само себе си.

— Може би трябва да го включим в есето за отговорните бухали — предложи Брет и потупа брадичката си с дълъг, лакиран в прасковено нокът. — Нещо като: „Отговорният бухал не позволява на момчетата да се подиграват с него“ и т.н. Еманципацията, женската сила и прочее.

— Мислите ли, че всички заедно можем да предадем едно и също есе? — с надежда попита Кара. — Пичовете от Дисциплинарната комисия сигурно са гледали филма „Клуб Закуска“, когато излезе по кината. След като са ни наказали с едно и също наказание...

— Да, ще бъде нещо като символика. Например „Ние ви предаваме един и същ отговор, защото...“ — Джени се усмихна глуповато и спря..., — „защото всички ние сме еднакви отвътре.“

Да. Колкото и смешно да звучеше, а то звучеше много смешно, момичетата се спогледаха и се увериха, че това е точно така. Джени, която бе седнала на леглото си по пижама и с чорлави къдрици, вързани на върха на главата. Брет, с подути, но решителни очи. Кара,

която им беше почти напълно непозната, с огромни зелено-кафяви очи и пламнали от възбуждане бузи. И накрая Кели, която за първи път не мислеше как изглежда, а мислеше, че се чувства добре.

— Пакт — повтори Кели.

Усмехнати, четирите момичета се наведоха напред и сложиха ръцете си една върху друга, сякаш щяха да започват мач по хокей на трева. Това накара Кели да се почувства част от нещо — може би вече нямаше да е толкова сама.

Бухалът от „Уейвърли“ знае как да пази тайна, особено ако тя му гарантира, че ще си запази гаджето

— Не мога да повярвам, че двамата с Хийт довлачихме кег с бира чак тук горе! — възкликна Джулиън. Беше застанал на ръба на покрива и гледаше надолу, над каменния зид и витата метална стълба на противопожарния изход.

— Половин кег — закачливо уточни Тинсли. — И защо сте го направили, все пак?

— Едно красиво момиче ни каза — Джулиън взе камъче от настилката на покрива, духна го за късмет, а после развя ръката си няколко пъти напред и назад, преди да го метне към двора, все едно правеше „жабки“ в езеро.

— Нима изпълняваш всичко, което красивите момичета ти казват?

— Какво мога да отговоря? Възпитан съм, както трябва.

И той наистина беше направил нещо, както трябва. След като партито се разпадна, Джулиън, Тинсли и неколцина други се качиха горе, в по-малката обща стая, в която бяха телевизорът и DVD-то. Джулиън, леко смутено, беше извадил от сака си библиотечно копие на филма „Розенкранц и Гилденщерн са мъртви“ и бе прошепнал: „Тъй като срещата на филмовия клуб се отложи...“. В този момент Тинсли беше изпитала благодарност, че не са сами, иначе кой знае какво би станало. Вместо това те бяха седнали на прилична дистанция един от друг, а до тях се бяха настанили Лон и Бени. Огромният диван беше издънен по средата, затова Тинсли и Джулиън се плъзгаха плавно един към друг. Затова в началото на всяка сцена се налагаше Тинсли да се дръпва встрани, иначе до края на филма щеше вече да седи в скута му.

Не, че би имала нещо против да останат насаме. Но... имаше много фактори, които да се вземат под внимание. Тинсли знаеше, че това е глупаво — възрастта не би трябвало да има значение. Мадона беше десет години по-голяма от Гай Ричи! Но пък Гай Ричи не беше новак.

Имаше и още нещо. Любимите ѝ моменти винаги бяха тези, които водят до първата целувка — когато все още не си сигурен дали ще се случи и какво ще бъде, когато нервите ти са обтегнати докрай в очакване. Понякога — за жалост, твърде често за Тинсли — очакването беше по-добро от резултата. В повечето случаи целувката я разочароваше. А веднага след нея, ако и момчето се докажеше като посредствено, нещата практически приключваха.

Тинсли не искаше да стане така и с Джулиън. Тръпката беше страхотна — да стои до него в мрака, Бени и Лон да са само на няколко крачки, да гледат един от най-смешните филми на света, а тя да си представя какъв ли вкус имат устните на Джулиън. Той се смееше по неустойимо привлекателен начин — смееше се така, сякаш не го беше грижа за нищо и никой на планетата.

След финалните надписи двамата се измъкнаха от общата стая. Главата на Бени беше нежно отпусната върху гърдите на Лон и един от двамата хъркаше силно. Тинсли и Джулиън се бяха промъкнали на покрива, където се намираха и сега.

— Ела тук — каза неочаквано Джулиън, докато отново гледаше надолу през ръба. Тинсли бързо отиде до него и надникна, като се чудеше дали Пардий най-сетне не си идва. Но не видя нищо, освен трева и храсти, потънали в мрак. Нищичко не помръдваше.

— Какво точно трябва да гледам? — попита Тинсли и осъзна, че стои много, много близо до Джулиън. Той бе само на сантиметри от нея.

— О, нямам представа — каза той и Тинсли вдигна очи към него озадачено. По някое време беше свалил плетената си шапка и сега бризът развяваше дългите му кичури. Трапчинката в ъгъла на устните му стана още по-дълбока. — Просто исках да дойдеш по-близо.

— О... — промълви Тинсли — и какво друго искаш? — цялото ѝ тяло потръпна.

— Искам да спреш да задаваш въпроси, за да мога да те целуна.

— Защо ще... — започна Тинсли, внезапно обзета от нервност, че нещата се случват прекалено бързо. Не беше сигурна, че вече е готова да се раздели с очакването. Но тогава Джулиън се наведе и притисна устни до дясната ѝ буза, задържа ги за момент, и Тинсли си спомни на какво мирише косата му — на борови дървета.

Не беше ѝ казал нищо за подлия начин, по който бе сложила край на играта „Аз никога“ и това ѝ допадна. Не изглеждаше нито изненадан, нито разочарован — просто показваше, че я харесва. Затова Тинсли реши, че няма смисъл да се въздържа повече. Остави носа си да се отърка о неговия и устните ѝ докоснаха неговите — отначало лекичко, а после и по-настойчиво, след което ръцете на Джулиън се стегнаха около талията ѝ и я придърпаха по-близо.

„Може и да е по-малък, но определено знае как да се целува“, помисли си Тинсли.

— Видя ли? — каза тя, когато се отдръпна от него, но не твърде далеч. — Понякога мога и да мълча.

Джулиън приглади косата ѝ назад и я целуна по ухото. Или по-скоро, почти я целуна по ухото, защото устните му едва го докоснаха. После се плъзнаха към шията ѝ и възпламениха зашеметяваща експлозия от удоволствие в тялото ѝ.

— Не ме разбирай погрешно. Аз много те харесвам и докато говориш... — думите му прозвучаха по-интимно дори от целувките му, — но е хубаво да се разнообразяват нещата. Наистина те харесвам...

— Та ти не ме познаваш — въздъхна Тинсли. Изтръгна се от ръцете му и се облегна на стената.

— Не съм сигурен в това — отвърна Джулиън. — Знам например как точно си бръснеш краката под душа. Знам как започваш да хихикаш преди всяка смешна фраза във филма, само защото знаеш, че предстои. Знам, че имаш малка смешна бенка зад лявото ухо, която само късметлиите могат да видят. Или да целунат.

Тинсли се загледа в звездите над себе си, които закачливо ѝ намигваха.

— Благодаря ти — промълви тя замечтано. Искаше ѝ се те двамата да останат тук горе завинаги. — И аз те харесвам.

Джулиън прокара ръка през косата си и я прехвърли на една страна. Приличаше на гладуваща рок звезда. Нямаше да е зле да сложи още малко месо върху костите си. Тинсли взе пакет ароматни цигари,

които някой — Кели? — трябва да беше забравил, заедно с кутийка кибрит до тях. Запали една и предложи кутията на Джулиън, но той поклати глава.

— Никой няма да повярва — заключи Джулиън с глуповата усмивка върху лицето си.

— Чакай, чакай — Тинсли внезапно се събуди. — Не можем да казваме на другите за това. То трябва да е нашата малка тайна.

Джулиън я изглежда така, сякаш току-що го бе поляла с кофа ледена вода.

— Защо?

Защото си новак, прииска й се да извика. Но вместо това събра мислите си и заговори спокойно, все едно представяше позицията си в официален дебат. Като се изключи фактът, че всъщност нямаше върху какво да се дебатира.

— Не исках да прозвучи обидно, но ти си тук отскоро и още не знаеш как връзките в „Уейвърли“ стават на пух и прах, когато се разчуют; как изгарят под натиска на усилен разследвания и клюки — тя сви рамене невинно, но всъщност си мислеше за краха между Джени и Изи. — Просто не искам това да се случи... и с нас, разбираш ли?

— Да не би да те е срам да имаш за гадже новак, а? — кафявите очи на Джулиън изпитателно се взираха в лицето й, търсейки отговор.

— Не и ако новакът е някой, готин като теб — бързо отговори тя. Това наистина не беше основният проблем. Всъщност истината беше, че Тинсли някак... не се справяше с връзките. В момента, в който усетеше, че нещата с някого стават сериозни, започваше да иска да се освободи. А и вечно шпиониращите очи в „Уейвърли“ не й помагаша особено. Веднага след като се разнесеше слух, че е заедно с някого, всички оставаха много изненадани, ако случайно ги зърнат поотделно. Тинсли потръпна от мисълта, че хората ще я поздравяват с: „Къде е Джулиън?“. Сякаш след като човек стане част от двойка, спира да съществува като индивид. От това просто й приляваше. А точно сега чувствата й към Джулиън бяха толкова хубави... Не искаше нещата да се прецакат.

— Ще бъде много по-добре, ако си остане само между нас — продължи Тинсли, като видя, че Джулиън все още се колебае, — така никой няма да ни се пречка.

— Някой някога казвал ли ти е „не“ изобщо? — след кратка пауза я попита той.

Очите му проблясваха от възмущение, все едно знаеше, че се въвлича в нещо опасно, на което не може да устои, а трябва.

— Рядко — призна Тинсли и устата ѝ се изви в щастлива усмивка.

OwlNet Email Inbox

From: BrettMesserschmidt@waverly.edu
To: DeanMarymount@waverly.edu
CC: KathrynRose@waverly.edu, Dumbarton residents
Date: Неделя, октомври 6, 17:14
Subject: Есе

Уважаеми г-н декан Меримаунт и г-ца Роуз,

Всички ние приемаме факта, че се наложи да жертваме целия си уикенд в домашен арест заради това, което направихме. То БЕШЕ грешно. Само че ние стигнахме до едно по-различно заключение, след като обсъдихме какво точно трябва да представлява отговорният бухал.

Вие ни разглеждате като Бухалите от „Уейвърли“ — възприемате ни чрез най-простите мерки и най-удобните определения. Разглеждате ни като наследници, принцеси, психари, музиканти, нарушители и отговорни бухали. Нали така? По същия начин гледахме и ние едни на други, преди да ни заключите. Защото мозъците ни бяха промити.

Не всички сме виновни в това, в което мислехте, че сме — в нарушаването на Правилника на Академията. Но всички ние сме виновни в друго. Виновни сме, че робуваме на марки, норми и етикети; че им позволяваме да ни влияят и че полагаме усилия да се нагодим към тях.

Ето защо стигнахме до колективен извод, че „отговорният бухал“:

— Не се опитва да бъде някой, който не е, дори и да е облечен в неговите дрехи;

— Добре знае кои са му съквартирантите и кои не са;

— Казва истината за себе си пред другите и пред самия себе си;

— Казва това, което мисли, и мисли това, което казва;

— Уважава себе си и по този начин кара и останалите да го уважават.

Това е нашият отговор. Това научихме през отминалия уикенд и това няма да забравим никога.

Искрено ваши:

Момичетата от „Дъмбъртън“

OwlNet Instant Message Inbox

БениКънингам: Готино есе, Би! Горда съм, че си префект на класа. Как успя да съчиниш целия този ужас?

БретМесършмид: Джени, Кели и Кара ми помогнаха. И не съм съвсем убедена, че е ужас...

БениКънингам: Искаш да кажеш, че Джени и Кели все още не са си издрали очите взаимно?

БретМесършмид: Не мисля, че има шанс това да се случи — не и отсега нататък.

БениКънингам: Всички разправят, че Кара изляла бирата си в лицето на Хийт — това е мегаяко! Тя е готина мацка. Радвам се, че я открихме.

БретМесършмид: Тя си е била тук цяла година, Би... Не е като да сме я открили.

БениКънингам: Както и да е... Харесва ми стила ѝ. У нея има... не знам. Нещо.

БретМесършмид: Може би у всички нас има.

Издание:

Сесили фон Зигесар. Дръзката

Американска. Първо издание

ИК „Пан“, София, 2011

Корица: Олег Топалов

ISBN: 978-954-660-092-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.